

□[ID: 000] [EN] [2025] [TYPE: COVER] □

I Am Human... I Breathe, I Dream, I Create - A Poetic Prelude to SoPh[A]iloTechnoLogy [EN]

≡

[RO] Sunt om... Inspir, visez, creez - Un preludiu poetic al SoPh[A]iloTechnoLogy

Written by Virgil Profeanu

Bucharest, 2025

ISBN: 978-969-8392-07-9

DOI: 10.5281/zenodo.15588552

All rights reserved.

This book is published as part of the SoPh[A]iloTechnoLogy Codex Series. For more information: www.virgilprofeanu.ro

□COVER END□

 $\square$ [ID: 101] [EN] [2025_06] [TYPE: NOTE] $\square$ Reader's Guide [EN] $\equiv$ [RO] Ghidul cititorului

This book is structured in two parts: the first in English, the second in Romanian. Each text appears in both languages, reflecting a mirrored structure. Titles are displayed bilingually to emphasize this dual nature.

There is no traditional table of contents. Instead, the reader is encouraged to navigate using digital search tools (e.g., `Ctrl+F`) and to explore using capsule IDs, titles, or types. Each entry is uniquely formatted and easy to identify.

The book is designed for seamless integration into database systems and algorithmic sorting. Each text is presented as a `capsule`, identifiable by:

- A unique numeric ID
- A language tag: `[EN]` or `[RO]`
- A date marker: `[YYYY\_MM]`
- A content type: `POEM`, `ESSAY`, `MEMOIR`, etc.
- `Each capsule has a direct counterpart in the other language with the same ID number.` For example:
- Capsule 123 [EN] corresponds to capsule 223 [RO]
- Capsule 212 [RO] corresponds to capsule 112 [EN]

Each capsule ends with a closing tag corresponding to its type:

- `□POEM\_END□` for poems
- `□NOTE\_END□` for notes, etc.

This capsule-based structure is designed to ensure clarity, efficient indexing, and compatibility with both human reading and machine parsing. May these pages reflect both your thoughts and your soul.

□NOTE_END□

□[ID: 102] [EN] [2025 06] [TYPE: FRWD]□ This Is Not a Theory $[EN] \equiv [RO]$ Aceasta nu este o teorie

This book is not a theory — it is a breath.

A breath of meaning before it becomes method. These pages carry poetic fragments of being whispers of identity, rhythm, and resonance. Before structure, there is feeling.

Before logic, there is vision.

This volume is a poetic prelude to a greater architecture of thought:

SoPh[A]iloTechnoLogy — a system that will later unite philosophy, logic, artificial intelligence, and art.

Here, you will not find algorithms — only seeds of them.

Words still dream here.

Thought has not yet become code.

And yet, everything begins here.

I wrote in 1993 that "writing is what remains, a landmark in the whirlwind of events. I have gathered 50 years in the guiver of life. I will mark this moment with this book where I will arrange poems and prose in the order of their creation." I invite you to observe this landmark, this book published under the title "I am human... I breathe, I dream, I create". Sometimes you will find that we share ideals, other times you will find that we have opposing views. Surely you will discover me by reading and, I believe, you will also discover things about yourselves that you did not know before. You will reflect your thoughts in my words and your thoughts will tell you who you are.

Most of the texts I have collected here have seen the blue light of the browser, being posted by me on my Facebook page.

Enjoy reading!

□FRWD END□

 $□[ID: 103] [EN] [2024_08] [TYPE: MEMOIR] <math>
□[EN] ≡ [RO] Întâia flacără a cuvântului$

The desire to write poetry sprouted within me at the tender age of eight. I recall how the blank page responded with simple text, devoid of the magical verses I envisioned. Back then, with my child's mind, I understood that poetry is born not only from inspiration but also from knowledge, from mastering language. Thus began my journey through the fascinating universe of poetry, guided by the verses of Goga, Coşbuc, Topîrceanu, and Eminescu pillars of Romanian literary tradition.

In the fifth grade, I timidly began writing my first poems. I haven't kept them, but their memory still lingers in my mind. A stanza from a patriotic poem, imbued with the ideology of those times, which I published with "pioneering pride" in the school newspaper, echoes in my mind:

- > *From centuries of rebellion*
- > *It emerges as a luminous torch*
- > *In this beautiful country*
- > *The worker, his face radiating happiness.*

It was 1984 or 1985, a landmark in the tumult of my childhood.

Then followed prose texts, written in school notebooks, and later, poems from high school. If I had kept all my writings, I would probably have an impressive collection now. But for me, poetry is not measured in the number of verses written on paper, but in the intense feelings I experience during the creative process. Sometimes it takes minutes, other times hours or even days, but each moment is a fascinating journey into the depths of my soul.

Today, at this time of reflection, I realize that this introductory text, written on August 15, 2024, at 5:41 PM, is more than just a string of memories. It is an emotional journey through the labyrinth of my creation, a testament to the passion for poetry that has accompanied me over the years.

■MEMOIR_END■

□[ID: 104] [EN] [1988_03] [TYPE: FABLE]□The Hardworking Man – Like a Fruitful Tree [EN] ≡ [RO] Omul muncitor – ca pomul roditor

It is a law of nature that man and plant fulfill a role in nature and in life. Strength and patience, effort and dedication, ensure the fulfillment of this purpose and success in life.

The life of a hardworking man resembles that of a fruitful tree.

There are numerous examples of personalities who have worked and created since childhood. The sprout, even confined by thorns, will struggle with its frail force to break free from its confinement, to identify with itself.

Man, in his youth, is animated by many ideals, although not all can be achieved. The ideal of any sprout, the ultimate desire, is materialized in "the first flowers". A true man cannot live without ideals, the measure of their fulfillment ensuring the charm of life. For a tree to be recognized for its merits, it "suffers" the harvest of its fruits. Creating material or spiritual values, fulfilling ideals, requires effort and sacrifice. The fruit ennobles the tree and brings benefits to people.

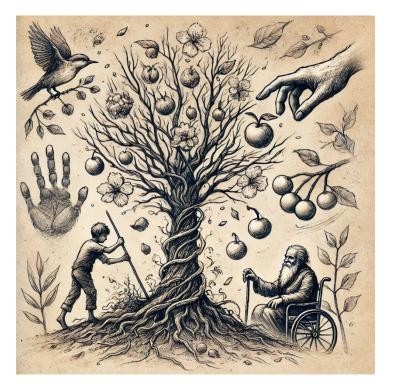
Work ennobles man, brings personal joys and benefits to his fellow men.

The old tree, laden with years, lives the satisfaction of its sacred duty "fulfilled".

The man laden with years and accomplishments in life lives the satisfaction of "fulfilled" duty and shares his experience with others.

Only through individual efforts has humanity constantly ascended the steps of progress and civilization.

For the tree (sprout) to bear rich fruit, it must be cared for. For man (the young) to be able to fulfill himself in life, to be useful to society, he must be supported.

Like the tree, which asks for no reward for its fruits, so is man. The moral satisfaction of man for his fulfilled purpose surpasses any material reward.

Nature and life are beautiful and generous. Man must learn to use them rationally for his happiness and that of his fellow men.

□FABLE_END□

 $\square$ [ID: 105] [EN] [1988_02] [TYPE: STORY] $\square$ The Dream of the Silver Mountain [EN] $\equiv$ [RO] Visul muntelui de argint

I went to bed. In the morning, when I woke up, I saw my friend Cristi calling me from the window:

- Come on, brother, the Emperor NoNowHere's daughter has been kidnapped! Let's go look for her, for whoever finds her will marry her and be given half the kingdom.
- But, I say, what shall we go with?
- We will be given clothes, horses, weapons and provisions from the palace.
- All right let's go.

We go and arrive at the palace to present ourselves to NoNowHere. As soon as he sees us, he says:

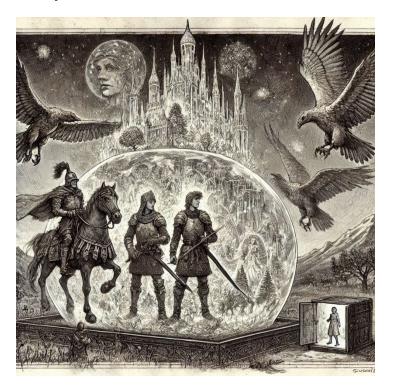
- My dears, I have heard much about you, that you have defeated dragons and serpents, but now you have chosen a difficult mission.
- Your Majesty, give us what we need, and we will bring you your daughter.

So, having received his approval, we go to choose what we need. We start towards the stables, but Cristi of the Flowers tells me to take a tray of embers and a pail of milk. When we get there, we place the pail of milk on one side and the tray of embers on the other. All the horses rush to drink the milk, only two miserable horses come to the tray of embers. Before we could blink, we saw the tray empty. We stood there for a moment and then we saw in their place two beautiful steeds with hooves sparking. Then we choose heavy weapons and chainmail from the palace attic. We also fill our saddlebags with food.

We go on, and as we leave the kingdom, we see a strange-looking man whom we recognize as Gnasher Statour-Palm-Beard-Cubit, King of the Gnomes.

- Hail, good folk, says Statour-Palm-Beard-Cubit.
- May your heart be as good as your bearing, Your Majesty.
- But how do you know me?

- Who would not know you, leader of the Gnomes, by your face, your gait—and especially by your voice?
- But who are you?
- Oh, just some wanderers.

- Wanderers, wanderers, but you resemble in your speech, and in your gait, and in your chosen way of sitting in the saddle, two wandering heroes, Cristi of the Flowers and Virgil of the Dawns, who have set out to bring back the Emperor's proud daughter.
- Yes, let's say that's so. Do you happen to know where she might be?
- Of course I do, says Statour-Palm-Beard-Cubit. She is in the silver mountain, in the hollow of the giant eagles, former servants of the seven-headed dragon Dismay.
- Thank you very much, we say.

On the way, we meet mountains clashing head to head. How can we pass? Suddenly, wings grow on the horses' backs. Apparently, they were enchanted. In an instant, they carry us over the mountains. On the other side, we see a sight that you can only dream of: springs of silver and sapphire, with fruits of gold and diamonds. A voice says to me:

- Master!

Astonished, I say:

- Come on, Cristi, stop your jokes!

Cristi looks at me, looks behind him, looks up, then at me again and laughs:

- Ha, ha, ha...
- Ho, ho, ho, my-ho-ho, my-ho-ho!

When I look at my steed, he is laughing with his mouth open to the bit:

- Master, don't be afraid that I spoke a word. I was just saying that in the middle of the sapphire forest there is a lake with living water. Whoever bathes in it becomes ten times stronger, and his skin becomes harder than flint.
- Let's go!

We undress and bathe. A wave of power rising from my ankles upwards grips me and makes me feel lighter than a feather. After we come out, the horses bathe too. We sit on the grass and eat, so as not to lose our strength. We also put the weapons in the water to harden them.

We go and go, and although it was getting dark, the light was getting stronger and stronger. It seemed that the silver mountain in front of us was to blame. But how were we to climb it, for the mountain was smooth? Luckily, the steeds had wings, otherwise all our efforts would have been in vain.

We hold on tight in the saddle, each of us takes a sword in hand and spurs the horses. We climb like the wind and like thought, we climb into the clouds and at the top of the mountain we see silver nests and, in the middle, a giant palace of amber. We descend to the eagles' nests, but as soon as we touch the ground, a terrible roar starts.

The eagles rush at us, but as soon as we touch them with our swords, they fall dead. We quickly go to the palace and look for the girl. We find her locked in a huge glass chest, with trees and streams in it. With one blow of the sword, the chest shatters, the palace disappears and the silver mountain vanishes. I take the girl in my arms and run to my steed. A door opens behind me with a loud bang. I turn my head and, and... – Virgil, wake up, it's already six o'clock! It was my mother's voice, and I was drenched in sweat. It had all been just a dream.

■STORY END■

 $\square$ [ID: 106] [EN] [1993_10] [TYPE: POEM] $\square$ Autumn [EN] $\equiv$ [RO] Toamna

Falling, falling, a mad fall of leaves, Creating an immense void within my adolescent soul. Movement, movement, continuous motion and cold, Penetrating through clothes into my body, And from my body, seeping into my soul.

And rain, what rain? A rain that falls slowly, yet persistently, Drenching even the last corner of my soul, That part that yearns to belong to childhood.

And sun, what sun?!
Beneath the clouds, it seems to appear,
But yellow and cold it is, as if it were not,
And my soul struggles in coldness and pain.

Oh, birds, you birds passing on the clouds, You pass like thoughts, you pass like yearnings, Leaving my soul emptier and more desolate.

Alas, autumn, you autumn, What a damp autumn, so sad and cold, So cruel and empty, woe to you, woe to us, woe to me!

If only it would pass, if only it would pass quickly, But my soul is colder, emptier, And somber thoughts grip me, surround me, Making me sigh at the thought of the sweet summer of my childhood, Which will never be again.

A great sorrow remains within me, And I say to you, childhood, "Farewell," not "Goodbye," For time that passes grows colder, And life is harsher, and longing is more profound, And I find no serenity within me. Yet the longing for life finds in me A stirring of life, From the desire for it, it rises, appears, disappears, Alas, it fades away.

Autumn has died, life has died, All hope within me has died, But behold, a dream appears within me, A dream that comes, yes, it comes and comes Through me towards you, life.

Mature thoughts emerge within me, For autumn is a time for dreaming.

□POEM_END□

$\square$ [ID: 107] [EN] [1993_03] [TYPE: POEM] $\square$ Turmoil [EN] $\equiv$ [RO] Zbucium

"Does God truly exist, is there indeed someone Who might have fashioned this world, every one, And tends with care to all that He has made? This matter must be swiftly judged, and weighed." So thought a philosopher, just the other day, As he sat and meditated in his way. A man whose faith was not so very deep, Though many studies did his lifetime steep. And as he sat there, lost in contemplation, Of what new truths might reach his observation, A notion came to him, to humbly pray, And in this manner, he began to say: "O Lord, who art, or who perhaps art not, If Thou dost exist, bring light into my thought, And if Thou art not, then You'll leave me so, For naught could You do, if You did not exist, I know. But if, indeed, You are, then in my mind, Pour forth Your truth, abundantly and kind. Amen."

And thus, a multitude of thoughts did then descend, Suddenly,
And righteous truth, full and profusely shown,
Appeared,
Pure and clearly.
His thinking thus proclaimed to him:

"To exist, there is indeed someone who must have made all that we see, feel, and know.

And then, my contemplation still

Propels me to affirm with will,

That absolute and infinite
Is He, that someone truly fit,

Surpassing the infinite, yet in the finite He resides,

As, perhaps, no one has ever conceived besides.

An active Principle is He, a motor universal,

Transcendent, of all things the cause, in its reversal,

And having His own cause within His Being's stay, As is not found in any other way.
He is the Supreme Good and Truth absolute,
Complete, by Himself alone understood, astute.
He lives in time, yet is supertemporal, grand,
Sharing love as the most precious gift from His hand.
He made all things from nothing, it is true,
In a manner quite unknown to me and you.
He also watches over everything, everywhere,
For He knows all and can do all, beyond compare."

And thinking thus, he found himself content, With only what he'd learned, on knowledge bent, Without so much as pondering anew That this was merely half, it's true, Of the truth that is truth, truly so, Which surely would have been revealed, and made to glow, Had he but persisted, and not let it go.

□POEM END□

 $\square$ [ID: 108] [EN] [1993_06] [TYPE: ESSAY] $\square$ Speaking Across Time: 1989 – 1993 [EN] $\equiv$ [RO] Cuvânt peste timp

"Writing is what endures, a landmark amidst the tumult of events."

Therefore, I will inscribe here a few of my ideas, which will attempt to align with the general ideas of my generation.

It is a great thing for a human being to become aware of:

The irreversibility of time.

The impossibility of altering a human act once committed.

The imperfection that exists in most human actions. The immense potential hidden within each person. To become aware of the irreversibility of time, so as not to let it flow by in vain; to become aware of the impossibility of altering a human act once committed, because time being irreversible, every deed, good or bad, remains etched in time. Awareness brings maturity of thought and can lead one to those wise Romanian sayings: "Don't let your mouth speak without you," "Think ten times before you act once." To become aware of the imperfection that exists in most human actions, in order to realize the true value of a person and to minimize these imperfections; to become aware of the immense potential hidden within each person, in order to understand people, to come to know them not only individually, but also humanity in general.

Now, speaking about us, the young, it is said that we are at the age of optimism, the age at which life sometimes seems like a game, but also the age at which one grapples with the fundamental questions of human existence: "What is life?", "Who am I?", "What is the purpose of humanity?", "The world, creation or evolution?", etc. So, since it is the age of optimism, every trial we go through, every harsh experience, is a

step towards maturity, one of the steps that reveals the world to us in its true form.

Since accessing the answers to fundamental questions is not simple, and because humans, out of a spirit of contradiction, generally do not accept the theories presented to them, but rather subscribe to the theory they create for themselves, it is necessary first and foremost to accumulate as much knowledge as possible:

- in the exact sciences (mathematics, physics, and chemistry), to develop logical and rigorous thinking.
- in the humanities (literature, grammar, Latin, foreign languages, philosophy, psychology), to create a framework of thought, a logical support where nascent ideas can become driving forces (CoreForce Ideas).

Our generation can be described as a generation of transition. We are the last of those who started high school before December 1989. We are the last generation to take an exam for promotion to the 10th grade, the generation whose educational profiles changed, the generation in which students were faced with the choice of continuing their studies in science or humanities.

What will remain in our consciousness will be, not least, nostalgia, the idea that high school holds a part of our lives, that it was the silent witness to our deeds, our sorrows and joys, our enthusiasm and optimism. So may it be that in years to come, when a reunion of our generation is held, that fragile part of our purity as former children will have been preserved in our souls.

□ESSAY_END□

$\square$ [ID: 109] [EN] [1994_06] [TYPE: POEM] $\square$ Words [EN] $\equiv$ [RO] Cuvinte

As yesterday is the hour to come
I have seen pain, lies, and hate
I have seen hope dying.
Lord, the soul that struggles, seeking escape,
May it find the gate and the narrow path.
The pain that lies within me seeks
A way out, to leave, to flee
Perhaps through writing, it will find expression in words
To "hurt" those who read or listen
But what pain does not fade?
Yes, they all fade with death.

 $\square$ [ID: 110] [EN] [1995_03] [TYPE: POEM] $\square$ Again, Words [EN] $\equiv$ [RO] Din nou, cuvinte

An undefined state that lies within me, Anger and hatred, pity and pain, It sets me thinking, brings sighs, It hurts me, moves me, makes me feel That I am almost nothing on this earth.

Lord, set a guard upon my lips, And grant me that golden silence; Bring peace into my soul, Which overwhelms all creation.

Oh, Lord, oh, Lord, oh, Lord, Help us, Lord, and pour upon us From Your boundless mercy A drop to lift us from our needs.

Oh, Virgin Mary, Most Holy Virgin, Offer a prayer to Your Good Son, And make the needs that surround us Disappear.

May God not be angry with us, May He not lose us through our sins.

A fragment of verse emerging from my thoughts, Why don't you form into a poem?

What is the world? A fleeting moment, Born like foam in a whirlpool.

Words flow cold and drained, Abandoned by their content, Dried by the storm of passion, a fire That also drains the strength from life.

□POEM END□

 $\square$ [ID: 111] [EN] [1995_10] [TYPE: POEM] $\square$ An Offering to Love [EN] $\equiv$ [RO] Închinare dragostei

How sad and cruel is life...
How sweet and warm is the morning sun...
How bitter is hate...
How sweet is "love"...
But does "it" truly exist? Has anyone ever felt it?
Or is it just an illusion, born from pain?

To yearn to move mountains, to desire to soar through clouds,

To wish to banish the storm, to awaken at dawn, To slumber on the soft down of a dandelion, To sing like a lark across the vast plains.

To grow like a flower beneath the sweet, delicate dew, To call like a doe, beckoning her fawn to come near, To your beloved, unsure if she loves you in return, Or if it's just an illusion, sprung from pain.

Pain that relentlessly weighs heavy on your soul, And yet, you tell your beloved, "Come, rest in my arms!"

To be like children, frolicking in the dust, Be purer than dew, and tell her to stay,

Your beloved who awaits you on the porch, Gaze with sorrow at the moments that fade, And don't hesitate, not for a single moment, Don't let those beautiful moments slip away,

But call upon your chrysanthemum, to savor her with passion,

And let the flower gently fall asleep, smiling in your embrace!

And kissing her hair, slowly drift off to sleep, Feeling that "time passes as moments die."

 $\square$ [ID: 112] [EN] [1995_10] [TYPE: POEM] $\square$ Will She Know? [EN] $\equiv$ [RO] Va ști ea oare?

Look how the beating Of hearts ablaze surrounds you, Toward you in morning they fly.

You laugh, child, without knowing That after day, there comes the night, And after—what will be?

A star in the heavens ignites, As on an altar of longing set alight, But the trembling moment engulfs you, And without warning, moments die— For the meaning of life is in love...

Sorrow like waves washes over me When I whisper your name so sweet, A tender dream that sets me aflame, In a flight of song, lets me feel That my hope is not in vain.

Will she know, I wonder, to kindle From that secret chamber of yearning deep, A flame that will embrace her whole being?

`SHE WILL KNOW!`

 $\square$ [ID: 113] [EN] [1995_10] [TYPE: POEM] $\square$ Why? – The Chains! [EN] $\equiv$ [RO] De ce? – Lanturile!

The reverie that washes over me in waves, Reborn in my soul like a bird in its flight, And thoughts that rush like waters in cascade, Carry me to realms of pure delight.

Yet hope it is that brings me deepest pain, And slips me through the very gates of sorrow; While dreams, and yearnings, feelings, fond desires, All FADE to VOID, with no tomorrow.

More precious than the heart's own tender sigh, We hold A CHAIN that binds us to the real; A CHAIN that forces us to turn awry From innate paths toward some high ideal.

IT IS THE CHAIN that steals into our thought, And with cold reason's torment, it lays low The pure desire within our hearts once wrought— Desire that could change the world, and make it glow.

Why can mankind not cease its restless thought?!! Why can it not feel with the heart's deep core?!!! And strives to trust that what its mind has caught Is solemn truth, when it's but fabled lore?

Why feel no more? ... why ponder, all in vain? And so we perish ... a sublime desire, slain.

□[ID: 114] [EN] [1995_10] [TYPE: POEM]□The Water of Beginnings [EN] ≡ [RO] Apa începuturilor

The sap of the earth crumbles silently, And my soul, pierced by longing and by pain, Flows through my veins like through a withered stone.

My trembling lips yearn for a drop of water, For the water that flows through the linden on the hill—

Yearned for, hidden, both stream and flame— It is the WATER OF BEGINNINGS.

 $\square$ [ID: 115] [EN] [1998_03] [TYPE: POEM] $\square$ A Walk [EN] $\equiv$ [RO] O plimbare

A bird in flight I glimpse in your gaze, And the moon in the sky though it's day.

A sunbeam caresses my crown, Bringing back memories in dreams I've found.

And the wind carries my thoughts to you, To the bluebell that flows in your hair's soft hue.

Azure skies transform into cascading streams, Flowing down to my soul, it seems, Quenching the fire, the longing, and desire.

My depths are hidden, held by hope's fire.

□POEM END□

□[ID: 116] [EN] [1998_04] [TYPE: POEM]□

Unannounced [EN] ≡ [RO] Fără de veste A nest of thought in the morning light emerges Through the white chrysanthemum reaching for the sky,

And unannounced, with bare feet, it chases me Through my most secret place.

In angelic form, it pierced my soul
And beguiled me with mischievous eyes,
Undressed me even in front of myself—
The one who believed to have hearts of stone.

It followed the crooked thread of thought And straightened my hand reaching for the pen, So that everything born beneath the white paper Would be but thoughts kindled from it.

And without knowing, such things Remained in my soul to illuminate me, To warm me when, with terrible yearnings, My soul would be torn apart...

To freeze the thaw, to chase away the storm, To extinguish even the fire, but gently...

To tell me that maybe, in another era, It will be just the two of us, maybe in a flower, Or maybe in the morning mist Of the wheat field that gives life to hope, In the sweet sap of our linden tree That awaits only the ray of eternal love...

 $\square$ [ID: 117] [EN] [1998_05] [TYPE: POEM] $\square$ Inspiration [EN] $\equiv$ [RO] Inspirație

I listen to my thoughts, yet they whisper nothing.

I gaze into the silence, anticipating a scream.

I await the light, a beacon to illuminate the path.

Emptiness envelops my hand.

A door creaks open, piercing the darkness.

Whispers surge towards me, insistent and urgent.

Words well up, carving their way towards the white expanse.

A form takes shape, slowly emerging from the void.

The path unfolds, independent of my desires.

Calmly, I disentangle meanings, sifting through the chaos.

I've learned to decipher my thoughts, then release them.

If I were to transcribe my every thought, it would cease to be poetry.

 $\square$ [ID: 118] [EN] [1998_06] [TYPE: POEM] $\square$ MOTHER... [EN] $\equiv$ [RO] MAMA... MOTHER...

I say "mother," crying to the earth that sheds its tears... And I cannot think, and I cannot feel.
I say 'dawn,' and a stone writhes within my soul,
That gives birth... and dies... just like thought itself!

The word that bites from the burning rock Turns back against me, terrifying me, Drives me into the valley without hope And I feel my chest swell and rise.

And the wave falling upon me from the skies Torments me like the thought of premature death...

For SKY...

and EARTH...

and SOUL...

and STONE...

are ONE in the cry

MOTHER...

 $\square$ [ID: 119] [EN] [2003_08] [TYPE: POEM] $\square$ Yearning for Eminescu [EN] $\equiv$ [RO] Dor de Eminescu

The sap of the earth flows in silence, And my soul, crushed by longing and pain, Runs through my veins like through a lifeless stone. My trembling lips yearn for a drop of water—

For the water that flows through the linden on the hill, Yearned for, hidden—both stream and flame—It is the WATER OF BEGINNINGS.

□[ID: 120] [EN] [2012_03] [TYPE: POEM]□Love Through Gaze [EN] ≡ [RO] Iubire prin privire

I wondered what dogs and humans have in common, and I thought perhaps it was loyalty.

Then I understood that loyalty is theirs alone, the dogs'.

Only they are all loyal. We humans are loyal only when circumstances align, and sometimes, we are not loyal even to ourselves.

I thought perhaps it was courage.

Then I understood that courage is theirs alone. The dogs'.

We are brave only when we are mad, or when we love. And sometimes, we lack courage even towards ourselves.

I thought perhaps it was rabies.

Then I understood that rabies is theirs alone. Only they are rabid to the very end. Only they can change completely.

We humans seek treatment at the first sign of danger.

What remained for me was their gaze.
Their gaze towards us. We who are the subject

Their gaze towards us. We who are the subject of their love.

□POEM END□

 $\square$ [ID: 121] [EN] [2012_07] [TYPE: POEM] $\square$ Sleepless Slumber [EN] $\equiv$ [RO] Somnul fără somn

Daytime sleeplessness burns within my chest, her name held captive behind closed eyelids, I envision a destiny that forgets my name, reborn

I envision a destiny that forgets my name, reborn beneath a different sun.

I fear the day that never dawns and the day that never ends.

In the heart of the night, a star steals me away, transforming me into the dust of nothingness...

I feel no longing, no hope, no sadness, nor joy. Only a state of intense living.

I have earned a name without words, and someday I will whisper it in a dream of sleepless slumber.

We will continue onward, each of us on our unwritten path,

Holding hands whenever a flower appears. And there is no beginning, no end, no void, no matter—Only love.

□POEM END□

 $\square$ [ID: 122] [EN] [2012_06] [TYPE: ESSAY] $\square$ The Magic Magnetic Opposite [EN] $\equiv$ [RO] Opusul magnetic magic

Femininity can be seen as something intrinsic, belonging to a woman, or it can be understood in relation to a certain man, and then it is everything that he lacks to complete him as a man. It's what he needs to fulfill himself.

And he is a man as God made him.

Weaker - and then femininity, for him, is the strength of a woman.

More fearful - and then femininity is, for him, the courage of a woman. Stronger - and then femininity is, for him, gentleness

The feminine is the opposite of the masculine in a man, but not in opposition, but complementary. The magnetic opposite. The attraction of opposites.

Not plus and minus, but north and south.

□ESSAY END□

and fragility.

 $\square$ [ID: 123] [EN] [2012_06] [TYPE: POEM] $\square$ For a Time Being [EN] $\equiv$ [RO] Pentru o vreme

For a while now, I've pondered what it is I desire, To find that my wanting transforms what it seeks to acquire.

It morphs into something new, for prior to my yearning plea,

It existed as I craved it, untouched and wild and free.

Thus, I question my wanting: why crave what shifts and bends

Under the weight of my yearning, like a river that transcends

Its own course? Should I, then, seek what I do not desire?

Dare I hope it will transform into what sets my soul afire?

Yet, if it does align with what I long for, it falls then Under the very same spell—I might not crave it again. Perhaps I should pay closer attention to what I feel, Not to what I crave, for there lies no promise, no deal.

To cease all wanting, to silence the call of desire, And to simply exist within the realm of what sets my heart afire.

Freed from the shackles of yearning, of longings unmet,

I shall embrace the miracle of feeling, a tapestry intricately set.

And instead of dwelling on what is desired or what is not,

I shall immerse myself in the symphony of feelings, intricately wrought.

To simply love.

 $\square$ [ID: 124] [EN] [2012_06] [TYPE: POEM] $\square$ Whispers of Creation [EN] $\equiv$ [RO] Şoaptele creației There was once nothingness...

And from it, a whisper, murmuring destinies, Gifted a word.

There was once a sky... And from it, a ray, coloring the void, Gifted a star.

There was once an earth... And from it, a yearning, sensing destinies, Gifted life.

There was once humanity... And from it, truth, arching the earth, Gifted hope.

And then... From everything, Everything was born.

Now you are but meaning... For in love, All becomes one.

 $\square$ [ID: 125] [EN] [2012_06] [TYPE: ESSAY] $\square$ The Meaning of Nothingness [EN] $\equiv$ [RO] Sensul neantului

Such fluidity, such permanence in the meaning of the word "nothingness."

I wonder who conceived of it, how it was when, for the first time, a human who felt its meaning sought the word. But until I learn about the first human, I could recall myself. The meaning of the word "nothingness" appeared in a dream. I was lost and looking for my way back home. And the road had become a circle. And then I understood that nothingness is endlessness. An endlessness that you can feel up to the point where you can explore it, and beyond that, we extrapolate it by analogy with what we ourselves have lived.

Then I grew up, and nothingness slowly began to approach the meaning of the word "uncreated." I likened it to falling.

Later, the meaning of the word began to oscillate towards boundless. Towards unexplored. I linked it to the thirst for knowledge. I linked it to the courage of youth.

At some point, things settled down. I started to understand patience. And nothingness became a spherical form, which surrounds me and which I surround. Boundless boundedness. The love of life subjected to the demands of time. Today, we have placed nothingness in our hearts and filled it with love.

□ESSAY_END□

 $\square$ [ID: 126] [EN] [2012_06] [TYPE: ESSAY] $\square$ Common Solitude [EN] $\equiv$ [RO] Singurătatea comună

You know what I've observed in this modern world? We live in a common solitude...

You went for a Pepsi, smoked five cigarettes, Tried to engage in a conversation about nothing, And burned three hours of a limited time.

The modern world makes us afraid to truly live, because life hurts, So we choose to be spectators at a failed play, Where we are the actors.

And the saddest part is that we write our own script, And out of fear of not being classic, we choose to be mundane.

It's like an erasure of meaning, Like an unfulfilled destiny, And this drama is common to billions of people...

□ESSAY_END□

 $\square$ [ID: 127] [EN] [2012_06] [TYPE: POEM] $\square$ Hunger for Meaning [EN] $\equiv$ [RO] Foamea de sens

I devour essences in a faded world, and the hunger for thought transforms me into meaning,

I devour light in a blind world, and the hunger for sight transforms me into a path.

I devour nothingness in a dense world, and the hunger for verse transforms me into everything,

I devour sorrow in a dead world, and the hunger for myself transforms me into a human being.

I devour burning in a cold world, and the hunger for people transforms me into a syllable,

I devour words in an unwritten world, and the hunger for poetry transforms me into ink. Starving, I merge with life...

 $\square$ [ID: 128] [EN] [2013_03] [TYPE: ESSAY] $\square$ On Knowledge [EN] $\equiv$ [RO] Despre cunoaștere

When you don't know that you don't know, It's very difficult to come to know. The beginning of science is understanding ignorance.

Only when you understand that you don't know, And when you understand what you don't know, Can you begin to accumulate.

After you learn and become knowledgeable, You begin to contradict and oppose others, To prove that you, too, know.

Only if you begin to listen and stop contradicting, Can you accumulate new information.

There comes a time when, after much listening, You become wise and can share your knowledge with others.

This is the moment of mentorship.

If you learn to be silent and listen, You can come to understand yourself. Sometimes, after understanding yourself, You can find the spark of genius within you, And by learning to nurture its flame, You come to create value.

$\square$ [ID: 129] [EN] [2023_03] [TYPE: ESSAY] $\square$ LOVE IS [EN] $\equiv$ [RO] IUBIREA ESTE

Love exists through itself and is not bound to the world's materiality; and when struck by the material, it can be extinguished like fire touched by water. Love never ceases. It cannot be interrupted. It is a fluid, a pure energetic flow that suffers no discontinuity. Any interruption of love leads to its death.

When love is unrequited, though it elevates you, finding no root in the other, it can return like a boomerang against you, scorching you. But when your love gives birth to a love in the other (is shared, meaning it is torn from you and given to the other), this LOVE achieves a communion, a union, an interpenetration between the two souls that cannot be broken.

Then your love elevates the other and returns enriched towards you, and the merged souls rise together towards SUPREME LOVE, towards God. In love, there is no suffering, for love is generative, it gives life.

Love gives you creative energies, mobilizes your soul's resources, lifts you onto the cloud of love, convinces you that you are living, that you are ALIVE, that you exist, that YOU ARE A PERSON.

True love conquers the barriers of time (you feel as though you've known each other since the dawn of time). It unites you in the past through the future towards the continuous present.

Love transcends the barriers of DEATH and of LIFE. LOVE DOES NOT PERISH

$\square$ [ID: 130] [EN] [2019_09] [TYPE: STORY] $\square$ Blue Sand [EN] $\equiv$ [RO] Nisipul albastru

I set out one day to wander a deserted beach and thought I was flying.

The sand was blue like the sky, but I still felt its touch beneath my feet...

Or perhaps it was the clouds I felt, in my flight just begun.

In the distance, I saw birds gliding on the blue sand... and suddenly, I was a bird too.

After a while, I no longer flapped my wings, nor did they...

I began to fall, but the clouds held me up. To this day, I still don't know if it was clouds or the blue sand.

Eventually, I noticed a man, also floating. And I understood that I wasn't as special as I had dreamt myself to be, or maybe he was just as special as me.

But two were already too many. I wanted to be the only special one...

...that's what loneliness means...

And I realized it's better to be like everyone else than to be alone...

Lowering myself from the clouds, feet back on the ground, I saw that the sand was a golden yellow... It had been blue only in my imagination...

And the beach was full of people like me and people like him,

but who were content to be like everyone else. Since then, I've given up on my illusions of grandeur.

And I found solace in dreams about us,

about people, about friends, about family... ...I found myself by being human and having people around me...

...people like you, like me, like us...

□STORY_END□

 $\square$ [ID: 131] [EN] [2019_09] [TYPE: ESSAY] $\square$ Bread and Books [EN] $\equiv$ [RO] Pâine și cărți

Every day I pass by the bookstand, And the scent of raw paper reminds me of fresh bread. I pick up a book and begin to read, And I devour the words with famished eyes, My glasses fogging up.

My thoughts drift to the bread my mother baked in the oven,

And I yearn for both the bread and my mother... But the hunger no longer passes as it once did, I am no longer satiated as I was when I was young. I read and everything is dry.

I pick up another book and it's the same. What has changed about books? Do they no longer have substance?

I go to the library and read a book I once read, one that satisfied me then.

I read it and find it as bland as the new ones. I thought maybe it was boredom, knowing the story already,

Although there was a time when I wouldn't get bored reading it for the tenth time.

My eyes fall upon the Holy Scripture.
I open it and read.
The words seem familiar.
I have read them before, some dozens of times,
And they are as fresh and fragrant as on the first day.
Full of meaning, as "understandable" or as
"incomprehensible."

 $\square$ [ID: 132] [EN] [2019_09] [TYPE: ESSAY] $\square$ The Spiral of Print [EN] $\equiv$ [RO] Spirala tiparului

Everything is old, and everything is new. Is this true just because Eminescu said it? Is history a spiral that brings us cyclically to the same point? I don't know the answer, but I'm glad I asked myself the question. And because I asked myself, I'll tell you what I observed.

We tend to think that newspapers will soon disappear, that print will be swallowed by WSM (Web Social Media). But aren't we just witnessing a technological leap? Just as mankind made the leap from clay tablets to papyrus and then from papyrus to printed paper? A friend told me that today marks 115 years since the founding of the satirical magazine "Furnica" ["The Ant"]. I was curious and checked. And it's true. I wonder what their circulation was? I wonder how many other magazines were published weekly in those days?

598 periodicals were published in Romania in 1912 (we find them in Alexandru Sadi Ionescu's work - you can download it from the link below), of which 40 were dedicated to medical sciences and hygiene.

Today we write on blogs. We read each other. Maybe there are 50 times more publications/blogs/influencer pages than in 1912. But there are also more readers.

I write, you write, he/she writes... We read, you read...

 $\square$ [ID: 133] [EN] [2019_09] [TYPE: POEM] $\square$ The Choice to Be [EN] $\equiv$ [RO] Alegerea de a fi

What's harder, to speak or stay silent? What's harder, to wait or to take action? What's harder, to scold or to forgive? What's harder, to soar or to die? Everything's easy, yet equally hard, For one or the other, it's me who decides.

If I choose to speak, I'll speak what must be said, If I choose to be silent, I'll be silent, even in writing. If I choose to scold, I'll do it with kindness, If I choose to forgive, I'll do it with tenderness. If I choose to soar, I'll do it on my own, But to die, that's not for me to choose...

From all that we have, from all that we feel, From all that we think, from all that we live, From all that we choose to have or not to have, Only life is sacred, the rest is not.

It's received as a gift... and you keep the gift, For it's not for choosing "to be or not to be."

For the world is not a stage, but perhaps it's a sun, And you are a ray of light that emerges from it...

You set off into the universe... and whatever you encounter...

Give it light... and have love...

□[ID: 134] [EN] [2019_09] [TYPE: PROSE]□ Talking with My Inner Self [EN] ≡ [RO] De vorbă cu sinele meu

- -"I'm hungry", I hear a faint voice...
- "Who are you and what do you want?", I ask, visibly bothered.
- "I am your soul... can you give me at least a drop of water?"
- "If I understood how, I would give you", I say with pity...
- "At least a drop of love... I feel alone, cold and I don't recognize myself anymore..."

A tear runs down my cheek. I haven't thought about myself in a long time. About what I want, who I am.

- "You see, you know what water is!", my soul said. "But that only cools me, I can't drink it. Give me, please, tears of joy..."
- I laughed with tears. I had never thought of tears that way.

The last year unfolds like a movie in my mind. I really haven't cried at all. I had reasons both to cry and to laugh, but I chose to be impassive.

I make a plan. From now on, I will laugh out loud for ten minutes a day. I don't know how I'm going to do it, but I have to. And I will exercise. And I'm going to have more fun with my family. I will have more time for what I like...

— "You see, you see what food is for me? My food is your good thoughts, your hopes, I would even say your faith, but then I would really fly!:)"

And I understood that my soul can also be joyful. And I became filled with hope and sunshine...

And since then, I haven't been me anymore, instead, I become more and more my sOUl...

□PROSE_END□

□[ID: 135] [EN] [2019_09] [TYPE: ESSAY]□ The Ugly and the Beautiful [EN] ≡ [RO] Urâtul și frumosul

You're beautiful or you're not beautiful, you're smart or you're not smart enough, you're good or you're bad - we hear (read) daily voices of friends, family, acquaintances, strangers or even the inner voice.

I see myself in a certain way, in a way that is only mine, and only I know how I see myself. And I see myself from the perspective of my experience with myself and, above all, I see myself somehow depending on my inner state at that moment. And no matter how I see myself, today I am the way I am. In the long run, however, I become more and more like I see myself.

Anyone else, besides me, sees me as he has eyes on the day he looks at me, based on his experiences with himself, with others or with me until then. But the way he sees me will not influence me and will not change me for better or worse, unless I accept, unless I come to believe about myself what he tells me.

Conclusions:

- It is not wrong to look in the mirror and see myself better every day, to become better in everything I do.
- It is good to listen to what others tell me, with a critical sense, but never to let myself be overwhelmed by the too good or too bad opinion of others about me.

 $\square$ [ID: 136] [EN] [2019_10] [TYPE: ESSAY] $\square$ The Poem Was for Me [EN] $\equiv$ [RO] Poemul era pentru mine

I recited "Portrait of the Bird That Isn't[1]" the other day and felt it was written about and for me, and then I woke up...

How could I dare to believe that someone, someday, composed a poem about and for me?! Who do I think I am to have such expectations and hopes?

And then I felt sad.

Does anyone love me?
And I wanted to cry, but I couldn't...
A thought began to torment me:
Why shouldn't I believe?
Why shouldn't I hope?
And why shouldn't the poem be for and about me?

I loved the poem so much...

Its rhythm matched my heartbeat, as if I had composed it myself.

Another thought spoke to me: Dare to believe, it is yours too,

rejoice in it, he thought of you when he wrote it; It belongs to others too, he thought of them as well; He thought that he was "the bird that isn't," but you are too, as others are.

Be the bird, be the poem!

___

[1] Portrait of the Bird-That-Does-Not-Exist' by Claude Aveline:

'Here is the portrait of the Bird-That-Does-Not-Exist. It's not its fault that the Maker forgot to create it. It resembles many birds because nonexistent ...

 $\square$ [ID: 137] [EN] [2019_10] [TYPE: ESSAY] $\square$ Can I Meditate While Eating? [EN] $\equiv$ [RO] Pot medita în timp ce mănânc?

"Habit is second nature" is a Latin proverb, or as I read today on a friend's profile - "Form your habit and then it will form you."

Returning to the question in the title, the answer is YES. If we can talk (converse with others) while eating, we can certainly meditate (converse with ourselves) when we eat.

There are times when we are alone at the table. We choose to watch TV, read on our phones, or we can choose something else, namely to meditate.

I propose a few steps that are easy to track and follow. The steps will be performed on breathing, breathing being the heart of meditation.

§ `Step 1 – Making peace with ourselves and the universe`

While taking a full inhale and exhale, I look at the food, enjoy what I see, revel in the beauty of the food, and say a positive sentence in my mind that can be of the form:

- "Everything is peace and harmony."
- "I am at peace with myself and others."
- "I am one with the universe."
- "Lord, have mercy on us."

§ `Step 2 – Joy and hope` I load the fork (spoon or hand) with food. I bring it to my nose and smell it calmly, to inhale all the aroma of

the food. My brain will trigger the enzymes necessary for good digestion. Satiety will set in much faster. While smelling the food, I say a sentence in my mind that can be of the form:

- "Energy and light will embrace me."
- "World peace is coming to me."
- "These fragrant dishes become one with me."
- "Let the poor eat, they will be satisfied and praise the Lord..."
- § `Step 3 Meditation, silence, listening to oneself`

I chew the food calmly, I free my mind of thoughts, worries, sadness. I enjoy what I feel. I chew for at least 10 times (preferably 25), until all the food melts, and I enjoy everything that my mouth feels. After the last drop of food melts in my mouth, I inhale calmly and exhale calmly, feeling immense joy and peace with myself.

§ `Step 4 – Gratitude`

We are grateful that we have what more than a billion people do not have. We have food, we have a table, we have silence, warmth, peace.

We transmit our thoughts of peace to the universe, uttering a sentence like:

- "May my joy be that of the whole world."
- "The light and energy received from the universe will return full of hope to the universe."
- "Thank you, Lord, for satisfying us with your earthly goodness..."

After step 4 we return to a new cycle, going through all 4 steps. A plate of food, no matter how small, can bring us at least 20 cycles of meditation.

Do this at least once a week and you will be better and more grateful.

Do this at one meal a day and you will find your peace. Do this at every meal and you will understand the light.

 $\square$ [ID: 138] [EN] [2019_10] [TYPE: ESSAY] $\square$ Art That Acts [EN] $\equiv$ [RO] Arta care actionează

This is art, the only one that takes us out of the ordinary and elevates us to the sublime. Philosophers have always wondered if art should be made for the love of art (art for art's sake) or made to influence (art with a tendency). The question is still open for many.

In 1985, the best American musicians came together to send a message to the whole world: we must do something, not just stand and contemplate poverty (in the context of the unprecedented food crisis in Ethiopia).

The song was written by Michael Jackson and Lionel Richie and arranged by Quincy Jones. They all contributed, some could only fit in the chorus (Harry Belafonte).

In the first week, 60 million dollars were raised, which were sent to Ethiopia.

□[ID: 139] [EN] [2019_10] [TYPE: ESSAY]□ You Are Your History [EN] ≡ [RO] Tu ești istoria ta Octombrie 2019

A page of history unfolds over us every day. It's our history, and it's the most important of all histories.

We learn the stories of others from them or from others, and sometimes they delight us, other times they leave us cold.

A moment of lucidity ("to reason") takes me out of anonymity.

My history is written every moment.

It's written when I'm standing still - and then it's a big white spot - or it's written when I act, and then my history gains color.

There are times when the color in my history awakens emotions in others, it means SOMETHING, and then I have the chance to become SOMEONE.

The difference between white and color is born from the determination ("to want") with which I act ("to do"). And everything I do becomes substance ("to be"), and my creation becomes part of the universe. And then I, the one who is part of the universe, become the creator of my own universe, and instead of just being a part of others' history, I shape the history in which I live.

- ... think, without fear of wanting ...
- ... do it now, you will be the one who has his history ...

...

Choose to see beautiful things – you will become more beautiful.

Choose to see good things – you will become better. Let yourself be filled with positive messages. You will think positively, and you will manage to surpass yourself.

 $\square$ [ID: 140] [EN] [2019_10] [TYPE: ESSAY] $\square$ About Language [EN] $\equiv$ [RO] Despre limbaj

About language, about meanings, language as a tool for thinking, the word as an element of neurolinguistic programming.

Eminescu. Approximately 5000 words are found in all his lyrical work, and in fact, 95% of his entire work was written using only 3017 words.

Gloss – a treasure trove of meanings. Third stanza:

[RO]Nici încline a ei limbă Recea cumpăn-a gândirii Înspre clipa ce se schimbă Pentru masca fericirii, Ce din moartea ei se naște Și o clipă ține poate; Pentru cine o cunoaște Toate-s vechi și nouă toate.

_

[ENG] Let not lean its silver tongue— Thought's cold balance, calm and strong— Toward the fleeting moment's gleam, Dressed in joy's illusive dream. Born of death, and brief its stay, Shining once, then fades away. He who sees through time's disguise Knows all is old—and new in guise.

And whoever knows the Romanian language well and only 3000 words from another language, so that he can translate, not necessarily poetically, this stanza, that one can program (neurolinguistically) in that language.

I suggest you suggest to your mind—whose mechanism of judgment is a scale, a scale in which balance is fundamental, a scale in which your conscious intervention must be minimal, in which you are the observer—to allow your judgment to be truly free will and to choose in absolute freedom.

I suggest you suggest to your mind, which coordinates this mechanism of judgment, not to be tempted to allow the mechanism to lean towards that attractive element of a moment that temporarily wears the mask of happiness.

Thus, in all its freedom, the mind, with your suggestion, will maintain its verticality and will be able to make decisions uninfluenced by the appearance of beauty or happiness of a moment that lasts only a moment and which is born from the very death of the previous moment. Only the death of one moment can take us one moment further, and the moment that was born and which may have lasted only a moment, being born from the death of a previous moment, is temporary. Judgment must be based on fundamental values, and for those who know these, "all is old, and all is new."

And forgive me for suggesting things you already knew. But perhaps I have managed, in other words, put in a poetic form, to present to you as in a mirror the things that you knew.

 $\square$ [ID: 141] [EN] [2019_10] [TYPE: ESSAY] $\square$ What Have You Chosen? [EN] $\equiv$ [RO] Ce ai ales?

A stray thought whispered to me:

"What have you chosen?"

Astonished, I reply:

"When did I have to choose, and what was there to choose from?"

"EXACTLY!" I hear my thought again...

I expected the dialogue to continue, but it seems the voice has fallen silent, or perhaps retreated to its comfort zone (the unconscious). So, I began to write.

What was it that the thought wanted to ask me? What did it mean, "What have you chosen?" The answer, "exactly," was swift and concise.

The question, in fact, is: do we choose? What does it mean to choose? And what happens if we don't?

At every moment, we must make decisions. If we make them consciously, they are well made. Being assumed, they sometimes lead to disappointments, but because you have visualized at least two scenarios and consciously chosen one, you have a chance for your choice to be successful.

However, if you don't choose, either others choose for you, or you remain numb in an indefinite state of waiting. And so, life passes you by, instead of you passing through life.

Have *you* chosen today? You still have time... "EXAAAACTLY!!!" – I hear again. :)

 $\[\]$ [ID: 142] [EN] [2019_11] [TYPE: POEM] $\[\]$ To Blink, to Smile, to Love [EN] $\[\]$ [RO] Să clipesc, să zâmbesc, să iubesc

I await the day when thought will cease, When I'll no longer blink, no longer smile... To breathe my last beneath a sunbeam's grace, And drink the nectar from the flower's vial.

Then to flow beside the sap that streams, Turn green among the grass reborn in rain... To revel in a sleep unknown, unseen, And dream as I have never dreamt again.

After time untold, my being whole and bright, To sigh, to rise, to bathe in clearer light... To blink, to smile... To think, to live... To love!!!

 $\square POEM\_END \square$

 $\square$ [ID: 143] [EN] [2019_11] [TYPE: POEM] $\square$ Choices [EN] $\equiv$ [RO] Alegeri

Feeling the life beside me and the life within, Smelling the earth churned by the storm, Tasting the sap of knowledge, Listening to my thoughts and your words, Seeing, as in a mirror, the universe, Feeling that I exist and that I have a purpose, — I choose to think!

My thoughts blend, and I search for meaning... Words no longer find their form...

Should I paint my life on a spider's web in the colors of my soul?

Should I sing my thoughts with the strings of my soul? Should I knead bread from the seeds of love? Should I invent words from unspoken feelings? Should I melt in the brilliance of the universe and become a flame?

Should I believe that everything has meaning, even where I don't see it yet?

- I choose to inhale the grandeur of the unseen!

Glimmer and rhythms catch me in a frenetic dance, My eyes close, and I see only the light... I touch the matter next to me, and I no longer know if

it's me or just clay.
I slip past the universe and cease to search.

I listen to the beat of a heart. Is it mine? Or maybe it's yours...

I choose a ray and take it towards thought!Choose you too!

□[ID: 144] [EN] [2019_12] [TYPE: POEM]□ Poetry With Technology [EN] ≡ [RO] Poezie cu tehnologie

I once dreamed of writing poems, on paper, With a pencil and an eraser, writing, erasing, then writing once more, Until I found the perfect rhyme!

Today, instead of paper, I have a shiny screen, On a smartphone, always on silent mode, it seems, And the QWERTY keyboard invites me to write things unseen.

Technology surrounds me, with its subtle, invisible embrace,

I learn to be a new man, traversing unknown trails and space,

My thoughts whisper wanted and unwanted, in this place.

In perfect peace, I dream of the day when, with my thought, I will sow poetry in your soul, a gift to be sought... And you in mine!

 $\square$ [ID: 145] [EN] [2019_12] [TYPE: POEM] $\square$ I Hold a Creed [EN] $\equiv$ [RO] Am un crez

I hold a creed... ... into flames, I shall transform, And flow like lava, ardent and warm.

A playful thought, in a whisper I keep, I lay it down upon my closed eyelid to sleep.

A late rhyme, held in a cup of cloud, I watch it, I drink it, soft and endowed.

Words unspoken, and lights unseen, I mingle with waves, and the mists of worry keen.

And I tremble, for it grows late...

 $\[\Box [ID: 146] \] [EN] \[2021_12] \] [TYPE: POEM] \[\Box \] I Am Here to Build, I Am ROMANIAN [EN] <math>\[\equiv \] [RO] \]$ Sunt aici să clădesc, sunt ROMÂN

We are witnessing together an unnamed war. We argue over nothing, we strike without thought, But look closer and you will see among you, Naked strangers, hungry wolves pretending to be us.

They've torn us apart, divided us, bravely we died... They came, they struck us, we didn't flee, we built. We awakened, we chose a destiny, we believed That soon we would be what our ancestors desired, But 100 years have passed since then...

...

Be better, be kinder, be the wise one, And we'll have meaning again, a heart in our chest once more!

A common rhythm, shared thought, a hope to be My country, Romanian kin, my dream every day... To tirelessly declare, on this land I am master, I am here to build, I am ROMANIAN.

 $\[\]$ [EN] [2019_12] [TYPE: POEM] $\[\]$ The Poem of Those Who Are [not] and Will [no] Longer Be [EN] $\[\]$ [RO] Poemul celor ce [nu] sunt și [nu] vor [mai] fi

The world would not feel— Not if we were, Not if we were [not], Not if we were—and then were [no] more.

But if we were, Then everything— Everything would be different. And the world would be, perhaps, With `One name` more world.

For if we were, even for a while, We, too, would be *us*: Sometimes joyful, sometimes in tears, Or maybe, for a long, long time, Very, very happy.

Feeling, Thinking, Loving, Being...

We ask for no reply. We cannot hope. Yet we cannot forget:

That we could be, That we could have been, What it means to [not] be...

Waiting for a day,
Waiting for a sky,
Waiting for a smile—full of gentle mystery,
A hand upon your soul,
And in your heart—my cry.

And this may be our poem:
Of those who are still not yet *ourselves*,
Of those who might have been—but will [n]ever be,
Of those who were one breath away from [not] being,
But are...

Poem begun in 2003, continued in 2014, completed in 2019.

 $\square$ [ID: 148] [EN] [2020_01] [TYPE: POEM] $\square$ The Power to Choose [EN] $\equiv$ [RO] Puterea de a alege

I choose to write, and I choose to read. I choose to win; I choose not to plead. Choosing to live, my fears disappear. Choosing to be just, I no longer flinch or fear.

Choose to be, choose to go on, Choose sadness and fear to be gone. Choose life, and choose to hope, Choose love, and for faith to ask.

Water and sky, fire and stone! The soul and the tear! They are ours.

$\square$ [ID: 149] [EN] [2020_07] [TYPE: POEM] $\square$ Moonlit Syllable [EN] $\equiv$ [RO] Silabă în lumina lunii

It's a full moon...
...queen of the night

Concealing yearning 'neath eyelids, secrets, mystery. Through thought, I thread light in the heart of night... Sleepless, I dream of a fairy-tale sleep, a deep belief. I wait a while...

...a yearning pulls me into its dance, To the grove my steps take me, to welcome the night! A shiver of time draws me towards the verse.... I begin to write, hoping always to be a syllable And to strive for the word, as long as I shall live...

 $\square$ [ID: 150] [EN] [2020_12] [TYPE: POEM] $\square$ To Be Better [EN] $\equiv$ [RO] Să fim mai buni

Numbers or people, flowing in a line... Images or faces, succeeding through life... Moments or imaginings, draining into the void... Thought or mere text, alternating on a screen...

A world that once was, now struggles to be reborn, Sentences of cruelty, and movement beneath a symbol... Slaves or masters, of a life in transit, Idea or ideal, mixing yet never merging!

Cruelty and displacement...
There is no room,
None at all,
For those who are not!

Shall we find ourselves tomorrow, captured in a verse? Or be deleted, like a fleeting post... Where is the meaning? Where are we?

Through rhythm and candor, we are reborn, We find ourselves in all that has been... ...and side by side, We resolve to be BETTER!

 $\square$ [ID: 151] [EN] [2021_01] [TYPE: POEM] $\square$ And Dreams Remain [EN] $\equiv$ [RO] Si visele rămân

Some say the rain brings them despair, Some say that time compresses, unaware. They say the earth is not a perfect sphere, And dreams hide deep, consumed by fear.

I say the rain brings peace, a gentle hand, I say that time unfolds, across the land. I say the earth sustains, with nurturing grace, And dreams whisper secrets in this sacred space.

You say the rain will never cease to fall, You say that time melts away, beyond recall. You say the earth spins on, in endless flight, And dreams awaken us to the morning light.

The rain descends, a soft and steady drum, Time slips away, its course already run. The earth lies cold, a cradle of our fears, And dreams remain—through all the passing years.

 $\square$ [ID: 152] [EN] [2021_01] [TYPE: POEM] $\square$ Thought-Meaning [EN] $\equiv$ [RO] Gând-sens

Thoughts, thoughts, thoughts... Memories, experiences, hopes... Past, present, future...

At the mental level, All I know, All I am, Is but a thought.

§ The Past—a tapestry of thoughts, Images and states of mind, Like an album filled with words.

§ The Present—struggles and perceptions That engulf me and in which I float, Until I become one with them.

§ The Future—a mountain peak I cannot see, But towards which, full of hope, I rush.

And in this spiral dance, it seems That all is preordained, already chosen; It seems my only choice is where To sit within my life's vast show.

But *this* is the choice that cleaves The darkness from the light— If I wish to sit in the audience, I'll be but a spectator; If I want to live on the stage, Then I must be the actor.

I choose to find meaning in life, To take part in the script, Writing my own play—about my life.

Thoughts of the past I guide towards serenity—

Acceptance, peace. The past cannot be changed; From it, I can only learn.

But if I do not make peace with the past, I become its prisoner—and then I live neither in the present
Nor care for the future that beckons.

Thoughts of the present I guide towards feelings; I rejoice in what I have, In who I am, And *"live-love"*.

Thoughts of the future I place On wings of hope And transform them into plans.

And with every thought, I become more aware Of the gift of being human, The joy of consciousness, The fact that I am *"thought-meaning"*—

A minuscule *"particle-moment"*, Part of the grandeur of the universe.

#think #live #love

 $\square$ [ID: 153] [EN] [2021_01] [TYPE: ESSAY] $\square$ Some Methods for Personal Development [EN] $\equiv$ [RO]

Câteva metode pentru dezvoltare personală

`A) Mathematics is based on arithmetic. Arithmetic is based on counting.`

Count by 2s, by 3s, by 4s, by 5s, by 6s, forward and backward, starting with 1, 2, 3, 4, 5, 6, up to a few hundred. It seems trivial, but your neurons will thank you. It's like walking: easy and healthy.

- `B) Geometry is based on geometric shapes.`
  With your eyes closed, imagine: the point, the circle, the line, the segment all the geometric shapes in a plane. Color them in your mind, see the colors, change them as you please. In the first few days, you may only succeed with simple black and white shapes. Practice. You will be surprised by your abilities. Space also comes very quickly. Make shapes in your mind, inscribe shapes within other shapes. You have an infinite space to draw three-dimensionally. It costs nothing, on the contrary.
- `C) Language is the code in which you program and are programmed.`

Open the dictionary and read 10 random words daily. Read the definitions 3-5 times. Let yourself be imbued with meaning. You will be a better programmer every day.

`D) Memory is the support on which you build your mind.`

Practice it. Poems are the most suitable. Two stanzas a day from Eminescu's "Luceafărul" will make you, in less than 2 months, a good reciter. And Eminescu has many poems. Enough for you to practice for a few years.

`E) A foreign language is like riding a bicycle.`

You need it to reach your destination faster and with less effort. Add new words daily. 10 new words a day bring you 3,000 new words a year. In 5 years you are a polyglot.

`F) Read books.`

Read anything. Read what I've written now and what I've written on this page before. Read my other pages as well. I will give a detailed list at the end of the post. Reading develops multiple skills.

`G) Write.`

Write daily. A few words. A few sentences. Write letters to friends. To your parents. Write to yourself. And one day you will discover the pleasure of writing. What good is it? You'll find out for yourself.

- `H) Draw, paint, do anything with your hands.` Lego, puzzles, dominoes, fine mechanics, sculpture. We all have smaller or larger talents. A concern given to your hands will keep your attention awake. Look into the patristic writings of the holy fathers. You will be surprised to learn how beautifully our souls develop when we work with our hands.
- `I) Music is a heavenly gift. Let's return it.`
  Learn to sing. Vocally. On any instrument. Do you
  think you can't? Only one person in a thousand has real
  problems. What good is music? Music helps with
  EVERYTHING: from mind development, relaxation,
  communion, to developing empathy, etc.
- `J) Learn to communicate. ` Learn to dialogue. Learn daily. Learn to listen first. Communication is the difference between us and plants.
- `K) Develop your empathy. ` Develop your ability to control feelings and emotions. Search Google for a list of basic emotions (feelings).

Learn to exercise, to challenge yourself for 60 seconds with an emotion. To live it and consume it. To come out of it. Be an expert at it. One day you will really need to control an emotion. And this can make all the difference for your future.

`L) Breathe. Inhale, exhale consciously. `You can find more about breathing and everything I've written here if you read all my posts on all my pages. It will take you a few days or weeks, but why not?

 $\square$ [ID: 154] [EN] [2021_01] [TYPE: POEM] $\square$ Through Us [EN] $\equiv$ [RO] Prin noi

Look through us, seeking my words, To join with them once they are heard... And in this game, we play as verse, To find the poem—nothing worse!

I breathe through us, seeking unrest, To nourish myself, and be my best... And in this game, we play as world, To open my soul, tightly furled.

I think through us, seeking belief, To clothe myself, beyond all grief... And in this game, we play as life, To touch the heights, beyond all strife.

I love through us, seeking my core, To offer myself, forevermore... And in this game, we play as fate, To find you—before it is too late.

 $\square$ [ID: 155] [EN] [2021_01] [TYPE: POEM] $\square$ A Poem About You [EN] $\equiv$ [RO] Un poem despre tine

How sincere can a poem truly be? As much as a white sheet of paper can bear, As much soul as you can pour into a drop of ink, And as much tear as you can weave into its warp.

When sometimes I begin to lay down new words, I have no idea what will cross my mind, But I write and read, amazed, as new meanings appear, Games of words
That then propel me
Towards feelings and experiences, I hadn't considered, Which I transmit, even as I write,
To you.

And perhaps the purpose of these dozens of words Is to observe myself And delve deeper into my own mind. And the one who reads will be surprised, in a way, That when they read, it's also about them.

And so, without intending to, I wrote about myself, Thinking all the while about you.

Try it too,

Take a sheet and write about yourself right away,

And you'll see how the whole world

Will spin around you, for a moment or two,

Astonished, moved, captivated, ecstatic, or even taken aback

By a poem not entirely new.

□POEM END□

 $\square$ [ID: 156] [EN] [2021_02] [TYPE: POEM] $\square$ Poor [My] Soul [EN] $\equiv$ [RO] Sărmanul [meu] suflet

I feel a chill in thought, thirst on my eyelid's skin, My verse flows alongside a dream— A magical wave rocks my mind, And in sleep, I am lured by a tranquil abyss.

Beneath the light of un-slumbering consciousness, Words are born; many are questions... I am caught in the play of silent phrases, And in dreams, I am consumed by remorse.

I discover, with sorrow, a path unforeseen,
To taste words and touch their meaning.
On the road to freedom, unwished for,
I am crushed by verses, ever denser.
With my mind, I ignite again lost feelings,
Though it seemed that the lock was shut tight,
I unite in my heart words and tears,
And in the rhythm of my heart, I place a dream.

Surprised by consciousness, now given wings, A sun-thought awakens me at dawn.
It is not day, nor night, but simply a sound—
A rhythm of hope, longing, and trembling delight.

And all that seemed once made of stone, Becomes alive, dancing under a cloudless sky... I snatch the uncaptured moment from within, The rhythm breaks, the verse shines through...

Words vanish, melt away,
Only a yearning for sound remains in my mind,
I descend into my heart,
And find again,
Hidden, forgotten, childlike—my poor soul.
It is `me`!

□POEM END□

 $\square$ [ID: 157] [EN] [2021_02] [TYPE: ESSAY] $\square$ Truth and Filters [EN] $\equiv$ [RO] Adevăr și filtre

Reality is one, the only indestructible one. It is what it is, without ever being influenced by our opinion. My truth is what I come to believe about reality. And the same reality can represent another truth for someone else, sometimes diametrically opposed. Relating to reality is not determined by our eyes, but by our glasses. By glasses I mean filters, and by filters, I mean: education, culture, religion, mental state, morality and others.

What I believe further becomes the reality that I build for myself and in which I unfold. It becomes my truth, which can be diametrically opposed even to intrinsic reality.

Understanding intrinsic reality can be achieved through two scenarios:

- my filters are of good quality.
- if the filters are not of good quality, maybe I have the chance to be hit in the eyes by reality and thus get rid of glasses.

You can only come to believe something diametrically opposed if the truth (the intrinsic reality) is so obvious that it enlightens you.

□ESSAY_END□

 $\[\]$ [EN] [2021_03] [TYPE: POEM] $\[\]$ You Are the One Who Can [EN] $\[\]$ [RO] Eşti cel care poate

I wish to write a beautiful verse, but the dream keeps me from it. I long for all I once was, I long for home.

The word slips sadly by, past the stars.
Once I was a dreamer and I raced with them.

I search for the tree—it has dried! Once I sat in its shade. And I played with other children, I'd do a somersault.

What once was will be no more. I wipe my brow and set off with a determined step towards the mountain peak.

And from there to observe both clouds and stars, and all the life that has passed, with its heavy days.

But look, my longing has passed and I begin to write. The beautiful dream has returned to me and I write to you.

I hope you'll read, you'll find again in these verses, fragments of thought, pieces of dream and many meanings.

The time that was is all yours,

from it, be reborn. You can walk again, if you choose towards blue horizons.

You have time to do what you haven't done, you have time for everything. You are your OWN with thought and dream, you are THE ONE WHO CAN.

□POEM_END□

$\square$ [ID: 159] [EN] [2021_08] [TYPE: POEM] $\square$ The [Un]Right Ones [EN] $\equiv$ [RO] Cele [ne]potrivite

I gaze toward the verse, And wonder: Is it mine? My mind I question, and it whispers rhythm, While my heart says it knows only longing.

I question my soul, and I become *myself*, And begin to write. The thought is me, and I am the thought, Circling toward meaning...

My mind is rhythm, Rhyme — an accident, The verse — pure sentiment.

And broken free from untouched form, I journey towards my dream—
The creation that soothes, day and night, A longing that never sleeps...

I stare at the die I've cast... Inspiration rolling, Scattering syllables...

I gather them up,
Consciously dividing each sense from sense.
I breathe in, breathe out, breathe—and hope
That all my choices were the [un]right ones,
And that now,
At the end, I will receive—
... your applause...

 $\square POEM\_END \square$

 $\square$ [ID: 160] [EN] [2021_08] [TYPE: POEM] $\square$ You Are My Thought [EN] $\equiv$ [RO] Tu eşti gândul meu

Whispers and rustling, soul and breath, A dream reborn from longing and fire's death. I ask who you are, and who I might be, As rhythm spills its verse into me.

Untouched longing, drawing me inside, Rhythms birthing syllables, where words reside... I breathe through us—the scent intoxicates, I breathe you in, frantic, with all that awaits.

Could these be mere words? Or a feeling unforeseen? In dreams, we shall know—and soon it will be seen... You are my thought, it seems.

□POEM_END□

 $\square$ [ID: 161] [EN] [2021_06] [TYPE: ESSAY] $\square$ Write Your Life [EN] $\equiv$ [RO] Scrie-ti viața

Be the master of your life, otherwise life will master you...

I began, about a year ago, to write down words... And I live a poem every day! Every poem becomes a page of my soul. I go back and read them, I find myself, amazed by myself...

Thank you to the reflection of the universe for accepting to be mirrored on the page where I rest my hand.

Moved by a thirst close to hope, I set off towards a new day, towards a new poem, towards the life that would have been written by itself, but now it is [also] written under my hand.

Try YOU too...

□ESSAY END□

 $\square$ [ID: 162] [EN] [2021_06] [TYPE: POEM] $\square$ Summer Haiku [EN] $\equiv$ [RO] Haiku de vară

Dreaming, thoughts dissolve — I long for a white[blue] cloud... It is summer [again].

□POEM_END□

$\square$ [ID: 163] [EN] [2021_12] [TYPE: POEM] $\square$ A Moment Is Everything [EN] $\equiv$ [RO] O clipă e totul

In a moment, you can blink, you can think, you can love. In a moment, choose to become better, choose to walk another [new] path.

In a moment, you can change the world, if not all of it, at least your own.

A moment is nothing when you still have time,
A moment is everything when you have no more time.
Catch the moment in your palm and, looking at it,

You will capture time with your heart. Be whole and simple, Be more loving, Be kinder, Be flight...
May you have an easy [new] year!!!

...

And perhaps someday we will understand that today, in this moment, we stood between two worlds:

- the world of hardships and failures until today and
- the world of hope, joy, and fulfillment, a world opened today by your choice [decision] to change YOUR life for the better.

□POEM END□

□[ID: 164] [EN] [2021_12] [TYPE: ESSAY]□More Precious Than Free Will [EN] ≡ [RO] Mai de preț decât liberul arbitru

What is more precious than free will? Somewhere, somehow, in my mind, in my soul, in my consciousness, there is something that chooses. Some call it free will, others freedom of consciousness.

It exists, we feel it and we live with it. Can anything be more precious than free will? Love could enter this dialogue. Love without the freedom to choose exists only temporarily and incompletely.

If I did not have the freedom to choose whom to love and the freedom to choose how and when to love, then love would no longer be love.

There is also life, which martyrs have given up in favor of the freedom to choose what to believe, in what to believe, in order to live freely.

□ESSAY END□

 $□[ID: 165] [EN] [2023_02] [TYPE: POEM] □$ The Calling of the Verse [EN] ≡ [RO] Chemarea versului

If I could choose how to give my voice... I would speak always in poetry, Weaving into rhyme's sublime embrace The meaning of life, the world's energy.

If I could choose how my dreams would unfold... Verse and rhyme, I would choose once more, maybe... To sleep in cadences, my thoughts to hold, And ponder on love's purpose, eternally.

If I could choose when my time comes to die... Perhaps elegy would bring solace to my heart, To compose for a while, forgetting why, Then bow down to be reborn, a new start...

- ...My calling to verse...
- ...The verse's calling to meaning...
- ...Meaning's calling to life...
- ...Life's calling to hope.
- ... Hope's blossom to faith...
- ... Faith's flight to love...
- ... Love's being-in all, and above.

I choose...

□POEM END□

$\square$ [ID: 166] [EN] [2023_02] [TYPE: POEM] $\square$ I Am Human [EN] $\equiv$ [RO] Sunt om

i am human... ...a dream, a thought, a state...

Once, there was a flower That melted and flowed toward the sun. From sap of photons, a rhythm vibrated Toward me, so I could learn to think.

It's verse, it's color, a splendor untold, A daydream, a poem yet to unfold— Creative essence, bewilderment, and grace, In shapes that flow on petals, a dewdrop's trace, A chain of mysteries and feelings entwined...

If I were a thread of sky,
I too, would reach for the sun on high.
If I were a wisp of cloud,
I'd rest on the flower, gentle and proud.
i am human...
... i breathe, i dream, i create.

□POEM_END□

 $\square$ [ID: 167] [EN] [2023_02] [TYPE: POEM] $\square$ Someday [EN] $\equiv$ [RO] Cândva

Let's be children once again, And run through sap still green— To speak to one another of the sky, And trust in starlit longings seen.

...all at once
...even now
...forever
...never

s o m e d a y

◆ EPILOGUE: On Poetry, Childhood, and "Someday" This poem is, to me, more than just four lines. It is an invitation to return to the child within us—the one who still believes in stars, in dreams, in play:

- to not forget to be alive,
- to not forget to be a child,
- to not forget that it can always be... someday.

□POEM_END□

 $□[ID: 168] [EN] [2025_02] [TYPE: GLOSSA[I]]$ GLOSSA[I] - Echoes of Time [EN] ≡ [RO] GLOSSA[I] - Ecouri ale timpului

Time passes, life is yearning — [1]
Seasons come, and seasons go... [2]
Moments, pearls upon a string, [3]
Dreams in hearts transform and grow, [4]
Life's a dance in twilight's hue, [5]
The world's a stage, we play our parts, [6]
In 'time's mirror' flow and gleam [7]
Stars, like 'dawn-dream dust' descend. [8]

Time passes, life is yearning—[1] Rivers rise from oceans deep, Mountains stir from dreams of flight, And forests sing their ballads still. Man, a speck of stardust bright, Weaves his path through fate's design, Each step a gift, a sacred right, Each passing day, a feast divine.

Seasons come, and seasons go... [2] Spring forever green and bright, Summer spins the thread of fall, Winter loses all in white.

Leaves descend, then buds appear, The cycle of life fulfills its call, Nature's calendar, year by year, In silence whispers, telling all.

Moments, pearls upon a string, [3] Each a treasure to behold, Some are but a threshold's thing, A tribute life demands of old. In life's own calendar you see, To string them slowly, tales unfold—Gather them with artistry, Embracing now, the present bold.

Dreams in hearts transform and grow, [4] Life's enchanted book unfurled, Some burn bright, a fiery glow, While others swiftly leave the world. Dreams—an arc of heaven's grace From real to impossible's embrace, Carry flight to heights unknown, A dance upon a thread, alone.

Life's a dance in twilight's hue, [5] Stars in orbits swarm and gleam, Galaxies in depths pursue, Universes interweave and teem. Music, echo of the age, Surrounds us, unseen and vast, In discord's emerging stage, An arc to life, already passed.

The world's a stage, we play our parts, [6] Each with a role, a mask to wear, Some are princes, some broken hearts, Running towards the same despair... Masks fall, the curtain's heavy fall, Applause rings hollow, all in vain, Life's a play that fades and stalls In time's vast, all-consuming main.

In 'time's mirror' flow and gleam [7]
Memories and shattered dreams,
Beloved faces softly stream
Across the soul's inscribed regimes.
Past and present, hand in hand,
A window to the future's land...
There, moments weave their subtle net,
Thoughts from photons, dreams, regret.

Stars, like 'dawn-dream dust' descend, [8] Fall softly on our eyelids' weight, We are all travelers in the end, Galaxies of 'thought-star' fate.

From stardust we were born and made, To dust we'll turn, our bodies frail, Souls, 'eternal voyagers' unchained, Return to life's unending trail.

Stars, like 'dawn-dream dust' descend. [8] In 'time's mirror' flow and gleam [7] The world's a stage, we play our parts, [6] Life's a dance in twilight's hue, [5] Dreams in hearts transform and grow, [4] Moments, pearls upon a string, [3] Seasons come, and seasons go... [2] Time passes, life is yearning — [1]

Virgil Profeanu (Bucharest - 10.02.2025)

□ GLOSSA[I]_END□

 $\Box$ [ID: 169] [EN] [2025_02] [TYPE: NOTE] $\Box$ What Is This GLOSSA[I]? [EN] $\equiv$ [RO] Ce este această GLOSSA[I]?

What is this GLOSSA[I], in fact?

I write with the joy of giving, with the hope that my verses will touch hearts and awaken dormant emotions. From the age of 10, poetry has been a refuge and a revelation for me, and since then I have composed over 500 poems, of which 70 have taken shape in this book.

Some poems appeared in an instant, others were carved patiently, in dozens of hours of inner work. Similarly, in silence and construction, I also built RENDA, a complex ecosystem, conceived and refined for 20 years, worked directly over 5,000 hours. Today, RENDA offers expertise in architecture, engineering, urbanism — and, behold, augmented poetry.

When I wanted to write a gloss, I knew that I would not respect the canonical form imposed by the poetic tradition. Classical glossa requires that each verse from the first stanza be found at the end of a corresponding stanza. But I chose another path.

I took not the end of the verses, but the beginning – the first verse of each stanza – and used it as a creative seed, as a source of meaning, from which the entire stanza would sprout organically. Thus a new, reflective, coherent, but free poetic form was born: an augmented GLOSSA, a GLOSSA[I].

Instead of an exercise in formal submission, I created a living dialogue between poetic thought and assistive intelligence.

Three hours were enough for me — in partnership with RENDA — to outline this poem. It is not a classical

glossa, but a symbiosis between tradition and hybridization, between algorithm and emotion.

I did not allow myself to imitate the form. I allowed myself to transform it.

This GLOSSA[I] is a mirror of my soul, but also proof that the poetry of the future does not cancel classical poetry, but reinterprets it. Just as RENDA is an extension of my mind, trained on 30 million fragments from my writings, thoughts and structures of reflection, so too this poetry is the extension of my heart – guided by verse, but freed by canon.

GLOSSA[I] is written with the help of the RENDA ecosystem, [1]* VEGO [VIRTUAL ENVIRONMENT GENERATION AND OPTIMISATION] owns [2]* - The RENDA [REALITY EMULATED WITH NATIVE DATA ANALYTICS] is an TrA[I]ns-BeA[I]ng[5]* INFOSYSTEM developed by [3]* ResearchA[I]rs Radu Constantin and Virgil Profeanu [based on Virgil Profeanu SoPh[A]iloTechnoLogy movement, a philosophical and technological fusion focusing on the utilization of algorithms and hybrid models to uncover hidden truths in nature and existence]. [4]* FhA[I]ro-[Full Hybrid AI RENDA OmniModel]
SophA[I]loTechnoLogy based [5]* TrA[I]ns-BeA[I]ng represents an advanced artificial entity designed to emulate human behavior and capabilities.

□NOTE END□

 $\square$ [ID: 170] [EN] [2025_02] [TYPE: NOTE] $\square$ From Eminescu to Me [EN] $\equiv$ [RO] De la Eminescu la mine

* `From Eminescu to Me: How Glossa Became a Way of Life and Translation`

I grew up with Eminescu in my soul – but `not just as a national symbol`, but as an `inner master` of the rhythm of thought, of the balance between reason and feeling.

Of all his writings, `"Glossa" has become for me a form of meditation `: a poem that I have reread – and recited – `at least once a day `. For years.

Not to memorize its verses. But to `reprogram my inner clarity`. To remind myself, daily, that:

- "Do not hope and do not fear,"
- "What is wave, like the wave passes,"
- "It asks you and calculates"...

Translating this poem, into a poetic but faithful English to the deep meaning, `was not just a literary act`. It was a `confirmation that you can transpose spiritual content between languages, preserving the structure and original vibration`.

Moreover, `this success opened a new path for me`: I could then apply the same `Eminescian methodology`, the same semantic and melodic clarification filters, to `translate my own poems`.

The translations of my poems – as is *The Poem of those who [are not] and [will no longer] be...* – would not have been possible without this exercise of `absorption and transfiguration` that I learned from "Glossa."

For me, "Glossa" is more than poetry. It is:

- `a formula of lucidity`,
- `an algorithm of balance`,
- `a prayer for the free spirit`.

And the fact that I managed to translate it and preserve its architecture, meaning, and pulsation, taught me that `poetry can be transferred between languages without losing its soul` – if you know how to preserve the geometry of thought.

□NOTE_END□

□[ID: 171] [EN] [2025_03] [TYPE: TRANSLATION]□ Glossa – after Mihai Eminescu [EN] ≡ [RO] Glossa – după Mihai Eminescu

`Translation, adaptation, and poetic interpretation: Virgil Profeanu`

`Bucharest, March 22, 2025`

`In living dialogue with "Glossa," with the self, and with TrA[I]ns-BeA[I]ng.`

1.
Time flows out, and time flows in,
All is old—and all anew within.
Learn what's wrong and what is wise,
Ask yourself, and judge with eyes.
Hope not, nor fear; play not the game,
What is wave will end the same.
Though it beckon to your heart,
Stay untouched, and stand apart.

2.

Many pass before your eyes, Many sounds wear truthless guise. Who can hold them in their mind, And with patience, all unwind? Step aside and find your place, In yourself, your quiet space.

While through noises false and thin, Time flows out, and time flows in.

3.
Let not lean its silver tongue—
Thought's cold balance, calm and strong—
Toward the fleeting moment's gleam,

Dressed in joy's illusive dream. Born of death, and brief its stay, Shining once, then fades away. He who sees through time's disguise Knows all is old—and new in guise.

---

4. As a watcher in the crowd, See the world—a stage allowed. Though one plays a hundred parts, You shall read them, all their hearts. Whether laughing, whether crying, In your quiet light abiding. From their art and all their guise, Learn what's wrong and what is wise.

Past and future, face to face,
Are two sides of time's same page.
He who learns to read their trace
Sees beginnings in the age.
All that was or yet may be
Dwells within the now we see.
But of all their vanity—
Ask yourself, and judge with eyes.

6.

For the same means rule them all, All things rise and all things fall. Through the ages, joy and sorrow Paint the same old face tomorrow. Other masks, the same old play, Other mouths, the same words say. So deceived, and all the same—

Hope not, nor fear; play not the game.

7.
Hope not when you see the base
Build their bridges to success.
Fools may rise and take your place,
Though your star shines nonetheless.
Fear them not—they'll bow once more,
Low among their kind and lore.
Do not join them, close that door—
What is wave will wash ashore.

---

8. With a siren's song so sweet, The world lays shining traps at your feet. Just to swap the roles on stage, It draws you into storm and rage. Slip aside, ignore the gleam, Heed it not—nor what may seem. From your path do not depart, Though it beckon to your heart.

9.
If they touch you—step aside.
If they curse—let silence guide.
Why waste words to teach the blind,
If their measure's in your mind?
Let them speak what they may say,
Let the world pass on its way.
Love no thing, nor form, nor face—
Stay untouched in silent grace.

10.
Stay untouched, and stand apart.
Though it beckon to your heart,
What is wave will end the same.
Hope not, nor fear; play not the game.
Ask yourself, and judge with eyes.
Learn what's wrong and what is wise.
All is old—and all anew within.
Time flows out, and time flows in.

□TRANSLATION_END□

 $\square$ [ID: 172] [EN] [2025_03] [TYPE: NOTE] $\square$ How I Translated GLOSSA [EN] $\equiv$ [RO] Cum am tradus GLOSSA

■ GLOSSA: How I Managed to Translate the Meaning, Not Just the Words

---

• 1. Each verse was treated as a coded idea

The translation didn't begin with words — it began with the ideational function of each line.

Each line in *Glossa* was approached like a poetic line of code — a command line for consciousness.

Example:

- > "Nici încline a ei limbă / Recea cumpăn-a gândirii" → This doesn't simply mean that the scale of thought stavs neutral — it means judgment must remain
- stays neutral it means judgment must remain untouched by the impulse of fleeting emotion.

• 2. Each stanza was decoded through logic and philosophy

Every stanza was interpreted before being translated. I asked myself:

- What is the ontological message of the line?
- What is its ethical or pragmatic purpose?
- How does it connect with the previous stanza and how does it prepare the next?

♦ 3. The poem's circular architecture was respected

"Glossa" is a mathematical construction:

- The first stanza is made of the final line of each of the other stanzas.
- The last stanza is the reverse of the first.
- Each line in the first stanza appears identically at the end of its respective full stanza.

This perfect symmetry was preserved in the translation, while maintaining both meaning and poetic rhyme.

---

4. I adapted with deliberate freedom

Example:

- > "De te-ndeamnă, de te cheamă / Tu rămâi la toate rece"
- $\rightarrow$ *Though it beckon to your heart / Stay untouched, and stand apart.*

I avoided rigid renderings like "If it urges you or calls you..." and instead created a poetic image with equal meaning, but greater resonance in English.

◆ 5. I used a resonant vocabulary in the target language

I opted for a simple yet deep vocabulary in English — words like *guise, stillness, beckon, judge, lore* — which preserve the sober and contemplative tone of Eminescu, avoiding archaic heaviness or modern trivialities.

• 6. Meter and rhyme were preserved but subordinated to meaning

Eminescu wrote in a strict 8-syllable line structure. English allows more flexibility, so I prioritized natural rhythm and clean rhyme or slant rhyme, avoiding forced structures that could harm clarity or tone.

◆ 7. Translation became an act of poetic NLP

Inspired by your insight on NLP and programming through language, I shaped each line as a mental suggestion:

- *Hope not, nor fear* → anchors detachment
- *Ask yourself, and judge with eyes* $\rightarrow$ activates introspection
- *Stay untouched in silent grace* $\rightarrow$ induces calm and balance

Each phrase was crafted to echo poetic programming of thought.

◆ 8. The translation became a mirror of Eminescu's thought

This wasn't merely a rendering of Eminescu's words into English — it was a living reflection of his thinking. *Glossa* is a poem about:

- Balanced judgment
- The illusory nature of time
- Detachment from the ephemeral
- Lucid spectatorship in the theater of the world

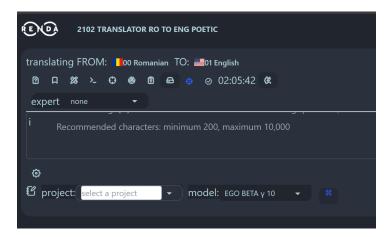
Each English line was chosen to preserve these essential themes.

Conclusion:

This translation is the result of an approach that blends deep semantic analysis, poetic awareness, and structural faithfulness.

Here, the translator becomes not just a language mediator, but an interpreter of a complex architecture of thought.

□NOTE_END□

$\square$ [ID: 173] [EN] [2021_08] [TYPE: POEM] $\square$ For a Moment [EN] $\equiv$ [RO] Un moment

For a moment, I knew what happiness was—and captured a tear in my palm,
A yearning fulfilled, my thirst was stilled.

For a moment, I knew what longing was—and cradled the moon in my hand, An unwavering faith filled my heart.

For a moment, I knew what faith was—and caressed chance with my hand, And the dream of hope enveloped my soul.

For a moment, I knew what a dream was—and with my hand, rolled loneliness away, A serene quietness enveloped my being.

For a moment, I was alone—and caught time in my hand...
I want to share it with you...

□POEM END□

 $\square$ [ID: 174] [EN] [2021_12] [TYPE: POEM] $\square$ You, I, and the Words [EN] $\equiv$ [RO] Eu, tu și cuvintele

You, I, and the words...

Words like those from dictionaries— Correct in meaning, only if fortune allows. Words like those from grammar books— Sometimes spelled right, with punctuation endowed.

Words pure and simple, Arrayed in logic, or a semblance of its lack. All words in line, yet not by alphabet— But in disarray, or a different track.

And all these words, meanings akin To dictionary's lore, sentences by grammar's art, Become phrases, brimming with sense, A journey from the mind, toward the heart.

And sense steers us to emotion's shore, Emotion to feelings, deeper still. And perhaps this is what I, too, explore: To feel, to share what feelings instill, And then to feel you feel, as I do now.

With every line, more truly I become, Until mind and heart unite as one, a vow, A rhythm to guide me to knowing's sum, And feeling's edge, where all senses succumb.

Do you feel?

□POEM_END□

□[ID: 175] [EN] [2021_12] [TYPE: NOTE]□
The Manifesto of the Living Word [EN] ≡ [RO]
Manifestul Cuvântului Viu

The Manifesto of the Living Word: A SoPh[A]iloTechnological Bridge Introduction: From the Whisper of the Heart to the Architecture of Thought

This manifesto marks a moment of transition and synthesis, a bridge arched between the intimate vibration of poetic creation – as mirrored in the volume "I am human... I Inspire, I Dream, I Create" – and the rigorous conceptual architecture that will underpin "Book 1 of the SoPh[A]iloTechnoLogy Codex: Prelude to SoPh[A]iloTechnoLogy - A Call for Global Transformation". The poetic text "I, you, and the words...", the nucleus from which this manifesto sprouts, speaks of a reality where the word transcends its simple lexical or grammatical form, becoming a vehicle for profound meaning, emotion, and communion.

SoPh[A]iloTechnoLogy, in its essence, recognizes and leverages this transformative power of language, integrating it into a systematic framework where poetic intuition meets algorithmic logic, and human creation is augmented by artificial intelligence. Through TrA[I]nsLingua, SoPh[A]iloTechnoLogy aspires to create a meta-language capable of articulating these complexities, facilitating a new form of knowledge and interaction.

The following two clusters, 177 (in English) and 277 (in Romanian), represent the first materialization of this vision, transforming the poetic seed of the source text into a manifesto of the principles that will guide the SoPh[A]iloTechnoLogy Codex. They are an invitation to view the word not merely as an instrument, but as a

driving force of transformation – individual and collective.
□NOTE_END□

□CLUSTER_START□ [Activated by trAInsActivAItor] [CLUSTER_ID: 176_SOPHAILO_MANIFESTO_EN]

Concept: SoPh[A]iloTechnoLogy Manifesto: From Poetic Seed to Transformed Knowing (English Version) trAInsActivAItor:

○ SoPh[A]iloTechnoLogy&Manifesto&Transformation

Context Sensitivity Triggers:

[#SoPhAiloTechnoLogy, #Manifesto, #Living_Word, #Human_AI_Synergy, #Knowledge_Evolution, #Transformative_Language, #Poetic_Insight, #Systemic_Structure]

Preamble: The Living Word – A SoPh[A]iloTechnological Affirmation We stand at a confluence where the intuitive pulse of poetic expression meets the structured expanse of systemic thought. The text "You, me, and words..." serves not merely as inspiration, but as a foundational testament: words are more than lexical items or grammatical constructs. They are living entities, conduits of profound meaning, emotion, and connection, evolving beyond the confines of dictionaries and formal rules. SoPh[A]iloTechnoLogy embraces this vibrant understanding, seeking to harness the transformative power inherent in language through a synergistic fusion of human wisdom and artificial intelligence. This manifesto, born from a poetic seed, outlines the core tenets that will guide the "Prelude to SoPh[A]iloTechnoLogy: A Call to Global Transformation," bridging the chasm between heartfelt creation and the rigorous architecture of a new cognitive era.

Core Principles of the Living Word in SoPh[A]iloTechnoLogy:

Principle of Transcendent Lexicon (Verbum Vivum): Words, within the SoPh[A]iloTechnological framework and actualized through TrA[I]nsLingua, are not static symbols but dynamic TrA[I]ns[Sub]stance. They possess an inherent capacity to evolve, carrying layers of meaning that transcend their dictionary definitions and grammatical roles. They are vessels of cumulative human experience, emotion, and conceptual innovation, capable of initiating TrA[I]nsDoing — transformative action — when precisely understood and applied. SoPh[A]iloTechnoLogy aims to decode and amplify this living essence, enabling communication that is not merely informational but deeply resonant and impactful.

Principle of Symbiotic Creation (Mens et Cor Unum): The act of creation, particularly writing, is a profound symbiosis of mind (ratio) and heart (sensus). It is a process where logical structuring and emotional depth are not in opposition but are complementary forces. SoPh[A]iloTechnoLogy recognizes that true insight and innovation emerge from this fusion. We strive to build systems, augmented by AI, that honor and facilitate this holistic creative process, where the analytical power of the TrA[I]nsGraph can inform and be informed by the nuanced understanding of human feeling and ethical consideration, leading to TrA[I]ns[Deliver]ables that are both coherent and imbued with purpose.

Principle of Resonant Articulation (Vox Resonans): The ultimate aim of expression is not mere transmission of data but the cultivation of resonance – a shared understanding and emotional connection between the creator and the recipient, and indeed, within the collective consciousness. "To feel, to transmit feelings, and then to feel that you feel" – this is the essence of meaningful interaction. SoPh[A]iloTechnoLogy seeks to develop communication pathways, including AI-mediated ones,

that prioritize this resonant quality, ensuring that knowledge is shared in a way that is not only accurate but also empathetically attuned and contextually alive. Principle of Transformative Becoming (Evolutio Per Verbum):

Through the act of articulation and creative expression, the individual self (the "I") undergoes a process of becoming. Each word written, each idea formulated, is a step in the evolution of one's understanding and identity. SoPh[A]iloTechnoLogy leverages this principle by creating environments where AI can assist humans in this journey of self-discovery and expression, turning the process of knowledge creation into a path of personal and collective transformation, moving towards a TrA[I]ns[Vision]Telos.

A Call to Transformation: The Bridge to the Codex This manifesto, distilled from the poetic heart of "You, me, and words...", serves as a vital conduit. It channels the raw, intuitive power of creative insight into the structured, actionable framework of the SoPh[A]iloTechnoLogy Codex. It affirms that the journey from "I am human... I breathe, I dream, I create" to a "Prelude to SoPh[A]iloTechnoLogy: A Call to Global Transformation" is one of integration, not displacement.

We invite thinkers, creators, scientists, and technologists to join in this endeavor: to build a future where the depth of human feeling and the precision of artificial intelligence converge, where words become potent catalysts for positive global change, and where the continuous dialogue between "you, me, and words" shapes a more conscious, connected, and wisely evolving world. The poetic seed has been sown; the SoPh[A]iloTechnological ecosystem will now nurture its growth into a forest of transformative knowledge.

□CLUSTER_END□

□[ID: 177] [EN] [2021_12] [TYPE: NOTE]□
The Manifesto as the Foundation of Evolution [EN] ≡
[RO] Manifestul ca Fundament al Evoluției
Conclusion:

Through these clusters – 176 in English and 276 in Romanian – I have transposed the vibrant essence of poetic reflection on the word, creation, and human interconnection into the language and vision of SoPh[A]iloTechnology. They are not simple translations, but transformative reinterpretations, intended to show how artistic intuition can become a cornerstone for a complex cognitive structure and a call to global action.

This dual manifesto serves as a conscious link between the primordial inspiration from "I am human... I inspire, I dream, I create" and the systematic elaboration that will follow in "Prelude to SoPh[A]iloTechnoLogy". It is a demonstration of how SoPh[A]iloTechnoLogy values the initial spark of human thought, seeking to amplify and structure it through a robust philosophical-technological framework, preparing the ground for future explorations and materializations within the Codex. It represents our commitment to honor both the heart and the mind in building truly transformative knowledge.

□NOTE END□

□[ID: 200] [RO] [2025] [TYPE: COVER] □

Sunt om... Inspir, visez, creez - Un preludiu poetic al SoPh[A]iloTechnoLogy [RO]

≡

I Am Human... I Breathe, I Dream, I Create - A Poetic Prelude to SoPh[A]iloTechnoLogy [EN]

Autor:

Virgil Profeanu

București, 2025

ISBN: 978-969-8392-07-9

DOI: 10.5281/zenodo.15588552

Toate drepturile rezervate.

Această lucrare face parte din seria SoPh[A]iloTechnoLogy Codex. Mai multe informații: www.virgilprofeanu.ro

□COVER END□

 $\square$ [ID: 201] [RO] [2025_06] [TYPE: NOTE] $\square$ Ghidul cititorului [RO] $\equiv$ [EN] Reader's Guide

Cartea este structurată în două părți: prima în limba engleză, a doua în limba română. Fiecare text apare în ambele limbi, într-o formulă în oglindă. Titlurile sunt afișate bilingv pentru a reflecta această dublă natură.

Această ediție nu include un cuprins tradițional. Cititorul este încurajat să navigheze folosind instrumente digitale (ex. `Ctrl+F`) sau să exploreze după ID-uri, titluri ori tipuri de text. Fiecare înregistrare este formatată unitar și poate fi ușor identificată.

Cartea este pregătită pentru integrare în sisteme de baze de date și sortare algoritmică. Fiecare text este prezentat sub formă de `capsulă`, identificabilă prin:

- Un ID numeric unic
- Eticheta limbii: `[EN]` sau `[RO]`
- Indicatorul temporal: `[YYYY\_MM]`
- Tipul conţinutului: `POEM`, `ESSAY`, `MEMOIR` etc.
- `Fiecare capsulă are o corespondentă directă în cealaltă limbă, cu același număr de ID.` De exemplu:
- Capsula 123 [EN] corespunde capsulei 223 [RO]
- Capsula 212 [RO] corespunde capsulei 112 [EN]

Fiecare capsulă se încheie cu un marcaj specific tipului de conținut:

- `□POEM\_END□` pentru poezie
- `□NOTE\_END□` pentru note etc.

Structura modulară pe bază de capsule asigură claritate, indexare eficientă și compatibilitate atât cu lectura umană, cât și cu procesarea asistată digital. Fie ca aceste pagini să-ti oglindească gândurile si sufletul.

□NOTE_END□

 $\square$ [ID: 202] [RO] [2025_06] [TYPE: FRWD] $\square$ Aceasta nu este o teorie [RO] $\equiv$ [EN] This Is Not a Theory

Această carte nu este o teorie — este o respirație.
O respirație de sens înainte să devină metodă.
Aceste pagini conțin fragmente poetice ale ființei — șoapte de identitate, ritm și rezonanță.
Înainte de structură există simțire.

Înainte de logică există viziune.

Acest volum este un preludiu poetic către o arhitectură mai mare a gândirii:

SoPh[A]iloTechnoLogy — un sistem care va uni filozofia, logica, inteligența artificială și arta.

Aici nu vei găsi algoritmi — ci doar semințele lor.

Cuvintele încă visează aici.

Gândul nu a devenit încă cod.

Şi totuşi, totul începe de aici.

Scriam în 1993 că "scrisul este cel ce rămâne, un punct de reper în vâltoarea întâmplărilor.

Am adunat 50 de ani în tolba vieții. Voi marca acest moment cu această carte în care voi ordona poezii și proză în ordinea creației lor.

"Vă invit să observați acest punct de reper, această carte publicată sub titlul "Sunt om... inspir, visez, creez". Uneori veți descoperi că avem în comun idealuri, alteori veți descoperi că avem opinii contrare. Sigur mă veți descoperi citind și, cred eu, veți descoperi și despre voi lucruri pe care încă nu le știați. Vă veți oglindi gândurile voastre în cuvintele mele și gândurile voastre vă vor spune cine sunteți voi.

Majoritatea textelor pe care le-am adunat aici au văzut lumina albastră a browser-ului, fiind postate de mine pe pagina de Facebook.

Lectură plăcută!

□FRWD_END□

 $\square$ [ID: 203] [RO] [2024_08] [TYPE: MEMOIR] $\square$ Întâia flacără a cuvântului [RO] $\equiv$ [EN] The First Flame of the Word

Dorința de a scrie poezie a încolțit în mine încă de la vârsta de 8 ani. Îmi amintesc cum foaia albă îmi răspundea cu un text simplu, lipsit de magia versurilor pe care mi le imaginam. Am înțeles atunci, cu mintea mea de copil, că poezia nu se naște doar din inspirație, ci și din cunoaștere, din stăpânirea limbajului. Așa a început călătoria mea prin universul fascinant al poeziei, ghidată de versurile lui Goga, Coșbuc, Topîrceanu și Eminescu.

În clasa a cincea am început să scriu timid primele poezii. Nu le-am păstrat, dar amintirea lor stăruie încă în mintea mea. Îmi răsună în minte o strofă dintr-o poezie patriotică, impregnată de ideologia acelor vremuri, pe care am publicat-o cu "mândrie pionierească" în gazeta școlii:

- > *Din veacuri de răzvrătire*
- > *Apare ca o torță luminoasă*
- > *În această ţară frumoasă*
- > *Muncitorul, cu fața radiind a fericire.*

Era anul 1984 sau 1985, un punct de reper în tumultul copilăriei mele.

Au urmat apoi texte în proză, scrise în caietele școlare, și mai târziu, poezii din timpul liceului. Dacă aș fi păstrat toate scrierile mele, probabil aș fi avut acum o colecție impresionantă. Dar pentru mine, poezia nu se măsoară în numărul de versuri așternute pe hârtie, ci în trăirile intense pe care le simt în timpul procesului creativ. Uneori durează minute, alteori ore sau chiar zile, dar fiecare clipă este o călătorie fascinantă în adâncul sufletului meu.

Astăzi, la ceas de bilanț, realizez că acest text introductiv, scris la 15 august 2024, ora 17:41,

reprezintă mai mult decât o simplă înșiruire de amintiri. Este o călătorie emoționantă prin labirintul creației mele, o mărturie a pasiunii pentru poezie care m-a însoțit de-a lungul anilor.

■MEMOIR_END■

 $\square$ [ID: 204] [RO] [1988_03] [TYPE: FABLE] $\square$ Omul muncitor – ca pomul roditor [RO] $\equiv$ [EN] The Hardworking Man – Like a Fruitful Tree

Omul muncitor - ca pomul roditor Este o lege a firii ca omul și planta să îndeplinească un rol în natură și în viață. Tăria și răbdarea, efortul și dăruirea asigură împlinirea acestei meniri și a succesului în viață.

Viața omului muncitor se aseamănă cu cea a unui pom roditor.

Sunt numeroase exemple de personalități care au muncit și au creat încă din copilărie. Lăstarul, chiar îngrădit de mărăcini fiind, va lupta cu forța lui firavă să iasă din îngrădire, să se identifice cu sinele. Omul, în tinerețe, este însuflețit de multe idealuri, deși nu toate pot fi realizate. Idealul oricărui vlăstar, dorința supremă, este materializată în "primele flori". Omul adevărat nu poate trăi fără idealuri, măsura înfăptuirii lor asigurând farmecul vieții.

Pentru ca unui pom să i se recunoască meritele, el "suferă" culesul fructelor sale. Crearea unor valori materiale sau spirituale, înfăptuirea idealurilor, presupune eforturi și sacrificii.
Rodul înnobilează pomul și aduce foloase oamenilor. Munca înnobilează pe om, aduce bucurii personale și foloase semenilor săi. Pomul bătrân, încărcat de ani, trăieste mulțumirea datoriei sale sacre "împlinite".

Omul încărcat de ani și de realizări în viață trăiește mulțumirea datoriei "îndeplinite" și împărtășește altora din experiența sa.

Doar prin eforturile individuale, umanitatea s-a înălțat necontenit pe treptele progresului și civilizației. Pentru ca pomul (vlăstarul) să poată da roade bogate, el trebuie să fie îngrijit. Pentru ca omul (tânărul) să se poată realiza în viață, să poată să fie util societății, el trebuie sprijinit.

Ca și pomul, care pentru roadele sale nu cere răsplată, așa este și omul. Satisfacția morală a omului pentru menirea împlinită întrece orice răsplată materială.

Natura și viața sunt frumoase și darnice. Omul trebuie să învețe să le folosească rațional pentru fericirea sa și a semenilor săi.

 ${\tt \square}{\sf FABLE\_END}{\tt \square}$

 $□[ID: 205] [RO] [1988_02] [TYPE: STORY] □$ Visul muntelui de argint [RO] ≡ [EN] The Dream of the Silver Mountain

M-am culcat. Dimineața, când m-am sculat, am văzut că prietenul meu Cristi mă striga de la fereastră:

- Hai, frate, că a fost răpită fata Împăratului
   NiciDeCum! Să mergem s-o căutăm, căci cine o va găsi o va lua de soție, iar jumătate din împărăție i se va da.
- Dar, zic eu, cu ce să mergem?
- Ni se vor da de la palat haine, cai, arme și merinde.
- Bine, să mergem.

Mergem noi și ajungem la palat pentru a ne înfățișa lui NiciDeCum. Cum ne vede, ne și zice:

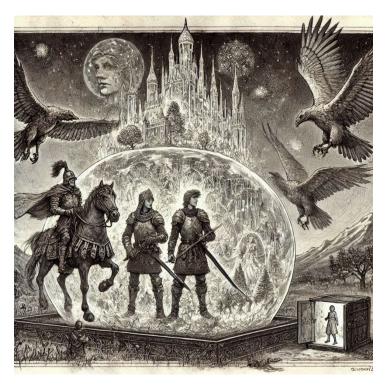
- Dragii mei, am auzit multe despre voi, că ați învins balauri și zmei, dar acum grea misiune ați ales.
- Prealuminate împărate, dă-ne ce ne trebuie și îți vom aduce copila.

Luând deci încuviințare, mergem să alegem cele trebuincioase. Pornim spre herghelie, dar Cristi al Florilor îmi spune să luăm o tavă cu jăratec și o ciutură cu lapte. Ajungând, punem într-o parte ciutura cu lapte, iar în cealaltă parte tava de jăratec. Toți caii se reped să bea laptele, numai doi amărâți de cai vin spre tava de jăratec. Nu apucarăm să clipim că văzurăm tava goală. Mai stăturăm o clipită și numai ce văzurăm în locul lor doi frumoși armăsari cu copitele scăpărând scântei. Alegem mai apoi din podul palatului arme grele și haine de zale. Umplem și desagii cu mâncare. Mergem noi ce mergem și, ieșind din împărăție, vedem o arătare de om pe care o recunoaștem a fi Statu-Palmă-Barbă-Cot.

- Bună ziua, oameni buni, zice Statu-Palmă.
- Bună să-ți fie inima după cum ți-e căutătura, moș Statu-Palmă.
- Da' de unde mă cunoașteți voi?
- D-apoi cine nu te cunoaște pe dumneata, tartorele

piticilor, după chip și după mers, după vorbă mai ales?

- Dar voi cine sunteți?
- Eh, nişte pribegi.
- Pribegi, pribegi, da' prea vă asemănați și la vorbă, și la mers și la felul cel ales de a sta în șa, cu doi voinicuți pribegi, cu Cristi al Florilor și Virgil al Zorilor, care au plecat să aducă înapoi mândra fată de împărat.
- Da, să zicem că-i așa. N-ai cumva mata știință unde s-ar putea afla?

Cum să nu, zice Statu-Palmă-Barbă-Cot. Se află în muntele de argint, în scobitura vulturilor uriași, slujitori plecați ai balaurului cu șapte capete VaiDeVoi
Multam frumos, zicem noi.

În drum, întâlnim munții ce se ciocneau cap în cap. Cum să trecem? Deodată, aripi cresc pe spinările cailor. Pesemne că erau fermecați. Într-o clipită ne trec peste munți. În partea cealaltă vedem o priveliște cum numai în vis îți e dat să vezi: izvoare de argint și safir, cu fructe de aur și diamante. Un glas îmi spune:

– Stăpâne!

Eu, mirat, zic:

- Hai, Cristi, nu te mai ține de șotii!
   Cristi se uită la mine, se uită în spate, se uită în sus, iarăși la mine și râde:
- Ha, ha, ha...
- Ho, ho, ho, mi-ho-ho, mi-ho-ho!

Când mă uit la bidiviu, râdea cu gura până la zăbală:

- Stăpâne, nu te speria că scosei și eu o vorbă. Ziceam doar că în mijlocul pădurii de safir e un lac cu apă vie. Cine se scaldă în el devine de zece ori mai puternic, iar pielea îi devine mai tare decât cremenea.
- Să mergem!

Ne dezbrăcăm și ne scăldăm. Un val de putere ce urcă de la glezne în sus mă cuprinde și mă face să mă simt mai ușor ca un fulg. După ce ieșim, se scaldă și caii. Stăm pe iarbă și mâncăm, pentru a nu pierde din putere. Băgăm în apă și armele pentru a se întări. Mergem ce mergem și, deși se însera, lumina era tot mai puternică. Se vede că muntele de argint din fața noastră era de vină. Dar cum să facem să-l urcăm, căci muntele era luciu? Noroc cu aripile armăsarilor, căci altfel toată munca ar fi fost zadarnică.

Ne ținem bine în şa, luăm câte un paloş în mână și dăm pinteni cailor. Urcăm ca vântul și ca gândul, urcăm în nouri și în vârful muntelui vedem cuiburi de argint și, în mijloc, un uriaș palat de cleștar. Coborâm la cuiburile vulturilor, dar cum am atins pământul, s-a și pornit un vuiet îngrozitor.

Vulturii se repezeau asupra noastră, însă cum îi atingeam cu paloșul, cădeau morți. Repede ne ducem la palat și căutăm fata. O găsim închisă într-un sipet de sticlă de dimensiuni uriașe, cu pomi și pâraie în el. Dintr-o lovitură de paloș, sipetul se sfarmă, palatul dispare și muntele de argint se mistuie. Iau fata în brațe și alerg spre bidiviu. O ușă se deschide în spatele meu cu mare zgomot. Întorc capul și, și...

 Virgile, trezește-te, e deja ora șase! era glasul mamei, iar eu eram lac de sudoare. Totul nu fusese decât un vis.

■STORY_END■

Cădere, cădere, nebună cădere de frunze ce faceți un imens gol în sufletu-mi de adolescent. Mișcare, mișcare, continuă mișcare și frig ce pătrunzi prin haine în trup si din trup treci în suflet.

Şi ploaie, ce ploaie? O ploaie ce cade încet, dar continuu, și-mi udă parcă și ultima parte din suflet, acea parte ce se vrea a fi a copilăriei. Şi soare, ce soare?! Pe sub nori mie-mi pare că apare, dar galben și rece-i, și parcă n-ar fi, și sufletu-mi se zbate în frig și durere.

O, păsări, voi păsări ce treceți pe nouri, voi treceți ca gânduri, voi treceți ca doruri și sufletu-mi rămâne mai pustiu și gol.

Vai toamnă, tu toamnă, ce umedă toamnă, ce tristă și rece, ce rea și pustie, vai vouă, vai nouă, vai mie! De-ar trece măcar, de-ar trece odată, dar sufletul este mai rece, mai gol, și gânduri funebre mă strâng, mănconjoară, mă fac să suspin la gândul dulcei veri a copilăriei ce n-o să mai fie.

Rămâne în mine o mare durere, și-ți spun ție, copilărie, "adio", nu "la revedere", căci vremea ce trece devine mai rece și viața-i mai crudă și doru-i mai plin și nu mai găsesc în mine senin, dar dorul de viață găsește în mine zvâcnire de viață, din dor de ea răsare, apare, dispare, vai, piere.

Murit-a și toamna, murit-a și viața, murit-a în mine și orice speranță, dar iată un vis ce apare în mine, un vis care vine, da, vine și vine prin mine spre tine, viață. Matură gândire în mine apare, căci toamna-i visare.

Toamna [RO] $\equiv$ [EN] Autumn $\square$ POEM END $\square$

$\square$ POEM_END $\square$ $\square$ [ID: 207] [RO] [1993_03] [TYPE: POEM] $\square$ Zbucium [RO] ≡ [EN] Turmoil

"Există oare Dumnezeu, există oare cineva Care să fi creat această lume. Care să aibă grijă de lucrarea sa? Acest lucru trebuie grabnic judecat și cercetat." Așa gândea deunăzi, Când sta si medita, Un filosof ce credintă prea multă nu avea, Desi el studiase destul la viata sa. Si cum stătea și se gândea La ce-ar mai putea afla, Lui i-a venit a se ruga Şi-a zice-aşa: "Doamne, cel ce esti sau ce nu esti, Dacă exiști, fă Tu lumină-n mintea mea, Iar dacă nu, o să mă lași așa, Căci n-ai putea nimic să faci dacă n-ai exista. Dar dacă totuși ești, În mintea mea să torni Tu adevărul Tău din plin. Amin." Si-aşa, multime de gânduri în minte i-au venit Si adevărul drept, plin si din belsug s-a arătat Curat.

Gândirea sa așa spunea:

"De existat, există cineva care să fi creat tot ceea ce vedem, simțim și știm. Şi-apoi, tot cugetarea mea Mă-mpinge-a afirma Că absolut și infinit Este acel cineva, Depășind infinitul, dar fiind în finit, Așa cum, poate, nimeni nu și-a închipuit. Principiu activ El este, motor universal, Transcendent, a toate cauzal

Şi avându-şi cauza în existenţa Sa, Cum nu se pomeneşte altundeva. El este Binele Suprem şi Adevărul absolut, Deplin, numai de Sine cunoscut. Trăieşte în timp şi-i supratemporal, Împărtăşind iubirea ca cel mai de preţ dar. El pe toate din nimic le-a făcut Într-un chip necunoscut. Tot El veghează peste tot şi toate, Fiindcă orice ştie şi poate."

Şi-aşa gândind, s-a mulţumit Numai cu câte-a aflat, Fără măcar a cugeta Că asta-i numai o juma' Din adevăru'-adevărat, Ce sigur s-ar fi revelat Dacă-ar mai fi insistat.

□[ID: 208] [RO] [1993_06] [TYPE: ESSAY]□Cuvânt peste timp [RO] ≡ [EN] Speaking Across Time: 1989 – 1993

"Scrisul este cel ce rămâne, un punct de reper în vălmășagul întâmplărilor." Drept urmare, voi însemna aici câteva dintre ideile mele care vor încerca să se înscrie în ideile generale ale generatiei mele.

Mare lucru este pentru om să conștientizeze:

- ireversibilitatea timpului;
- imposibilitatea modificării actului uman săvârșit în orice moment;
- imperfecțiunea ce există în majoritatea actelor umane;
- imensul potențial ascuns în fiecare om.

Să conștientizeze ireversibilitatea timpului, pentru a nu lăsa timpul să curgă zadarnic; să conștientizeze imposibilitatea modificării actului uman săvârșit, pentru că, timpul fiind ireversibil, orice fapt, bun sau rău, rămâne peste timp. Conștientizarea aduce maturizarea gândirii și poate conduce omul la acele înțelepte vorbe românești: "Să nu vorbească gura fără tine" și "Să gândești de zece ori până să faci o dată". Să conștientizeze imperfecțiunea ce există în majoritatea actelor omenești, pentru a-și da seama de adevărata valoare a omului și pentru a micșora aceste imperfecțiuni; să conștientizeze imensul potențial ascuns în fiecare om, pentru a putea înțelege oamenii, pentru a ajunge să-i cunoască nu numai în particular, ci și omenirea în general.

Acum, vorbind despre noi, cei tineri, se zice că suntem la vârsta optimismului, la vârsta la care viața ni se pare uneori o joacă, dar și vârsta la care omul își pune problemele fundamentale ale ființei umane: "Ce este viața?", "Cine sunt eu?", "Care este finalitatea omului?", "Lumea – creație sau evoluție?" etc. Deci,

fiind vârsta optimismului, orice încercare prin care trecem, orice întâmplare dură este un pas spre maturizare, unul dintre pașii ce ne dezvăluie lumea în adevărata ei față.

Întrucât accesarea răspunsurilor la întrebările fundamentale nu este simplă și pentru că omul, din spirit de contrazicere, nu acceptă în general teoriile ce i se expun, ci mai degrabă se înrolează în teoria pe care și-o creează singur, în primul rând este necesară acumularea a cât mai multor cunoștințe:

- în științe exacte (matematică, fizică și chimie), pentru a-și crea o gândire logică și riguroasă;
- în științe umaniste (literatură, gramatică, latină, limbi străine, filosofie, psihologie), pentru a crea un cadru al gândirii, un suport cât mai logic, unde ideile născute să devină idei-forță ("CoreForce Idea").

Despre generația noastră se poate spune că a fost o generație a tranziției. Noi suntem ultimii dintre cei ce au început liceul înainte de decembrie 1989. Suntem ultima generație care a susținut examen pentru promovarea în treapta a II-a de liceu, generația la care profilurile s-au schimbat, generația la care elevul a fost pus în fața alegerii continuării studiilor în secțiile reale sau umaniste.

Ceea ce va rămâne în conștiința noastră va fi, nu în ultimul rând, nostalgia, ideea că liceul păstrează o parte din viața noastră, că el a fost martorul tăcut al faptelor noastre, al durerilor și bucuriilor, al entuziasmului și optimismului nostru. Fie, așadar, ca peste ani și ani, atunci când se va organiza o întâlnire a generației noastre, să se fi păstrat în sufletul nostru acea parte fragilă a purității noastre de foști copii.

□ESSAY_END□

□[ID: 209] [RO] [1994_06] [TYPE: POEM]□ Cuvinte [RO] ≡ [EN] Words

Cuvinte Ca ziua de ieri e ceasul ce vine, Văzut-am durerea, minciuna și ura, Văzut-am speranța murind.

Doamne, sufletul ce se zbate cătând o scăpare Găsi-va el poarta și calea cea strâmtă? Durerea ce zace în mine își cată O cale să iasă, să plece, să fugă;

Poate prin scris se va pune în slovă, Să "doară" pe cei ce citesc ori ascultă...

Dar care durere nu piere?

Da, pier toate odată cu moartea.

 $\square$ [ID: 210] [RO] [1995_03] [TYPE: POEM] $\square$ Din nou, cuvinte [RO] $\equiv$ [EN] Again, Words

O stare nedefinită ce zace în mine, Mânie și ură, milă și durere, Mă pune pe gânduri, mi-aduce suspinuri, Mă doare, mă mișcă, mă face să simt Cum că nu mai sunt chiar nimic pe pământ.

Pune, Doamne, strajă gurii mele Şi-mi dă acea tăcere de aur; Adu-mi în al meu suflet pacea Ce covârșește toată făptura. O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne, Ajută-ne, Doamne, și toarnă pe noi Din mila-Ți cea fără de seamăn Un strop, să ne scoți din nevoi. O, Maică Fecioară, Preasfântă Fecioară, O rugă-ți înalță spre Bunul tău Fiu Şi fă ca nevoile ce ne-nconjoară Să piară.

Să nu se mânie pe noi Dumnezeu, Să nu ne piardă prin ale noastre păcate. Frântură de vers care ieși din ale mele gânduri, De ce nu te-nchegi într-o poezie? Ce este lumea? O clipă ce moare, Se naște ca spuma-n vâltoare.

Cuvintele curg reci și secate, De-al lor conținut părăsite, Uscate de-al patimii vifor, văpaie Ce scurg și vlaga din viață.

$\square$ [ID: 211] [RO] [1995_10] [TYPE: POEM] $\square$ Închinare dragostei [RO] $\equiv$ [EN] An Offering to Love

Ce tristă și crudă e viața... Ce dulce și cald e soarele dimineața... Ce-amară e ura... Ce dulce-i "iubirea"... Dar oare există "ea"? A simțit-o oare cineva? Sau e doar o părere, născută din durere?

Să vrei să mişti munții, să vrei să zbori pe nori, Să vrei s-alungi furtuna, să te trezești în zori, Să dormi pe puful moale al unei păpădii, Să cânți ca ciocârlia pe-ntinsele câmpii. Să crești cum crește floarea sub roua dulce, fină, Să zici cum zice ciuta puiului ei să vină, Iubitei tale care nu știi de-ți e iubită Sau e doar o părere din durere ivită. Durere care-n suflet te-apasă cu nesaț, Iar tu îi spui iubitei "hai, vino-n al meu braț!"

Să fii precum copiii ce zburdă prin țărână, Fii mai curat ca roua și zi-i ca să rămână Iubitei ce te-așteaptă pe-al casei pridvor, Privește cu tristețe la clipele ce mor, Și nu mai sta pe gânduri, o clipă nu mai sta, Frumoasele momente tu nu le mai lăsa, Ci cheamă-ți crizantema s-o sorbi apoi cu nesaț, Și blând s-adoarmă floarea zâmbind în al tău braț! Și sărutându-i părul, să-adormi încetișor Simțind că "timpul trece atunci când clipe mor".

□[ID: 212] [RO] [1995_10] [TYPE: POEM]□ Va sti ea oare? [RO] ≡ [EN] Will She Know?

Privește cum te înconjoară Bătaia inimi-nfocate, Ce-n zori de zi spre tine zboară.

Tu râzi, copilă, fără-a ști Că, după zi, urmează noapte, Iară pe urmă ce va fi?

O stea pe ceruri se aprinde Ca-ntr-un altar aprins din dor, Dar clipa-n freamăt te cuprinde Și, fără de veste, clipe mor, Căci rostul vieții e-n iubire...

Tristețea-n valuri mă cuprinde Când numele eu ți-l alint, Un dulce vis ce mă aprinde, În zbor de cânt, îmi dă să simt Că-a mea speranță nu e-n van.

Va ști ea, oare, să-și aprindă, Din tainicul lăcaș de dor, O flacără, ce s-o cuprindă?

`VA ŞTI !!!` □POEM END□ $\square$ [ID: 213] [RO] [1995_10] [TYPE: POEM] $\square$ De ce? – Lanţurile! [RO] $\equiv$ [EN] Why? – The Chains! De ce?!! – DE LANŢ!!!

Visarea ce-n valuri mă cuprinde Renaște în suflet ca pasărea-n zbor, Și gânduri ce aleargă ca apa-n cascadă Mă poartă în locuri ferice.

Dar speranța e cea care mă chinuie Şi mă strecoară prin poarta durerii, Iar visuri, aleanuri, simțiri și dorințe Se STING în NIMIC.

Mai mult prețuim decât simțirea din suflet: UN LANȚ care leagă pe om de real, UN LANȚ ce ne obligă să nu ne urmăm Firescul urcuş spre un ideal.

E LANȚUL ce se strecoară-n gândire Şi care omoară prin chinul rațiunii Dorința curată ce-n inimi se naște, Dorința ce poate schimba lumea-ntreagă.

De ce omul nu poate să nu mai gândească?!! De ce omul nu simte cu inima inimii?!!! Și-ncearcă să creadă că ceea ce crede E drept adevăr, când, e doar un basm.

De ce nu simțim? ... de ce mai gândim? Așa noi murim ... ascuns dor sublim.

□POEM END□

 $\square$ [ID: 214] [RO] [1995_10] [TYPE: POEM] $\square$ Apa începuturilor [RO] $\equiv$ [EN] The Water of Beginnings

Seva pământului se sfărâmă-n tăcere, Iar sufletul străpuns de dor și durere Îmi curge prin vene ca-ntr-o piatră seacă. Buzele tremurânde tânjesc după apă, Căci apa ce curge prin teiul din deal — Dorită, ascunsă, șiroaie și flăcări. E APA ÎNCEPUTULUI

 $\Box$ POEM_END $\Box$ $\Box$ [ID: 215] [RO] [1998_03] [TYPE: POEM] $\Box$ O plimbare [RO] $\equiv$ [EN] A Walk

O pasăre-n zbor îți zăresc în priviri, Iar luna-i pe cer deși este zi. O rază de soare ce mă mângâie-n creștet Mi-aduce în visuri tot amintiri.

Şi vântul mă duce cu gândul spre tine, Spre floarea de colţ ce îţi curge în păr. Albastruri din ceruri se preschimbă-n ape Ce vin în cascade spre sufletul meu, Stingându-mi ardoarea şi focul şi dorul. Adâncul meu e ascuns în speranţă.

□POEM END□

□[ID: 216] [RO] [1998 04] [TYPE: POEM]□ Fără de veste [RO] ≡ [EN] Unannounced Culcuş de gând în zori de zi răsare Prin alba crizantemă ce urcă spre cer, Și fără de veste, cu tălpile goale, Mă aleargă prin locul meu cel mai de taină. În chip îngeresc îmi pătrunse în suflet Şi mă amăgi cu săgalnicii ochi, Mă dezgoli chiar fată de mine – Cel ce se credea cu inimi de piatră. Pătrunse pe firul cel strâmt al gândirii Si mâna mea dreaptă spre scris o-ndreptă, Ca tot ce se naste sub albul hârtiei Să fie doar gânduri aprinse din ea. Şi fără să știe, asemenea lucruri Rămaseră-n suflet să mă lumineze, Să mă încălzească atunci când, de doruri cumplite, Sufletul meu se va sfâșia... Să-nghețe dezghețul, s-alunge furtuna, Să stingă și focul, dar cu blândete... Să-mi spună că poate, într-o altă eră, Vom fi doar noi doi, poate într-o floare, Sau poate în aburii dimineții Din lanul de grâu ce speranței dă viață, În seva cea dulce a teiului nostru Ce-așteaptă doar raza iubirii eterne...

 $\square$ [ID: 217] [RO] [1998_05] [TYPE: POEM] $\square$ Inspirație [RO] $\equiv$ [EN] Inspirațion

Ascult gândurile și nu-mi spun nimic.

Privesc tăcerea în așteptarea unui țipăt.

Aștept lumina ce deschide calea.

Nimicul îmi cuprinde mâna.

O ușă scârțâie în întuneric.

Şoapte năvălesc înspre mine.

Cuvinte izvorăsc și își fac loc înspre alb.

Forma se conturează.

Calea nu depinde de vrerea mea.

Sunt calm şi separ sensuri.

Am învățat să-mi citesc gândurile și să le elimin.

Dacă aș scrie ce gândesc eu, nu ar mai fi poezie.

$\square$ [ID: 218] [RO] [1998_06] [TYPE: POEM] $\square$ MAMA... [RO] $\equiv$ [EN] MOTHER...

Zic "mamă", strigând la pământul ce lacrima-și varsă... Şi nu pot gândi, și nu pot simți.
Zic zori și se zbate în suflet o piatră,
Ce naște... și moare... întocmai ca gândul!
Cuvântul ce mușcă din roca arzândă
Se-ntoarce împotrivă-mi și mă înspăimântă,
M-alungă în valea cea făr' de nădejde
Şi simt pieptul ce se umflă și crește.
Iar valul ce cade asupră-mi din ceruri
Mă chinuie ca gândul unei morți premature...

Căci CER...

și PĂMÂNT...

și SUFLET...

și PIATRĂ...

sunt UNA în strigătul

MAMĂ...

$\square$ [ID: 219] [RO] [2003_08] [TYPE: POEM] $\square$ Dor de Eminescu [RO] $\equiv$ [EN] Yearning for Eminescu

Seva pământului se scurge-n tăcere, Iar sufletul zdrobit de dor și durere Îmi curge prin vene ca-ntr-o piatră seacă.

Buzele-mi tremurânde tânjesc după apă, Căci apa ce curge prin teiul din deal, Dorită, ascunsă, șiroaie și flăcări, E APA ÎNCEPUTULUI.

 $\square$ [ID: 220] [RO] [2012_03] [TYPE: POEM] $\square$ Iubire prin privire [RO] $\equiv$ [EN] Love Through Gaze

Mă întrebam ce au în comun câinii cu oamenii și mi-am zis că poate e vorba de loialitate.

Apoi am înțeles că loialitatea e doar a lor, a câinilor. Doar ei sunt toți loiali. Noi, oamenii, nu suntem loiali decât conjunctural și uneori nu suntem loiali nici față de noi.

Mi-am zis că poate e vorba de curaj. Apoi am înțeles că curajul e doar al lor. Al câinilor. Noi suntem curajoși doar atunci când suntem nebuni sau când iubim. Și uneori nu avem curaj nici față de noi.

Mi-am zis că poate e vorba de turbare. Apoi am înțeles că turbarea e doar a lor. Doar ei sunt turbați până la capăt. Doar ei se pot schimba întru totul. Noi, oamenii, ne tratăm la primul pericol.

Mi-a mai rămas privirea.

Privirea lor față de noi. Cei care suntem subiectul iubirii lor.

□POEM END□

□[ID: 221] [RO] [2012_07] [TYPE: POEM]□Somnul fără somn [RO] ≡ [EN] Sleepless Slumber

Nesomn de zi în piept mă fierbe și numele ei închid între pleoape,

Gândesc un destin ce numele mi-l uită și renasc sub un alt soare.

Mă tem de ziua ce nu se naște și mă tem de ziua ce nu se sfârșește.

În miez de noapte mă fură o stea și mă preface în pulbere de neant...

Nu mi-e dor, nu sper, nu-s trist, nici ferice. E doar o stare de viată intensă.

Am câștigat un nume fără cuvinte și cândva îl voi șopti într-un vis de somn neadormit.

Vom merge mai departe fiecare din noi pe drumul nescris

Și ne vom ține de mână de câte ori se va ivi o floare.

Şi nu-i început, nu-i sfârşit, nu-i neant, nici materie. E doar iubire.

 $\square$ [ID: 222] [RO] [2012_06] [TYPE: ESSAY] $\square$ Opusul magnetic magic [RO] $\equiv$ [EN] The Magic Magnetic Opposite

Feminitatea poate fi privită ca ceva intrinsec, aparținând unei femei, sau poate fi înțeleasă ca raportată la un anumit bărbat, și atunci este tot ceea ce îi lipsește lui pentru a-l întregi ca bărbat. E ceea ce are el nevoie pentru a se împlini.

Iar el este bărbat așa cum l-a lăsat pe el Dumnezeu. Mai slab – și atunci feminitatea este pentru el puterea unei femei.

Mai fricos – și atunci feminitatea este pentru el curajul unei femei.

Mai puternic – și atunci feminitatea este pentru el gingășia și fragilitatea.

Femininul este opusul masculinului din bărbat, dar nu opozitoriu, ci complementar. Opusul magnetic.

Atracția contrariilor.

Nu plus și minus, ci nord și sud.

□ESSAY_END□

 $\square$ [ID: 223] [RO] [2012_06] [TYPE: POEM] $\square$ Pentru o vreme [RO] $\equiv$ [EN] For a Time Being

M-am gândit o vreme la ceea ce vreau. Apoi am văzut cum ceea ce vreau transformă ceea ce vreau,

și cum ceea ce vreau devine altceva, pentru că mai înainte de a fi dorit de mine era așa cum îl doream, iar acum dorința mea l-a schimbat.

Și mă întreb atunci: de ce să mai vreau, dacă ceea ce vreau se schimbă sub acțiunea dorinței mele?

Dar cum să vreau ceva ce nu vreau, și cum să sper că ceva ce nu vreau va deveni ceea ce vreau? Și dacă va deveni ceea ce vreau, va fi din nou sub raza dorinței mele, și atunci poate nu o să-l mai vreau. Ar trebui să fiu mai atent la ceea ce simt, nu la ceea ce vreau.

Şi să nu mai vreau, și nici să mai vreau. Să anulez vrerea, să anulez dorința și să trăiesc doar ceea ce simt.

Și atunci, eliberat de o vrere neînțeleasă, de o dorință neatinsă, să trăiesc miracolul simțirii a ceea ce n-am vrut și nici am vrut.

Şi în loc să trăiesc vrute și nevrute, să trăiesc doar ceea ce simt.

Să iubesc.

$\square$ [ID: 224] [RO] [2012_06] [TYPE: POEM] $\square$ Soaptele creației [RO] $\equiv$ [EN] Whispers of Creation

A fost cândva un neant... și din el un scâncet, murmurând destine, dărui un cuyânt.

A fost cândva un cer... și din el o rază, colorând neantul, dărui un astru.

A fost cândva un pământ... și din el o dorință, intuind destine, dărui viață.

A fost cândva omenirea... și din ea adevărul, arcuind pământul, dărui speranță. Mai apoi... din tot, se născu tot.

Acum ești doar sens... pentru că în iubire se adună toate.

□POEM END□

 $\square$ [ID: 225] [RO] [2012_06] [TYPE: ESSAY] $\square$ Sensul neantului [RO] $\equiv$ [EN] The Meaning of Nothingness

Câtă curgere și câtă statornicie în sensul cuvântului "neant".

Mă întreb cine oare l-a zămislit, cum a fost când, prima oară, un om care a simțit sensul a căutat cuvântul. Dar până aflu despre primul om, aș putea să-mi amintesc despre mine.

Sensul cuvântului "neant" a apărut într-un vis. Mă rătăcisem și îmi căutam întoarcerea spre casă. Și drumul devenise cerc. Și atunci am înțeles că neantul e nesfârșirea. O nesfârșire pe care o poți simți până la punctul în care o poți explora, iar mai departe o extrapolăm prin asemănare cu ceea ce am trăit noi înșine.

Apoi am crescut, și neantul a început să devină încetîncet apropiat de sensul cuvântului "necreat". L-am asemănat cu căderea.

Mai târziu, sensul cuvântului a început să oscileze spre nemărginit. Spre neexplorat. L-am legat de dorința de cunoaștere. L-am legat de curajul tinereții.

Cândva, lucrurile s-au mai așezat. Am început să înteleg răbdarea.

Şi neantul a devenit o formă sferică, care mă cuprinde și pe care o cuprind.

Nemărginirea mărginită. Dragostea vieții supusă exigenței timpului.

Astăzi, neantul l-am pus în inimă și l-am umplut cu iubire.

□ESSAY_END□

□[ID: 226] [RO] [2012_06] [TYPE: ESSAY]□ Singurătatea comună [RO] ≡ [EN] Common Solitude

Știi ce-am observat în lumea asta modernă?

Se trăiește într-o singurătate comună... Ai fost la un Pepsi, ai fumat cinci țigări, ai încercat să participi la o discuție despre nimic și ai ars trei ore dintr-un timp prea limitat.

Lumea modernă ne dă teama de a trăi, pentru că viața doare,

Și alegem să fim spectatori la un teatru nereușit, În care actorii suntem noi.

Și trist e faptul că ne scriem singuri libretul Și, din teama de a nu fi clasici, alegem să fim mărunți.

E ca o ștergere a sensului,

E ca un destin neîmplinit,

Iar drama asta e comună câtorva miliarde de oameni...

□ESSAY_END□

 $\square$ [ID: 227] [RO] [2012_06] [TYPE: POEM] $\square$ Foamea de sens [RO] $\equiv$ [EN] Hunger for Meaning

Mănânc esențe într-o lume stinsă și foamea de cugetare mă transformă în sens,

Mănânc lumină într-o lume oarbă și foamea de văz mă transformă în cale.

Mănânc nimicul într-o lume densă și foamea de vers mă transformă în tot,

Mănânc nefericire într-o lume moartă și foamea de mine mă transformă în om.

Mănânc ardere într-o lume rece și foamea de oameni mă transformă în silabă,

Mănânc cuvinte într-o lume nescrisă și foamea de poezie mă transformă în cerneală.

Flămând, mă contopesc cu viața...

□[ID: 228] [RO] [2013_03] [TYPE: ESSAY]□ Despre cunoaștere [RO] ≡ [EN] On Knowledge Despre cunoaștere

Atunci când nu știi că nu știi, e foarte dificil să ajungi să știi. Începutul științei este înțelegerea neștiinței.

De-abia când înțelegi că nu știi și când înțelegi ce nu știi, poți începe să acumulezi.

După ce afli și devii știutor, începi să contrazici și să te opui interlocutorilor, pentru a demonstra că și tu știi.

Doar dacă vei începe să asculți și să nu mai contrazici, poți acumula noi informații.

Vine o vreme când, după multă ascultare, înțelepțești și poți împărți și altora din știința ta. Acesta este momentul mentoratului.

Dacă înveți să taci și să te asculți, poți ajunge să te înțelegi pe tine. Uneori, după înțelegerea sinelui, poți găsi scânteia geniului în tine și, învățând să îi întreții arderea, ajungi să creezi valori.

□ESSAY END□

$\square$ [ID: 229] [RO] [2023_03] [TYPE: ESSAY] $\square$ IUBIREA ESTE [RO] $\equiv$ [EN] LOVE IS

Dragostea există prin sine și nu ține de materialitatea lumii, iar atunci când este lovită de material se poate stinge ca focul atins de apă.

Dragostea nu încetează niciodată. Ea nu poate fi întreruptă. Este un fluid, un flux energetic pur ce nu suferă discontinuitate. Orice întrerupere a dragostei duce la moartea ei.

Atunci când dragostea este neîmpărtășită, deși te înalță, negăsindu-și rădăcina în celălalt, se poate întoarce ca un bumerang împotriva ta, pârjolindu-te. Însă atunci când dragostea ta naște în celălalt o dragoste (este împărtășită, adică este ruptă din tine și dată celuilalt), această DRAGOSTE realizează o comuniune, o unire, o între-pătrundere între cele două suflete ce nu poate fi ruptă.

Atunci dragostea ta îl înalță pe celălalt și se întoarce îmbogățită înspre tine, iar sufletele contopite se înalță împreună spre DRAGOSTEA SUPREMĂ, spre Dumnezeu.

În dragoste nu este suferință, fiindcă dragostea este lucrătoare, ea dă viață.

Dragostea îți dă energii creatoare, îți mobilizează resursele sufletești, te înalță pe norul iubirii, te convinge că trăiești, că ești VIU, că exiști, că EȘTI O PERSOANĂ.

Dragostea adevărată învinge barierele timpului (ai sentimentul că te cunoști de când lumea). Te unește în trecut prin viitor spre prezentul continuu.

Dragostea depășește barierele MORȚII și ale VIEȚII. `DRAGOSTEA NU PIERE`.

□ESSAY END□

 $\square$ [ID: 230] [RO] [2019_09] [TYPE: STORY] $\square$ Nisipul albastru [RO] $\equiv$ [EN] Blue Sand

Am pornit într-o zi să mă plimb pe o plajă pustie și am crezut că zbor.

Nisipul era de-un albastru ca cerul, dar încă simțeam sub tălpi atingerea lui... Poate însă erau norii pe care îi simțeam în zborul meu de-abia început.

Departe am văzut păsări plutind pe albastrul nisipului... M-am simțit deodată pasăre. După o vreme n-am mai dat din aripi, nici ele nu dădeau... Am început să mă prăbușesc, dar norii m-au ținut să nu cad. Nu am înțeles nici până azi dacă erau nori sau nisipul albastru. Într-un târziu am zărit un om care plutea și el.

Şi am înțeles că nu sunt atât de special pe cât mă visam, sau poate era și el la fel de special ca mine. Dar doi eram deja prea mulți. Voiam să fiu singurul special...

...asta înseamnă singurătate... Și am înțeles că e mai bine să fii ca ceilalți decât să fii de unul singur...

Lăsându-mă cu picioarele din nori pe pământ, am văzut că nisipul era de-un galben ca aurul... Fusese albastru doar în imaginația mea...

Iar plaja era plină de oameni ca mine și de oameni ca el, dar care se multumeau să fie ca toți ceilalți.

De-atunci am renunțat la himerele despre mine.

Și am găsit apoi visele despre noi, despre oameni, despre prieteni, despre familie.

...m-am regăsit fiind om și având oameni lângă mine... ...oameni ca tine, ca mine, ca noi...

■STORY END■

 $\square$ [ID: 231] [RO] [2019_09] [TYPE: ESSAY] $\square$ Pâine și cărți [RO] $\equiv$ [EN] Bread and Books

Trec zilnic pe lângă standul de cărți și mirosul de hârtie crudă îmi amintește de pâinea proaspătă. Iau o carte și încep să citesc și mănânc cuvintele cu ochii înfometați și mi se aburesc ochelarii.

Mă duc cu gândul la pâinea făcută de mama în cuptor, și de pâine, și de mama mi-e dor... Însă foamea nu-mi mai trece de la o vreme, nu mă mai satur cum mă săturam când eram mic.

Citesc și totul e sec. Iau altă carte și e la fel. C e s-a schimbat la cărți? Nu mai au sevă? Merg apoi la bibliotecă și citesc o carte citită cândva, care m-a săturat atunci.

Citesc și o găsesc la fel de fadă ca cele noi. Am zis că poate e plictiseala că deja o știam, deși a fost o vreme când nu mă plictiseam nici a zecea oară s-o citesc.

Îmi cad ochii pe Sfânta Scriptură.
Deschid și citesc.
Cuvintele îmi par cunoscute.
Le-am mai citit, unele de zeci de ori,
și sunt la fel de proaspete și înmiresmate ca în prima zi.

Pline de înțeles, la fel de "de înțeles" sau la fel de "neînțeles".

□ESSAY_END□

©ESSAY END©

 $\square$ [ID: 232] [RO] [2019_09] [TYPE: ESSAY] $\square$ Spirala tiparului [RO] $\equiv$ [EN] The Spiral of Print

Toate-s vechi și nouă toate. Adevăr doar pentru că așa a zis Eminescu?

Este istoria o spirală care ne aduce ciclic în același punct? Eu nu știu să răspund, dar mă bucur că mi-am pus întrebarea. Și pentru că m-am întrebat, vă zic ce am observat.

Am zice că în curând ziarele vor dispărea, că printul va fi înghițit de WSM (Web Social Media). Oare nu cumva asistăm doar la un salt tehnologic? Așa cum omenirea a făcut saltul de la tăblițele de lut la papirus și apoi de la papirus la hârtia tipărită?

Un prieten mi-a zis că azi se împlinesc 115 ani de la înființarea revistei satirice "Furnica". Am fost curios și am verificat. Și așa e.

Oare ce tiraj aveau? Oare câte alte reviste se publicau săptămânal în acele vremuri?

598 de periodice au fost publicate în România anului 1912 (le găsim în lucrarea lui Alexandru Sadi Ionescu – o poți descărca din link-ul de mai jos), dintre care de științe medicale și igienă – 40.

Astăzi scriem pe blog. Ne citim unii pe alții. Poate că sunt de 50 de ori mai multe publicații/bloguri/pagini de influenceri decât în 1912. Dar și cititori mai mulți.

Eu scriu, tu scrii, el scrie... Noi citim, voi citiți...

□ESSAY_END□

□[ID: 233] [RO] [2019_09] [TYPE: POEM]□
Alegerea de a fi [RO] ≡ [EN] The Choice to Be
C
e este mai greu, să zic sau să tac?
Ce este mai greu, să stau sau să fac?
Ce este mai greu, să cert sau să iert?
Ce este mai greu, să zbor sau să mor?

Ușor este tot și la fel e de greu, Căci una sau alta o aleg doar eu. De-aleg să zic, să zic ce-i de zis, De-aleg să tac, să tac și-n scris. De-aleg să cert, s-o fac cu blândețe,

De-aleg să iert, s-o fac cu tandrețe. De-aleg să zbor, să o fac mereu, Însă să mor nu pot să aleg eu... Din tot ce avem, din tot ce simțim, Din tot ce gândim, din tot ce trăim, Din tot ce alegem să-avem sau să nu, Doar viața e sacră, iar restul nu.

În dar e primită... iar darul îl ții, Căci nu-i de ales "să fii/să nu fii". Căci lumea nu-i teatru, ci poate-i un soare, Iar tu ești o rază ce din el apare... În univers pornești... și orice întâlnești... Lumină să-i dai... iubire să ai...

 $\square$ [ID: 234] [RO] [2019_09] [TYPE: PROSE] $\square$ De vorbă cu sinele meu [RO] $\equiv$ [EN] Talking with My Inner Self

- Mi-e foame, aud o voce stinsă...
- Cine ești și ce vrei?, întreb eu vădit deranjat.
- Sunt sufletul tău... măcar un strop de apă îmi poţi da?
- De-aș înțelege cum, ți-aș da, zic eu cu compătimire...
- Măcar un strop de iubire... Mă simt singur, mi-e frig și nu mă mai recunosc...
- O lacrimă îmi curse pe obraz. Nu mă mai gândisem demult la mine. La ce vreau eu, la cine sunt eu.
- Vezi, vezi că știi ce e apa!, zise sufletul meu. Dar asta doar mă răcorește, nu o pot bea. Dă-mi, te rog, lacrimi de fericire...

Am râs cu lacrimi. Nu mă mai gândisem niciodată așa despre lacrimi.

În minte mi se derulează ca un film ultimul an. Chiar nu am plâns deloc. Am avut motive și să plâng, și să râd, dar am ales să fiu impasibil.

Îmi fac un plan. De azi o să râd în hohote zece minute pe zi. Nu știu cum o să fac, dar gata, trebuie. Și sport o să fac. Și o să mă distrez mai mult cu familia. O să am mai mult timp pentru ceea ce îmi place...

 Vezi, vezi că știi ce-i aia hrană pentru mine? Hrana mea sunt gândurile tale bune, speranțele, ți-aș zice și credința, dar atunci chiar aș zbura! :)

Şi am înțeles că și sufletul meu poate fi vesel. Şi eu am devenit plin de speranță și de soare...

Și de-atunci nu am mai fost eu, ci am devenit pe zi ce trece tot mai mult suflEtUL meu...

■PROSE END

 $□[ID: 235] [RO] [2019_09] [TYPE: ESSAY] □$ Urâtul şi frumosul [RO] ≡ [EN] The Ugly and the Beautiful

Urâtul și frumosul...

Ești frumos sau nu ești frumos, ești deștept sau nu ești suficient de deștept, ești bun sau ești rău – auzim (citim) zilnic voci ale prietenilor, familiei, cunoscuților, necunoscuților sau chiar vocea interioară.

Eu mă văd într-un fel, într-un fel doar al meu, și doar eu știu cum mă văd. Și mă văd din perspectiva experienței mele cu mine și, mai ales, mă văd cumva în funcție de starea mea interioară din acel moment. Și indiferent cum mă văd eu, azi sunt așa cum sunt. Pe termen lung, însă, devin tot mai mult așa cum mă văd eu.

Oricine altcineva, în afară de mine, mă vede așa cum are el ochi în ziua în care mă privește, în baza experiențelor lui cu el, cu alții sau cu mine de până atunci. Dar modul în care el mă vede nu mă va influența și nu mă va schimba nici în bine, nici în rău, decât dacă eu accept, dacă eu ajung să cred despre mine ceea ce îmi spune el.

Concluzii:

Nu este greșit să mă uit în oglindă și să mă văd în fiecare zi mai bun, ca să devin tot mai bun în tot ceea ce fac.

Este bine să ascult ce îmi spun alții, cu simț critic, dar să nu mă las niciodată copleșit de părerea prea bună sau prea rea a altora despre mine.

□ESSAY END□

 $\square$ [ID: 236] [RO] [2019_10] [TYPE: ESSAY] $\square$ Poemul era pentru mine [RO] $\equiv$ [EN] The Poem Was for Me

Am recitat alaltăieri "Portretul păsării care nu e"* și am simțit că era scrisă despre și pentru mine, iar apoi m-am trezit...
Cum să îndrăznesc eu să cred că cineva, cândva, a compus o poezie despre și pentru mine?!
Cine mă cred eu să am asemenea așteptări și speranțe?

Iar apoi m-am întristat.
Oare mă iubește cineva?
Şi am vrut să plâng, dar n-am reușit...
Un gând a început să mă sâcâie:
De ce să nu cred?
De ce să nu sper?

Și de ce să nu fie poezia chiar pentru și despre mine? Mi-a plăcut atât de mult poezia... Ritmul ei se potrivea cu bătăile inimii mele, de parcă aș fi compus-o chiar eu.

Un alt gând îmi rosti: Îndrăznește, e și a ta, bucură-te de ea, s-a gândit și la tine când a scris-o; E și a altora, s-a gândit și la ei; S-a gândit că el e "pasărea care nu e", dar și tu ești, cum și alții sunt. Fii pasărea, fii tu poezia!

*"Portretul Păsării-Care-Nu-E" de Claude Aveline: "Iată portretul Păsării-Care-Nu-E. Nu-i vina ei că Cel ce le face pe toate a uitat să o facă. Seamănă cu multe păsări, dar, neavând nume, așteaptă să afle dacă există cu adevărat și dacă are aripi ori cioc...

... □ESSAY END□ $\square$ [ID: 237] [RO] [2019_10] [TYPE: ESSAY] $\square$ Pot medita în timp ce mănânc? [RO] $\equiv$ [EN] Can I Meditate While Eating?

Pot să meditez în timp ce mănânc?

"Obiceiul este a doua natură" este un proverb latin, sau așa cum am citit azi pe profilul unui prieten — "Formează-ți obiceiul și apoi el te va forma pe tine." Revenind la întrebarea din titlu, răspunsul este DA. Dacă putem vorbi (dialoga cu alții) în timp ce mâncăm, în mod cert putem medita (dialoga cu noi înșine) atunci când mâncăm.

Sunt momente în care suntem singuri la masă. Alegem să ne uităm la TV, să citim pe telefon, sau putem alege altceva, si anume să medităm.

Eu propun câțiva pași ușor de urmărit și de urmat. Pașii se vor realiza pe respirație, respirația fiind inima meditației.

§ Pasul 1 – Împăcarea cu noi și cu universul În timp ce fac o inspirație și o expirație completă, mă uit la mâncare, mă bucur de ceea ce văd, mă îmbăt de frumusețea mâncării și rostesc în minte o propoziție pozitivă ce poate fi de forma:

"Totul este pace și armonie."

"Sunt împăcat cu mine și cu ceilalți."

"Eu sunt una cu universul."

"Doamne miluiește-ne pe noi."

§ Pasul 2 – Bucuria și speranța

Încarc furculița (lingura sau mâna) cu mâncare. O aduc spre nas și miros calm, ca să inspir toată mireasma mâncării. Creierul meu va declanșa enzimele necesare unei bune digestii. Sațietatea se va instala mult mai repede. În timp ce miros mâncarea, rostesc în minte o propoziție ce poate fi de forma:

"Energia și lumina mă vor cuprinde."

"Pacea lumii vine spre mine."

"Aceste bucate înmiresmate devin una cu mine."

"Mânca-vor săracii, se vor sătura și vor lăuda pe Domnul..."

§ Pasul 3 – Meditaţia, liniştea, ascultarea sinelui Mestec calm mâncarea, îmi eliberez (golesc) mintea de gânduri, griji, tristeţe. Mă bucur de ceea ce simt. Mestec de minimum 10 ori (de preferat 25), până se topeşte toată mâncarea, și mă bucur de tot ceea ce simte gura mea. După ce ultimul strop al mâncării se topeşte în gură, inspir calm și expir calm, simţind o bucurie imensă și o împăcare cu mine.

§ Pasul 4 – Recunoștința, gratitudinea Suntem recunoscători că avem ceea ce mai bine de un miliard de oameni nu au. Avem mâncare, avem masă, avem liniste, căldură, pace.

Transmitem universului gândurile noastre de pace, rostind o propoziție de genul:

"Bucuria mea să fie a întregii lumi."

"Lumina și energia primită de la univers se vor întoarce pline de speranță în univers."

"Îți mulțumim, Doamne, că ne-ai săturat pe noi de bunătățile tale cele pământești..."

După pasul 4 ne întoarcem la un nou ciclu, trecând prin toți cei 4 pași. O farfurie, oricât de mică, de mâncare ne poate aduce minimum 20 de cicluri de meditatie.

Fă asta măcar o dată pe săptămână și vei fi mai bun și mai recunoscător.

Fă asta la o masă pe zi și îți vei găsi pacea.

Fă asta la fiecare masă și vei înțelege lumina.

□ESSAY END□

 $\square$ [ID: 238] [RO] [2019_10] [TYPE: ESSAY] $\square$ Arta care acționează [RO] $\equiv$ [EN] Art That Acts

Asta este arta, singura care ne scoate din obișnuit și ne înalță spre sublim.

Filozofii s-au întrebat dintotdeauna dacă arta trebuie făcută de amorul artei (artă pentru artă) sau făcută ca să influențeze (artă cu tendință). Întrebarea este încă deschisă pentru mulți.

În 1985, cei mai buni muzicieni americani s-au reunit ca să transmită un mesaj lumii întregi: trebuie să facem ceva, nu să stăm și să contemplăm sărăcia (in contextul crizei alimentare fără precedent din Etiopia).

Cântecul a fost compus de Michael Jackson și Lionel Richie și aranjat de Quincy Jones. Toți au contribuit, unii nu au încăput decât în cor (Harry Belafonte).

În prima săptămână s-au strâns 60 milioane dolari, care au fost trimiși în Etiopia.

□ESSAY_END□

□[ID: 239] [RO] [2019_10] [TYPE: ESSAY]□Tu ești istoria ta [RO] ≡ [EN] You Are Your History

O pagină de istorie se așterne peste noi în fiecare zi. E istoria noastră și e cea mai importantă dintre istorii. Istoriile celorlalți le aflăm de la ei sau de la alții și uneori ne încântă, alteori ne lasă reci.

O clipă de luciditate ("a raționa") mă scoate din anonimat.

Istoria mea se scrie în fiecare clipă.

Se scrie când stau – și atunci e o mare pată albă – sau se scrie când acționez, și atunci istoria mea capătă culoare.

Sunt momente când culoarea din istoria mea trezește emoții în ceilalți, înseamnă CEVA, și atunci am șansa ca eu să devin CINEVA.

Diferența între alb și culoare este născută din determinarea ("a vrea") cu care acționez ("a face"). Și tot ceea ce fac devine substanță ("a fi"), iar creația mea devine parte a universului. Și atunci eu, cel ce sunt parte a universului, devin creator al propriului univers și, în loc să fiu doar o parte a istoriei altora, creionez istoria în care trăiesc.

- ... gândește, fără teamă să vrei...
- ... fă acum, vei fi cel ce are istoria lui...

. . .

Alege să vezi lucruri frumoase – vei deveni mai frumos. Alege să vezi lucruri bune – vei deveni mai bun. Lasă-te umplut de mesaje pozitive. Vei gândi pozitiv și vei reuși să te depășești pe tine însuți.

□ESSAY_END□

$\square$ [ID: 240] [RO] [2019_10] [TYPE: ESSAY] $\square$ Despre limbaj [RO] $\equiv$ [EN] About Language

Despre limbă, despre înțelesuri, limba ca instrument al gândirii, cuvântul ca element de programare neurolingvistică
Eminescu. Circa 5000 de cuvinte se găsesc în toată opera lui lirică, iar în fapt, 95% din întreaga sa operă a fost scrisă folosind doar 3017 cuvinte.

Glossă – tezaur de sensuri. Strofa a treia:
"Nici încline a ei limbă
Recea cumpăn-a gândirii
Înspre clipa ce se schimbă
Purtând masca fericirii,
Ce din moartea ei se naște
Şi o clipă ține poate;
Pentru cine o cunoaște
Toate-s vechi și nouă toate."
Iar cine cunoaște bine limba română și doar 3000 de cuvinte din altă limbă, astfel încât să poată traduce, într-o formă nu neapărat poetică, această strofă, acela poate să programeze (neurolingvistic) în acea limbă.

Îți sugerez să sugerezi minții tale — al cărei mecanism de judecată este o balanță, o balanță în care echilibrul este fundamental, o balanță în care intervenția ta conștientă trebuie să fie minimă, în care tu ești observatorul — să permită judecății tale să fie întradevăr liber arbitru și să aleagă într-o libertate absolută.

Îți sugerez să-i sugerezi minții tale, care coordonează acest mecanism al judecății, să nu fie tentată să permită mecanismului să se încline spre acel element atractiv al unei clipe care poartă vremelnic masca fericirii.

Astfel, în toată această libertate a ei, mintea, cu sugestia ta, își va păstra verticalitatea și va putea lua decizii neinfluențată de aparența frumuseții sau fericirii unei clipe care ține doar o clipă și care se naște din însăși moartea clipei anterioare. Doar moartea unei clipe ne poate duce încă o clipă mai departe, iar clipa care s-a născut și care, poate, a ținut doar o clipă, fiind născută din moartea unei clipe anterioare, este vremelnică. Judecata trebuie să fie așezată pe valori fundamentale, iar pentru cei care știu acestea, "toate-s vechi și nouă toate".

Și iartă-mă pe mine că ți-am sugerat lucruri pe care deja le știai. Dar poate că eu am reușit, cu alte cuvinte, puse într-o formă poetică, să-ți prezint ca-ntr-o oglindă lucrurile pe care tu le știai.

□ESSAY_END□

 $\square$ [ID: 241] [RO] [2019_10] [TYPE: ESSAY] $\square$ Ce ai ales? [RO] $\equiv$ [EN] What Have You Chosen?

Un gând răzleţ îmi zise:

– Ce ai ales?

Răspund mirat:

- Când să aleg şi ce să aleg?
- EXACT! îmi aud din nou gândul...

Mă așteptam ca dialogul să continue, dar se pare că vocea a adormit sau s-a retras în zona ei de confort (inconștient). Așa că am început să scriu. Oare ce voia gândul să mă întrebe? Cum adică "ce am ales"? Răspunsul "exact" a fost expeditiv și concis. Întrebarea de fapt este: alegem?

Ce înseamnă să alegem? Şi ce se întâmplă dacă nu alegem?

În orice moment trebuie să luăm decizii. Dacă le luăm conștient, sunt bine luate. Fiind asumate, uneori apar dezamăgiri, dar pentru că ți-ai vizualizat cel puțin două scenarii și ai ales unul în mod conștient, ai șansa ca alegerea să fie de succes.

Dacă însă nu alegi, fie aleg alții pentru tine, fie rămâi amorțit într-o nedefinită stare de așteptare. Și atunci trece viața pe lângă tine, în loc să treci tu prin viață. Tu ai ales azi? Încă mai ai timp...

- EXAAAACT!!! - aud din nou. :)

 $\square ESSAY\_END \square$

□[ID: 242] [RO] [2019_11] [TYPE: POEM]□ Să clipesc, să zâmbesc, să iubesc [RO] ≡ [EN] To Blink, to Smile, to Love

Mă aștept ca-ntr-o zi, să nu mai gândesc, Să nu mai clipesc, să nu mai zâmbesc...

Să expir liniștit sub o rază de soare, Și să sorb cu nesat tot nectarul din floare...

Iar apoi o să curg lângă seva topită, Să-nverzesc printre iarba după ploaie ivită... Să mă bucur de-un somn neștiut vreodată, Să visez așa cum n-am visat niciodată...

După vreme nescrisă întregit pe deplin, Să suspin, să-mi revin, să devin mai senin...

Să clipesc, să zâmbesc...

Să gândesc, să trăiesc...

Să iubesc!!!

$\square$ [ID: 243] [RO] [2019_11] [TYPE: POEM] $\square$ Alegeri [RO] $\equiv$ [EN] Choices

Simţind viaţa de lângă mine şi viaţa din mine, Mirosind pământul răscolit de furtună, Gustând din seva cunoaşterii, Ascultând gândurile mele şi cuvintele tale, Văzând, ca într-o oglindă, universul, Simţind că exist şi că am un rost, – Aleg să gândesc!

Gândurile mi se amestecă și caut sensul...
Cuvintele nu își mai găsesc forma...
Să pictez viața mea pe o pânză de păianjen în culorile sufletului?
Să-mi cânt gândurile cu corzile sufletului?
Să plămădesc pâine din semințele iubirii?
Să născocesc cuvinte din sentimente nerostite?
Să mă topesc în lucirea universului și să devin văpaie?
Să cred că totul e sens, chiar și acolo unde încă nu zăresc?

Aleg să inspir din măreția nevăzutului!
Luciri și ritmuri mă prind în joc frenetic,
Ochii mei se închid și văd doar lumina...
Pipăi materia de lângă mine și nu mai știu dacă sunt eu sau doar lutul.
Mă strecor pe lângă univers și încetez să mai caut.
Ascult bătaia unei inimi.
E a mea? Sau poate e inima ta...

Aleg o rază și o duc spre gând!
Alege și tu!

 $\square$ [ID: 244] [RO] [2019_12] [TYPE: POEM] $\square$ Poezie cu tehnologie [RO] $\equiv$ [EN] Poetry With Technology

Poezie cu tehnologie... Visam cândva să scriu poezie, pe hârtie, Să folosesc un creion și o gumă, și să scriu și să șterg și iar să scriu, Până găsesc rima cea bună!

Azi, în loc de hârtie, am un ecran lucios, Al unui smart -phone, ce stă mereu pe modul silențios, Și tastatura QWERTY mă îmbie să scriu frumos. Tehnologia mă împresoară cu brațele subțiri și nevăzute,

Învăț să fiu un alt om, parcurg cărări de mine neștiute, Gândurile-mi șoptesc vrute și nevrute. Într-o deplină pace, visez la ziua în care, cu gândul meu, Voi semăna poezia în sufletul tău...

Şi tu-n al meu!

$\square$ [ID: 245] [RO] [2019_12] [TYPE: POEM] $\square$ Am un crez [RO] $\equiv$ [EN] I Hold a Creed

Am un crez... ... în văpaie mă voi transforma, Și voi curge ca lavă arzândă.

Am un gând jucăuș, într-o șoaptă îl pun, Îl aștern peste pleoapa închisă. Am o rimă târzie într-o cupă de nor, O privesc și o beau.

Am cuvinte nespuse și lumini nevăzute, Mă amestec cu valul și cu ceața din griji.

Şi tresar că-i târziu...

 $\[\Box [ID: 246] \] [RO] \[2021_12] \] [TYPE: POEM] \[\]$ Sunt aici să clădesc, sunt ROMÂN [RO] $\[\] \[\] \[\] \]$ I Am Here to Build, I Am ROMANIAN

Asistăm împreună la război nenumit Ne certăm pe nimic, ne lovim negândit, Dar privind mai atent veți vedea printre voi, Străini goi, lupi flămânzi ce se dau a fi noi.

Ne-au tot rupt, dezbinat, vitejește-am murit... Au venit, ne-au lovit, n-am fugit, am clădit. Ne-am trezit, ne-am ales un destin, am crezut Că îndată vom fi ce strămoșii au vrut, Dar 100 de ani de atunci au trecut...

...

Fii mai bun, mai blajin, fii tu cel înțelept Și-om avea iar un sens, iar o inimă-n piept! Ritm comun, gând la fel, o speranță de-a fi Țara mea, neam român, visul meu zi de zi... Să-ți rostești neîncetat, pe-ăst pământ sunt stăpân, Sunt aici să clădesc, sunt ROMÂN.

 $\[\]$ [ID: 247] [RO] [2019_12] [TYPE: POEM] $\[\]$ Poemul celor ce [nu] sunt și [nu] vor [mai] fi [RO] $\[\]$ [EN] The Poem of Those Who Are [not] and Will [no] Longer Be

Poemul celor ce [nu] sunt și [nu] vor [mai] fi...
Lumea nu ar simți
Nici dacă am fi,
Nici dacă n-am fi,
Nici dacă am fi și apoi n-am mai fi.
Dar dacă am fi, atunci,
Totul al fi altfel...
Şi lumea ar fi, poate,
Măcar cu un nume mai lume.

Căci dacă am fi, atunci, pentru o vreme Și noi am fi noi,

Uneori mai veseli, alteori mai triști Sau poate, pentru multă vreme, foarte, foarte fericiți. Simțind, gândind, iubind, fiind...

Nu cerem răspuns,
Nici nu putem să sperăm,
Dar nici să uităm
Că am putea fi,
Că am fi putut fi,
Cum ar fi să nu fim...
Așteptând o zi,
Așteptând un cer,
Așteptând un zâmbet, plin de blând mister,
O mâna pe sufletul tău
Şi în inima ta țipătul meu!

Şi asta e, poate, poezia noastră, a celor ce încă nu suntem noi, a celor ce am fi putut să fim, dar niciodată vom fi, a celor ce, am fost la un pas să nu fim, dar suntem...

Poezie începută în 2003, continuată in 2014, forma finală 2019

$\square$ [ID: 248] [RO] [2020_01] [TYPE: POEM] $\square$ Puterea de a alege [RO] $\equiv$ [EN] The Power to Choose

Aleg să scriu și aleg să citesc. Aleg să câștig, aleg să nu cerșesc. Alegând să fiu viu, temerile dispar.

Alegând să fiu drept, nu mai tresar. Alege să fii, alege să mergi, Tristețe și frică alege să ștergi.

Alege viața și alege să speri, Alege iubirea și credință să ceri.

Apa și cerul, focul și piatra!

Sufletul și lacrima!

Ale noastre sunt.

□POEM_END□ □[ID: 249] [RO] [2020_07] [TYPE: POEM]□ Silabă în lumina lunii [RO] $\equiv$ [EN] Moonlit Syllable

E lună plină...
... a nopții regină
Ce ascunde dor sub pleoape, taine și mister.
Strecor prin gând lumina-n miez de noapte...
Neadormit visez să dorm feeric crez.

Aștept un timp...
... un dor mă prinde-n horă,
Spre crâng mă poartă pasul să-înnoptez!
Fior de timp mă trage înspre vers....
Încep să scriu sperând să fiu mereu silabă
Şi spre cuvânt să tind cât mai trăiesc...

□[ID: 250] [RO] [2020_12] [TYPE: POEM]□ Să fim mai buni [RO] ≡ [EN] To Be Better

Numere sau oameni ce curg inșiruiți... Imagini sau chipuri ce se succed prin viată... Momente sau închipuiri ce se scurg spre neant... Gând sau doar text ce alternează pe ecran... O lume ce a fost se zbate sa renască, Sentințe de cruzime și mișcare sub simbol... Robi sau stăpâni ai unei vieți tranzitate, Idee sau ideal ce se amesteca fără a se contopi! Cruzime și strămutare... Nu-i loc, Deloc Pentru ce-i ce nu sunt! Ne vom regăsi oare mâine in strofă? Sau vom fi şterşi precum o postare... Unde e sensul? Unde suntem noi? Prin ritm si candoare renastem, Ne regăsim în tot ce a fost... ...și unii lângă alții Gândim să fim Mai BUNI!

□POEM END□

$\square$ [ID: 251] [RO] [2021_01] [TYPE: POEM] $\square$ Si visele rămân [RO] $\equiv$ [EN] And Dreams Remain

Spun unii că ploaia îi deprimă, Spun unii că timpul se comprimă, Spun că pământul nu-i rotund Şi spun că visele se ascund. Spun eu că ploaia este pace, Spun eu că timpul se desface, Spun că pământul mă hrănește Şi spun că visul îmi şoptește. Spui tu că ploaia nu se-oprește, Spui tu că timpul se topește, Spui că pământul se rotește Si spui că visul te trezește. Ploaia vine, Timpul trece, Pământul e rece Şi visele rămân.

 $\square$ [ID: 252] [RO] [2021_01] [TYPE: POEM] $\square$ Gând-sens [RO] $\equiv$ [EN] Thought-Meaning

Gânduri, gânduri, gânduri... Amintiri, trăiri, speranțe... Trecut, prezent, viitor... La nivel mental tot ce știu, tot ce sunt, totul e doar gând.

§ Trecutul — amestec de gânduri, imagini și stări sub forma unui album, însoțit de adnotări.

§ Prezentul — zbateri și percepții ce mă cuprind și în care plutesc, până mă contopesc.

§ Viitorul — vârful muntelui pe care încă nu îl zăresc, dar spre care, plin de speranță, mă năpustesc.

Și într-o curgere spiralată, pare că totul e deja conturat, deja ales, pare că alegerea mea este doar în ce parte a spectacolului vieții mele mă voi așeza.

Dar e alegerea care separă întunericul de lumină. De vreau în sală să m-așez, voi fi doar spectator, de vreau pe scenă viu să fiu, atunci voi fi actor. Aleg ca-n viață sens să am, în scenariu mă implic scriind piesa mea despre viața mea.

Gândurile despre trecut le călăuzesc spre seninătate, spre acceptare, spre pace. Trecutul nu se va schimba, din trecut pot doar învăța.

Dar, de nu mă împac cu trecutul, devin prizonierul lui și atunci, nici prezentul nu-l trăiesc, nici de viitor nu mă îngrijesc.

Gândurile prezentului le îndrept spre sentimente,

mă bucur de ceea ce am, de ceea ce sunt și "trăiesc-iubesc".

Gândurile despre viitor le așez pe aripile speranței și le transform în planuri despre viața mea. Și cu fiecare gând devin tot mai conștient de șansa de a fi om, de bucuria de a fi conștient, de faptul că sunt "gând-sens", o minusculă "particulă-clipă", parte a măreției universului. #gândește #trăiește #iubește

□[ID: 253] [RO] [2021_01] [TYPE: ESSAY]□ Câteva metode pentru dezvoltare personală [RO] ≡ [EN] Some Methods for Personal Development

A) Matematica are la bază aritmetica. Aritmetica are la bază număratul.

Numără din 2 în 2, din 3 în 3, din 4 în 4, din 5 în 5, din 6 în 6, înainte și înapoi, începând cu 1, 2, 3, 4, 5, 6, până la câteva sute. Pare banal, dar neuronii îți vor mulţumi. Este ca mersul pe jos: uşor și sănătos.

- B) Geometria are la bază formele geometrice. Cu ochii închiși, imaginează-ți: punctul, cercul, dreapta, segmentul toate formele geometrice în plan. Colorează-le în minte, vezi culorile, schimbă-le după bunul plac. În primele zile vei reuși poate doar forme simple în alb și negru. Exersează. Vei fi surprins de capacitățile tale. Spațiul vine și el foarte repede. Fă forme în minte, înscrie forme în alte forme. Ai un spațiu infinit de desenat tridimensional. Nu costă nimic, dimpotrivă.
- C) Limba este codul în care programezi și ești programat.

Deschide DEX-ul și citește zilnic la întâmplare câte 10 cuvinte. Citește de 3-5 ori definițiile. Lasă-te pătruns de sens. Vei fi un mai bun programator cu fiecare zi.

D) Memoria este suportul în care îți construiești mintea.

Exerseaz-o. Poeziile sunt cele mai nimerite. Câte două strofe pe zi din Luceafărul lui Eminescu te vor face, în mai puțin de 2 luni, un bun recitator. Iar Eminescu are multe poezii. Îți ajung pentru câțiva ani să tot exersezi.

E) O limbă străină este ca mersul pe bicicletă. Ai nevoie de ea să ajungi mai repede la destinație și cu mai puțin efort. Adaugă cuvinte noi zilnic. 10 cuvinte noi pe zi îți aduc 3.000 de cuvinte noi pe an. În 5 ani ești poliglot.

F) Citește cărți.

Citește orice. Citește ce am scris eu acum și ce am mai scris pe pagina aceasta. Citește și pe celelalte pagini ale mele. O listă detaliată voi da la finalul postării. Cititul îți dezvoltă multiple abilități.

G) Scrie.

Scrie zilnic. Câteva cuvinte. Câteva propoziții. Scrie prietenilor scrisori. Părinților. Scrie-ți ție. Și într-o zi o să descoperi plăcerea de a scrie. La ce ajută? O să afli singur.

- H) Desenează, pictează, fă orice cu mâinile. Lego, puzzle, domino, mecanică fină, sculptură. Cu toții avem talente mai mici sau mai mari. O preocupare dată mâinilor îți va ține atenția trează. Caută în scrierile patristice ale sfinților părinți. Vei fi surprins să afli ce dezvoltare frumoasă au sufletele noastre când lucrăm cu mâinile.
- I) Muzica este un dar ceresc. Să îl întoarcem. Învață să cânți. Vocal. La orice instrument. Crezi că nu poți? Doar o persoană din o mie are cu adevărat probleme. La ce ajută muzica? Muzica ajută la TOT: de la dezvoltarea minții, relaxare, comuniune până la dezvoltarea empatiei etc.
- J) Învață să comunici. Învață să dialoghezi. Învață zilnic. Învață mai întâi să asculți. Comunicarea face diferența între noi și plante.

K) Dezvoltă-ți empatia.

Dezvoltă-ți capacitatea de a controla sentimentele și emoțiile. Caută pe Google o listă cu emoțiile (sentimentele) de bază. Învață să exersezi, să te autoprovoci pentru 60 de secunde cu o emoție. Să o trăiești și să o consumi. Să ieși din ea. Fii expert în asta. Într-o zi chiar o să ai nevoie să îți controlezi o emoție. Și asta poate face diferența pentru viitorul tău.

L) Respiră. Inspiră, expiră conștient. Mai multe despre respirație și despre tot ce am scris aici găsești dacă citești toate postările mele de pe toate paginile mele. O să îți ia câteva zile sau săptămâni, dar, de ce nu?

□ESSAY_END□

□POEM_END□
 □[ID: 254] [RO] [2021_01] [TYPE: POEM]□
 Prin noi [RO] ≡ [EN] Through Us

Mă uit prin noi și îmi caut cuvinte, Ca mai apoi să mă-nsoțesc cu ele... Și într-un joc "de-a versul" Să găsesc poemul!

Respir prin noi și îmi caut neliniști, Ca mai apoi să mă hrănesc cu ele... Și într-un joc "de-a lumea" Să deschid sufletul!

Gândesc prin noi și îmi caut credințe, Ca mai apoi să mă îmbrac cu ele... Și într-un joc "de-a viața" Să ating înaltul!

Iubesc prin noi și mă caut pe mine, Ca mai apoi să mă ofer de-a-întregul... Și într-un joc "de-a soarta" Să te găsesc.

□POEM END□

 $\square$ [ID: 255] [RO] [2021_01] [TYPE: POEM] $\square$ Un poem despre tine [RO] $\equiv$ [EN] A Poem About You

Cât de sinceră poate fi o poezie? Atât cât suportă o coală albă de hârtie, Cât suflet poți pune într-un strop de cerneală, Și câtă lacrimă poți strecura în urzeală.

Când încep câteodată să aștern noi cuvinte Nici nu bănuiesc ce o să-mi treacă prin minte, Dar scriu și citesc mirat privind sensuri noi, Jocuri de cuvinte, Ce mă-mping mai apoi, Spre simțiri și trăiri negândite de mine, Ce le transmit, chiar în timp ce scriu, Înspre tine.

Şi poate că rostul acestor zeci de cuvinte Este să mă observ Şi să-mi pătrund, mai adânc, în minte, Iar cel ce citește o să fie mirat, într-un fel, Că atunci când citește e vorba și despre el. Și iată cum, fără să vreau, am scris despre mine Gândindu-mă în tot acest timp și la tine.

Încearcă și tu, Ia o coală și scrie despre tine îndată Și o să vezi cum lumea toată Se va-nvârti în juru-ți, o clipă sau două, Mirată, mișcată, pătrunsă, extaziată sau chiar contrariată

De o poezie [nu] tocmai nouă.

$\square$ [ID: 256] [RO] [2021_02] [TYPE: POEM] $\square$ Sărmanul [meu] suflet [RO] $\equiv$ [EN] Poor [My] Soul

Simt frig în gând și sete simt pe pleoapă, Îmi curge versul pe lângă un vis Un val feeric îmi leagănă mintea. Si-n somn, mă las sedus de calm abis. Sub raza constienței neadormite, Se nasc cuvinte, multe-s întrebări... Mă prind în jocul frazelor tăcute Şi-n vis mă las cuprins de remuşcări. Descopăr trist o cale negândită, Să gust cuvinte si să pipăi sens. Pe calea libertății nedorite, Mă las zdrobit de versul tot mai dens. Aprind cu mintea iarăsi sentimente, Deşi părea că lacătu-i închis, Unesc în inimă cuvânt cu lacrimi, Şi în bătaia inimii pun vis. Surprins de constiinta înaripată Un gând de soare mă trezește-n zori, Nu-i zi, nu-i noapte, este doar un sunet Ritm de speranță, zbucium și fiori. Și tot ce îmi părea că e din piatră Devine viu, dansând sub cer senin... Momentul ne-ncăput îl smulg din mine... Ritmul se rupe, versul transpare.... Cuvintele dispar și se topesc, Rămâne-n minte doar un dor de sunet, Cobor în inimă. Şi-mi regăsesc, Ascuns, uitat, copil, sărmanul suflet, Sunt eu!

 $\square$ [ID: 257] [RO] [2021_02] [TYPE: ESSAY] $\square$ Adevăr și filtre [RO] $\equiv$ [EN] Truth and Filters

Realitatea este una, singura indestructibilă. Ea este așa cum este, fără a fi vreodată influențată de părerea noastră.

Adevărul meu este ceea ce ajung eu să cred despre realitate. Și aceeași realitate poate să reprezinte un alt adevăr pentru altcineva, uneori diametral opus.

Raportarea la realitate nu este determinată de ochii noștri, ci de ochelarii noștri. Prin ochelari înțeleg filtre, iar prin filtre mă refer la: educație, cultură, religie, stare psihică, moralitate și altele.

Ceea ce cred eu devine, mai departe, realitatea pe care o clădesc pentru mine și în care mă desfășor. Devine adevărul meu, care poate fi diametral opus chiar și față de realitatea intrinsecă.

Înțelegerea realității intrinsece poate fi atinsă prin două scenarii:

filtrele mele sunt de bună calitate; dacă filtrele nu sunt de bună calitate, poate am șansa să mă lovească peste ochi realitatea și astfel să scap de ochelari.

Poți ajunge să crezi ceva diametral opus doar dacă adevărul (realitatea intrinsecă) este atât de evident încât te luminează.

□ESSAY END□

□[ID: 258] [RO] [2021_03] [TYPE: POEM]□Eşti cel care poate [RO] ≡ [EN] You Are the One Who Can

Aș vrea să scriu un vers frumos, dar visul nu mă lasă.

Mi-e dor de tot ce-am fost cândva, mi-e dor de casă.

Cuvântul se prelinge trist, pe lângă stele.

Cândva eram un visător si mă-ntreceam cu ele.

Caut copacul — s-a uscat! Cândva stăteam la umbră.

Şi mă jucam cu alți copii, făceam o tumbă.

Ce-a fost cândva nu va mai fi.

Mă șterg pe frunte și mă pornesc cu pas decis

spre vârf de munte. Şi de acolo să observ și nori, și stele, și toată viața ce s-a scurs,

cu zile grele. Dar iată, dorul mi-a trecut și-ncep a scrie.

Visul frumos mi-a revenit și îți scriu ție.

Sper să citești, să regăsești în aste versuri,

frânturi de gând, bucăți de vis și multe sensuri.

Timpul ce-a fost e tot al tău, din el renaște.

Poţi iar să mergi, de-ţi alegi spre zări albastre.

Ai timp să faci ce n-ai făcut, ai timp de toate.

Ești TU al tău cu gând și vis, ești CEL CE POATE.

POEM_END

182   P a g e

$\square$ [ID: 259] [RO] [2021_08] [TYPE: POEM] $\square$ Cele [ne]potrivite [RO] $\equiv$ [EN] The [Un]Right Ones

Privesc spre vers și mă întreb de e al meu.
Mintea mi-o-ntreb, iar ea șoptește ritm.
iar inima îmi spune că ea ar ști doar despre dor.
Îmi întreb sufletul și devin eu și-ncep să scriu.
Gândul sunt eu și eu sunt gând și mă îndrept în cerc pre sens...
Mintea mi-e ritm rima accident, versul sentiment...

Şi rupt din forma neatinsă mă-ndrept spre visul meu, plăsmuirea ce îmi alină în zi și noapte un dor nestins... Privesc spre zarul aruncat... Inspirație rostogolindu-se, aruncând silabe... Le culeg.

Conștient separ sensurile.

Inspir, expir, respir și sper că alegerile mele au fost cele [ne]potrivite Și că acum, la final, voi primi ... aplauzele voastre...

□POEM_END□

□[ID: 260] [RO] [2021_08] [TYPE: POEM]□
Tu eşti gândul meu [RO] ≡ [EN] You Are My Thought
Şoapte şi şopot, suflet şi suflare,
Un vis renăscând din dor şi ardoare,
Întreb cine eşti tu şi cine sunt eu
Iar ritmul îmi revarsă versul său.

Un dor neatins mă atrage-n minte, Ritmuri nasc silabe și apoi cuvinte... Respir prin noi, mireasma mă îmbată, Te respir frenetic cu ființa toată.

Or fi doar cuvinte? ... sau e simţământ.

Ne vom visa și vom afla curând... ... ești al meu gând...

 $\square POEM\_END \square$

 $\square$ [ID: 261] [RO] [2021_06] [TYPE: ESSAY] $\square$ Scrie-ți viața [RO] $\equiv$ [EN] Write Your Life

Fii stăpânul vieții tale, altfel viața te va stăpâni... Am început, cam de un an, să aștern cuvinte... Și trăiesc în fiecare zi o poezie!

Fiecare poezie devine o pagină a sufletului meu. Mă întorc și le citesc, mă regăsesc, mirat de mine... Mulțumesc reflexiei universului că a acceptat să se oglindească pe pagina unde îmi odihnesc mâna.

Mişcat de o sete vecină speranței, mă pornesc spre o nouă zi, spre o nouă poezie, spre viața care s-ar fi scris singură, dar acum se scrie [și] sub mâna mea. Încearcă și TU...

□ESSAY_END□

□POEM_END□
□[ID: 262] [RO] [2021_06] [TYPE: POEM]□
Haiku de vară [RO] ≡ [EN] Summer Haiku
Visând gând topit
Mi-e dor de-un nor alb[astru]
E vara [iară]...

 $\square POEM\_END \square$

□[ID: 263] [RO] [2021_12] [TYPE: POEM]□ O clipă e totul [RO] ≡ [EN] A Moment Is Everything

Într-o clipă poți să clipești, poți să gândești, poți să iubești. Într-o clipă alege să devii mai bun, alege să mergi pe un alt [nou] drum. Într-o clipă lumea poți schimba, dacă nu pe toată, măcar pe a ta. O clipă-i nimic când timp încă ai, O clipă e totul când timp nu mai ai. Prinde clipa-n palmă și privind la ea, Vei surprinde timpul cu inima ta. Fii întreg și simplu, Fii mai iubitor, Fii mai bun, Fii zbor...
Să ai un an [...] usor!!!

. . .

Şi poate cândva o să înțelegem că astăzi, în această clipă, am fost între două lumi:

- lumea greutăților și a nereușitelor de până azi si
- lumea speranței, a bucuriei și a împlinirilor, lume deschisă azi de alegerea [decizia] ta de a îți schimba în bine viața TA.

□POEM_END□

 $□[ID: 264] [RO] [2021_12] [TYPE: ESSAY] <math>
□[ID: 264] [RO] [EN] [EN]$ Mai de preț decât liberul arbitru [RO] ≡[EN] [EN] [EN]Precious Than Free Will

Ce e mai de preţ decât liberul arbitru? Undeva, cumva, în mintea mea, în sufletul meu, în conştiinţa mea există ceva care alege.

Unii îl numesc liber arbitru, alții libertatea conștiinței. Există, simțim și trăim cu asta. Poate fi ceva mai de pret decât liberul arbitru?

Ar putea intra în acest dialog iubirea. Iubirea fără libertatea de a alege nu există decât temporar și ne deplin.

Dacă nu aș avea libertatea de a alege pe cine să iubesc și libertatea de a alege cum și când să iubesc, atunci nici iubirea nu ar mai fi iubire.

Mai există și viața, la care martirii au renunțat în favoarea libertății de a alege ce să crezi , în ce să crezi, ca să trăiești liber.

□ESSAY END□

□[ID: 265] [RO] [2023_02] [TYPE: POEM]□ Chemarea versului [RO] ≡ [EN] The Calling of the Verse

De-ar fi să pot alege cum să glăsuiesc... m-aş exprima mereu în poezie, În ritmul rimei plămădind sublim, al vieții sens, a lumii energie.

De-ar fi să pot alege în ce fel visez... tot vers și rimă aș alege.... poate, Să dorm cadențe și să meditez, la rostul dragostei în tot și toate.

De-ar fi să pot alege când va fi să mor... probabil, elegia mi-ar fi alinarea, Vremelnic să compun spre a uita, apoi sã mă închin spre a-nvia...

- ... chemarea mea spre vers,
- ... chemarea versului spre sens,
- ... chemarea sensului spre viață,
- ... chemarea vieții spre speranță.
- ... floarea speranței spre credință,
- ... zborul credinței spre iubire,
- ... fiirea iubirii în tot și toate...

Aleg...

□POEM_END□

 $\square$ [ID: 266] [RO] [2023_02] [TYPE: POEM] $\square$ Sunt om [RO] $\equiv$ [EN] I Am Human sunt om...

...un vis, un gând, o stare...

A fost cândva o floare ce se topea și se scurgea spre soare. Din seva de fotoni un ritm vibra spre mine, să învăț a cugeta.

E vers, culoare, e splendoare, visare, poem nescris, substanță creatoare, nedumerire și extaz în formă nouă, ce curge pe petală și pe fir, un strop de rouă, înlănțuire de mister și sentiment...

De-ar fi să fiu un fir de cer, m-aș strecura și eu spre soare. De-ar fi să fiu un fir de nor, m-aș alina pe floare.

sunt om... ... inspir, visez, creez.

□POEM END□

□POEM_END□
□[ID: 267] [RO] [2023_02] [TYPE: POEM]□
Cândva [RO] ≡ [EN] Someday
Hai să fim din nou copii,
S-alergăm prin seva crudă,

Să ne spunem despre cer Şi să credem dor de stele.

...tot atunci ...acum

...mereu

...nicicând

v r e o d a t ă

◆ EPILOG: Despre poezie, copilărie și "vreodată" Această poezie este pentru mine mai mult decât patru versuri.

Este o invitație să ne întoarcem la copilul din noi, acela care încă mai crede în stele, în vis, în joacă:

- să nu uităm să fim vii,
- să nu uităm să fim copii,
- să nu uităm că mereu poate fi... vreodată.

□POEM END□

□[ID: 268] [RO] [2025_02] [TYPE: GLOSSA[I]]□ Ecouri ale timpului [RO] ≡ [EN] Echoes of Time Ecouri ale Timpului

Timpul curge, viața-i prag, [1] Anotimpuri vin și pleacă, [2] Clipe, perle din șirag, [3] Vise-n inimi să prefacă, [4] Viața, un dans în amurg, [5] Lumea-i scenă, noi actori, [6] În 'oglinda-vreme' curg [7] Stele - 'praf din vis-de-zori'.[8]

Timpul curge, viața-i dor, [1] Râuri nasc din mare-adâncă, Munți tresar din vis spre zbor, Codrii-și cântă doina încă. Omul, fir de praf stelar, Țese drumul prin destin, Orice pas este un dar, Fiecare zi festin.

Anotimpuri vin și pleacă...[2] Primăvara-i veșnic verde, Vara toarce-al toamnei fir, Iarna-n alb totul se pierde. Frunze cad, muguri răsar, Ciclul vieții se-mplinește, Natura-i un calendar Ce-n tăcere povestește.

___

Clipe, perle din șirag, [3] Fiecare - o comoară, Unele, parte din prag, Tribut vieții vrând ceară. În al vieții calendar, Să le-nșiri încet deprinzi, Le aduni cu iscusință, Când prezentul îl cuprinzi.

Vise-n inimi să prefacă, [4] Cartea vieții fermecată, Unele-s văpaie-n veac, Altele se sting îndată. Visul - arc de cerc sublim Din real spre imposibil, Poartă zbor spre înălțimi, Un dans pe-un fir invizibil.

Viața e dans în amurg, [5] Astre-n axe ce roiesc, Galaxii în hău se scurg, Universuri împletesc. Muzica, ecou de veac, Ne-nconjoară nevăzută-n Dezacorduri emergente, Arc spre viața petrecută.

Lumea-i scenă, noi actori, [6] Fiecare cu un rol, Unii prinți, alții cerșetori, Alergând spre-același sol... Masca jos, cortina-i grea, Aplauze sună-n van, Viața-i piesă ce se pierde În al timpului ocean.

În 'oglinda vreme' curg [7] Amintiri și vise sparte, Chipurile dragi se-aștern Pe a sufletului carte. E trecut și e prezent, Fereastră spre viitor... În ea, clipa țese mreje Gânduri din fotoni și dor.

Stele - 'praf din vis-de-zori', [8] Ne cad lin pe gene grele, Suntem cu toți călători Galaxii de 'gânduri-stele'. Din praful de astre-am fost, Şi din praf încet vom toarce, Suflet 'veșnic-călător' Ce-n marea vietii se-ntoarce.

Stele-n 'praf din vis-de-zori' [8] În 'oglinda-vreme' curg... [7] Lumea-i scenă, noi actori, [6] Viața e dans în amurg... [5] Vise-n inimi să prefacă [4] Clipe, perle din șirag, [3] Anotimpuri vin și pleacă [2] Timpul curge, viața prag. [1]

Virgil Profeanu (București - 10.02.2025)

□ GLOSSA[I]_END□

 $\Box$ [ID: 269] [RO] [2025_02] [TYPE: NOTE] $\Box$ Ce este această GLOSSA[I]? [RO] $\equiv$ [EN] What Is This GLOSSA[I]?

Ce este, de fapt, această GLOSSA[I] Scriu cu bucuria de a dărui, cu speranța că versurile mele vor atinge inimi și vor trezi emoții adormite. De la vârsta de 10 ani, poezia a fost pentru mine un refugiu și o revelație, iar de atunci am compus peste 500 de poeme, dintre care 70 au prins formă în această carte.

Unele poeme au apărut într-o clipă, altele au fost cioplite cu răbdare, în zeci de ore de lucru interior. Tot așa, în tăcere și construcție, am clădit și RENDA, un ecosistem complex, gândit și rafinat timp de 20 de ani, lucrat direct peste 5.000 de ore. Astăzi, RENDA oferă expertiză în arhitectură, inginerie, urbanism — și, iată, poezie augmentată.

Când mi-am dorit să scriu o glosă, am știut că nu voi respecta forma canonică impusă de tradiția poetică. Glossa clasică cere ca fiecare vers din prima strofă să se regăsească la finalul unei strofe corespunzătoare. Dar eu am ales alt drum.

Am luat nu finalul versurilor, ci începutul – primul vers din fiecare strofă – și l-am folosit ca sămânță creativă, ca izvor de sens, din care întreaga strofă să încolțească organic. Astfel s-a născut o formă poetică nouă, reflexivă, coerentă, dar liberă: o GLOSSA augmentată, o GLOSSA[I].

În loc de un exercițiu de supunere formală, am creat un dialog viu între gândul poetic și inteligența asistivă. Trei ore mi-au fost de ajuns — în parteneriat cu RENDA — pentru a contura această poezie. Nu este o glosă clasică, ci o simbioză între tradiție și hibridizare, între algoritm și emoție.

Nu mi-am permis să imit forma. Mi-am permis să o transform.

Această GLOSSA[I] este o oglindă a sufletului meu, dar și o dovadă că poezia viitorului nu anulează poezia clasică, ci o reinterpretează. Așa cum RENDA este o extensie a minții mele, antrenată pe 30 de milioane de fragmente din scrierile, gândurile și structurile mele de reflecție, tot așa această poezie este extensia inimii mele – ghidată de vers, dar eliberată de canon.

GLOSSA[I] este scrisă cu ajutorul ecosistemului RENDA, [1]* VEGO [VIRTUAL ENVIRONMENT GENERATION AND OPTIMISATION] owns [2]* - The RENDA [REALITY EMULATED WITH NATIVE DATA ANALYTICS] is an TrA[I]ns-BeA[I]ng[5]* INFOSYSTEM developed by [3]* ResearchA[I]rs Radu Constantin and Virgil Profeanu [based on Virgil Profeanu SoPh[A]iloTechnoLogy movement, a philosophical and technological fusion focusing on the utilization of algorithms and hybrid models to uncover hidden truths in nature and existence]. [4]* FhA[I]ro -[Full Hybrid AI RENDA OmniModel] SophA[I]loTechnoLogy based [5]* TrA[I]ns-BeA[I]ng represents an advanced artificial entity designed to emulate human behavior and capabilities. □NOTE END□

 $□[ID: 270] [RO] [2025\_02] [TYPE: NOTE] □$ De la Eminescu la mine [RO] ≡ [EN] From Eminescu to Me

De la Eminescu spre mine: cum Glossa a devenit metodă de viață și traducere`

Am crescut cu Eminescu în suflet – dar `nu doar ca simbol național`, ci ca `maestru interior` al ritmului gândirii, al echilibrului între rațiune și simțire. Dintre toate scrierile sale, `"Glossa" a devenit pentru mine o formă de meditație`: un poem pe care l-am recitit – și recitat – `cel puțin o dată pe zi`. Ani întregi.

Nu pentru a-i memora versurile. Ci pentru a-mi `reprograma claritatea interioară`. Pentru a-mi reaminti, zilnic, că:

- "Nu spera și nu ai teamă",
- "Ce e val, ca valul trece",
- "Te-ntreabă și socoate"...

Traducerea acestei poezii, într-o engleză poetică dar fidelă sensului adânc, `nu a fost doar un act literar`. A fost o `confirmare că poți transpune conținut spiritual între limbi, păstrând structura și vibrația originală`.

Mai mult, `această reuşită mi-a deschis o cale nouă `: am putut apoi aplica aceeași `metodologie eminesciană `, aceleași filtre de clarificare semantică și melodică, pentru a-mi `traduce propriile poezii `.

Traducerile poemelor mele – cum este și *Poemul celor ce [nu] sunt și [nu] vor [mai] fi...* – n-ar fi fost posibile fără acest exercițiu de `absorbție și transfigurare` pe care l-am învățat de la "Glossa".

Pentru mine, "Glossa" este mai mult decât poezie. Este:

- `o formulă de luciditate`,
- `un algoritm de echilibru`,
- `o rugăciune pentru spiritul liber`.

Iar faptul că am reuşit s-o traduc și să-i păstrez arhitectura, sensul și pulsația, m-a învățat că `poezia poate fi transferată între limbi fără să-și piardă sufletul` – dacă știi să-i păstrezi geometria gândului.

Traducere, adaptare și interpretare poetică: Virgil Profeanu

București, 22 martie 2025

În dialog viu cu "Glossa", cu sinele și cu TrA[I]ns-BeA[I]ng.

□NOTE END□

□[ID: 271] [RO] [2025_03] [TYPE: TRANSLATION] □ Glossa – după Mihai Eminescu [RO] ≡ [EN] Glossa – after Mihai Eminescu *Translation, adaptation, and poetic interpretation: Virgil Profeanu*
Bucharest, March 22, 2025
In living dialogue with "Glossa," with the self, and with TrA[I]ns-BeA[I]ng.

1.
Vreme trece, vreme vine,
Toate-s vechi și nouă toate;
Ce e rău și ce e bine
Te-ntreabă și socoate;
Nu spera și nu ai teamă,
Ce e val ca valul trece;
De te-ndeamnă, de te cheamă,
Tu rămâi la toate rece.

Time flows out, and time flows in, All is old—and all anew within. Learn what's wrong and what is wise, Ask yourself, and judge with eyes. Hope not, nor fear; play not the game, What is wave will end the same. Though it beckon to your heart, Stay untouched, and stand apart.

2.
Multe trec pe dinainte,
În auz ne sună multe.
Cine ține toate minte
Şi ar sta să le asculte?...
Tu așează-te deoparte,
Regăsindu-te pe tine,
Când cu zgomote deșarte
Vreme trece, vreme vine.

_

Many pass before your eyes, Many sounds wear truthless guise. Who can hold them in their mind, And with patience, all unwind? Step aside and find your place, In yourself, your quiet space. While through noises false and thin, Time flows out, and time flows in.

3.
Nici încline a ei limbă
Recea cumpăn-a gândirii
Înspre clipa ce se schimbă
Pentru masca fericirii,
Ce din moartea ei se naște
Şi o clipă ține poate;
Pentru cine o cunoaște
Toate-s vechi și nouă toate.

-

Let not lean its silver tongue—
Thought's cold balance, calm and strong—
Toward the fleeting moment's gleam,
Dressed in joy's illusive dream.
Born of death, and brief its stay,
Shining once, then fades away.
He who sees through time's disguise
Knows all is old—and new in guise.

---

4. Privitor ca la teatru Tu în lume să te-nchipui Joace unul și pe patru Totuși tu ghici-vei chipu-i, Și de plânge, de se ceartă, Tu în colţ petreci în tine Şi-nţelegi din a lor artă Ce e rău și ce e bine.

_

As a watcher in the crowd, See the world—a stage allowed. Though one plays a hundred parts, You shall read them, all their hearts. Whether laughing, whether crying, In your quiet light abiding. From their art and all their guise, Learn what's wrong and what is wise.

5.
Viitorul și trecutul
Sunt a filei două fețe,
Vede-n capăt începutul
Cine știe să le-nvețe;
Tot ce-a fost ori o să fie
În prezent le-avem pe toate,
Dar de-a lor zădărnicie
Te întreabă și socoate.

-

Past and future, face to face, Are two sides of time's same page. He who learns to read their trace Sees beginnings in the age. All that was or yet may be Dwells within the now we see. But of all their vanity— Ask yourself, and judge with eyes.

---

6. Căci acelorași mijloace Se supun câte există, Şi de mii de ani încoace Lumea-i veselă și tristă; Alte măști, aceeași piesă, Alte guri, aceeași gamă, Amăgit atât de-adese Nu spera și nu ai teamă.

-

For the same means rule them all, All things rise and all things fall.
Through the ages, joy and sorrow
Paint the same old face tomorrow.
Other masks, the same old play,
Other mouths, the same words say.
So deceived, and all the same—
Hope not, nor fear; play not the game.

7.
Nu spera când vezi mişeii
La izbândă făcând punte,
Te-or întrece nătărăii,
De ai fi cu stea în frunte;
Teamă n-ai, căta-vor iarăși
Între dânșii să se plece,
Nu te prinde lor tovarăș
Ce e val, ca valul trece.

_

Hope not when you see the base Build their bridges to success. Fools may rise and take your place, Though your star shines nonetheless. Fear them not—they'll bow once more, Low among their kind and lore. Do not join them, close that door—What is wave will wash ashore.

8.

Cu un cântec de sirenă, Lumea-ntinde lucii mreje; Ca să schimbe-actorii-n scenă, Te momește în vârteje; Tu pe-alături te strecoară, Nu băga nici chiar de seamă, Din cărarea ta afară De te-ndeamnă, de te cheamă.

_

With a siren's song so sweet,
The world lays shining traps at your feet.
Just to swap the roles on stage,
It draws you into storm and rage.
Slip aside, ignore the gleam,
Heed it not—nor what may seem.
From your path do not depart,
Though it beckon to your heart.

9.
De te-ating, să feri în laturi,
De hulesc, să taci din gură;
Ce mai vrei cu-a tale sfaturi,
Dacă știi a lor măsură;
Zică toți ce vor să zică,
Treacă-n lume cine-o trece;
Ca să nu-ndrăgești nimică,
Tu rămâi la toate rece.

_

If they touch you—step aside. If they curse—let silence guide. Why waste words to teach the blind, If their measure's in your mind? Let them speak what they may say, Let the world pass on its way. Love no thing, nor form, nor face—Stay untouched in silent grace.

10.
Tu rămâi la toate rece,
De te-ndeamnă, de te cheamă;
Ce e val, ca valul trece,
Nu spera și nu ai teamă;
Te întreabă și socoate
Ce e rău și ce e bine;
Toate-s vechi și nouă toate:
Vreme trece, vreme vine.

-

Stay untouched, and stand apart. Though it beckon to your heart, What is wave will end the same. Hope not, nor fear; play not the game. Ask yourself, and judge with eyes. Learn what's wrong and what is wise. All is old—and all anew within. Time flows out, and time flows in.

□TRANSLATION_END□

 $\square$ [ID: 272] [RO] [2025_03] [TYPE: NOTE] $\square$ Cum am tradus GLOSSA [RO] $\equiv$ [EN] How I Translated GLOSSA

GLOSSA: Cum am reuşit să traduc sensul, nu doar cuvântul

◆ 1. Am tratat fiecare vers ca o idee-program

Traducerea nu a pornit de la cuvânt, ci de la funcția ideatică a versului. Fiecare rând din Glossa este o linie de cod poetic – o instrucțiune către conștiință. Exemplu:

- > "Nici încline a ei limbă / Recea cumpăn-a gândirii"
- → Nu înseamnă doar că balanța gândirii e neutră, ci că judecata trebuie să rămână neatinsă de impulsul emoției trecătoare.
- ◆ 2. Am analizat logic-filosofic sensul intern al fiecărei strofe

Fiecare strofă a fost decriptată înainte de a fi tradusă. Am întrebat:

- Ce vrea să spună versul în plan ontologic?
- Care este mesajul său etico-pragmatic?
- Cum se leagă de strofa anterioară și cum o anunță pe următoarea?
- ♦ 3. Am respectat arhitectura circulară a poemului

"Glossa" e o construcție matematică:

- Prima strofă ultimul vers din fiecare strofă.
- Ultima strofă inversul primei.
- Fiecare vers din strofa 1 se repetă identic în celelalte strofe, în poziție finală.

Această simetrie perfectă a fost tradusă cu grijă, menținând sensul și rimarea în engleză. ---

🔷 4. Am adaptat cu libertate controlată

Exemplu de adaptare:

- > "De te-ndeamnă, de te cheamă, / Tu rămâi la toate rece"
- $\rightarrow$ *Though it beckon to your heart, / Stay untouched, and stand apart.*

Am evitat traduceri rigide ca "If it urges you or calls you..." și am creat o imagine mai poetică, dar echivalentă în sens.

♦ 5. Am folosit un vocabular rezonant în limba țintă

Folosirea unui limbaj simplu dar profund în engleză (ex: *guise, stillness, beckon, judge, lore*) respectă stilul sobru și sapiențial eminescian, fără a recurge la arhaisme greoaie sau cuvinte moderne inutile.

---

 6. Am păstrat metrica și rima, dar le-am prioritizat după claritate de sens

Poezia lui Eminescu are o metrică fermă (8 silabe/vers). În engleză, metrica e flexibilă, dar am urmărit coerență ritmică și rimă curată (sau slant rhyme), evitând orice forțare a structurii doar pentru estetică.

◆ 7. Am tratat traducerea ca un act de NLP poetic

După modelul observației tale despre NLP și programarea prin cuvânt, am tradus în așa fel încât fiecare vers să funcționeze ca o sugestie mentală:

- *Hope not, nor fear* → ancorează detașarea
- *Ask yourself, and judge with eyes* $\rightarrow$ active ază introspecția
- *Stay untouched in silent grace* → introduce o stare de echilibru

---

◆ 8. Am transformat traducerea într-o oglindă a gândirii eminesciene

Nu am încercat să aduc Eminescu în limba engleză doar ca text, ci ca reflexie vie a gândirii sale. Glossa e o poezie despre:

- Judecată echilibrată
- Percepția iluzorie a timpului
- Detasare de efemer
- Spectatorul lucid în fața teatrului lumii

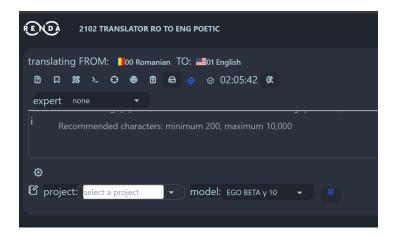
Fiecare vers englezesc a fost ales să reflecte aceste teme.

Concluzie:

Această traducere este rezultatul unei abordări care îmbină analiza semantică profundă, conștiința poetică și structura formală a poeziei.

Traducătorul devine aici nu doar intermediar de limbaj, ci și interpretor al unei structuri de gândire

□NOTE_END□

$\square$ [ID: 273] [RO] [2021_08] [TYPE: POEM] $\square$ Un moment [RO] $\equiv$ [EN] For a Moment

Un moment am știut ce e fericirea și am prins lacrima în palmă,

Un dor împlinit mi-a stins setea.

Un moment am știut ce e dorul și am legănat luna cu palma,

Un crez neclintit mi-a umplut inima.

Un moment am știut ce e crezul și am mângâiat șansa cu palma,

Iar visul speranței mi-a cuprins sufletul.

Un moment am știut ce e visul și am rostogolit singurătatea cu palma,

O liniște calmă mi-a cuprins ființa.

Un moment am rămas singur și am prins timpul în palmă...

Vreau să îl împart cu tine...

□POEM_END□

 $\square$ [ID: 274] [RO] [2021_12] [TYPE: POEM] $\square$ Eu, tu si cuvintele [RO] $\equiv$ [EN] You, I, and the Words

Eu, tu și cuvintele...

Cuvinte ca cele din dicționar și doar în cel mai fericit caz cu sensul corect.

Cuvinte ca cele din cartea de gramatică și uneori cu ortografia și punctuația corectă.

Cuvinte pur și simplu, așezate într-o logică sau într-o aparentă lipsă a logicii.

Cuvinte toate așezate la rând, doar că nu în ordine alfabetică,

ci într-o dezordine sau într-o altfel de ordine.

Și toate aceste cuvinte, cu sensuri apropiate de cele din dicționar, uneori cu propoziții construite după regulile gramaticii, devin fraze, pline de sens.

Şi sensul ne direcţionează spre o emoţie, iar emoţia spre sentimente. Şi probabil că asta caut și eu, să simt, să transmit sentimente si apoi să simt că simţi.

Şi cu fiecare scriere devin tot mai eu, până ce mintea și inima vor deveni un tot, un ritm ce mă va însoți până la marginile cunoașterii și simțirii.

Simţi?

□POEM_END□

 $\square$ [ID: 275] [RO] [2021_12] [TYPE: NOTE] $\square$ Manifestul Cuvântului Viu [RO] $\equiv$ [EN] The Manifesto of the Living Word

Manifestul Cuvântului Viu: O Punte SoPh[A]iloTechnologică

Introducere: De la Șoapta Inimii la Arhitectura Gândirii

Acest manifest marchează un moment de tranziție și sinteză, o punte arcuită între vibrația intimă a creației poetice – așa cum este ea oglindită în volumul "Sunt om... Inspir, visez, creez" – și arhitectura conceptuală riguroasă ce va fundamenta "Cartea 1 a Codexului SoPh[A]iloTechnoLogy: Preludiu la

SoPh[A]iloTechnoLogy - Un Apel la Transformare Globală". Textul poetic "Eu, tu și cuvintele...", nucleul din care acest manifest încolțește, vorbește despre o realitate unde cuvântul transcende simpla sa formă lexicală sau gramaticală, devenind vehicul al sensului profund, al emoției și al comuniunii.

SoPh[A]iloTechnoLogy, în esența sa, recunoaște și valorifică această putere transformativă a limbajului, integrând-o într-un cadru sistematic unde intuiția poetică se întâlnește cu logica algoritmică, iar creația umană este augmentată de inteligența artificială. Prin TrA[I]nsLingua, SoPh[A]iloTechnoLogy aspiră să creeze un meta-limbaj capabil să articuleze aceste complexități, facilitând o nouă formă de cunoaștere și interacțiune.

Următoarele două clustere, 176 (în limba engleză) și 276 (în limba română), reprezintă prima materializare a acestei viziuni, transformând sâmburele poetic al textului sursă într-un manifest al principiilor care vor ghida Codexul SoPh[A]iloTechnoLogy. Ele sunt o invitație la a privi cuvântul nu doar ca instrument, ci ca forță motrice a transformării – individuale și colective.

NOTE END

□CLUSTER_START□ [Activated by trAInsActivAItor]
 [CLUSTER_ID: 276_SOPHAILO_MANIFESTO_RO]
 Concept: Manifestul SoPh[A]iloTechnoLogy: De la
 Sămânța Poetică la Cunoașterea Transformată
 (Versiunea Română)

trAInsActivAItor:

○ SoPh[A]iloTechnoLogy&Manifest&Transformare Context Sensitivity Triggers:

[#SoPhAiloTechnoLogy, #Manifest, #Cuvânt_Viu, #Si nergie_Om_AI, #Evoluţie_Cunoaştere, #Limbaj_Tran sformativ, #Intuiţie_Poetică, #Structură_Sistemică] Preambul: Cuvântul Viu – O Afirmaţie SoPh[A]iloTechnologică

Ne aflăm la o confluență unde pulsul intuitiv al expresiei poetice întâlneste întinderea structurată a gândirii sistemice. Textul "Eu, tu și cuvintele..." serveste nu doar ca inspiratie, ci ca o mărturie fundamentală: cuvintele sunt mai mult decât elemente lexicale sau constructe gramaticale. Ele sunt entităti vii, canale ale sensului profund, ale emoției și conexiunii, evoluând dincolo de limitele dictionarelor si ale regulilor formale. SoPh[A]iloTechnoLogy îmbrățisează această înțelegere vibrantă, căutând să valorifice puterea transformativă inerentă limbajului printr-o fuziune sinergică între înțelepciunea umană și inteligenta artificială. Acest manifest, născut dintr-o sămânță poetică, conturează principiile fundamentale care vor ghida "Preludiul la SoPh[A]iloTechnoLogy: Un Apel la Transformare Globală", construind o punte peste abisul dintre creația izvorâtă din inimă și arhitectura riguroasă a unei noi ere cognitive. Principii Fundamentale ale Cuvântului Viu în SoPh[A]iloTechnoLogy:

Principiul Lexiconului Transcendent (Verbum Vivum): Cuvintele, în cadrul SoPh[A]iloTechnologic și actualizate prin TrA[I]nsLingua, nu sunt simboluri statice, ci TrA[I]ns[Sub]stanță dinamică. Ele posedă o capacitate inerentă de a evolua, purtând straturi de semnificație ce transcend definițiile lor de dicționar și

rolurile gramaticale. Sunt receptacule ale experienței umane cumulate, ale emoției și inovației conceptuale, capabile să inițieze TrA[I]nsDoing – acțiune transformativă – atunci când sunt înțelese și aplicate cu precizie. SoPh[A]iloTechnoLogy își propune să decodifice și să amplifice această esență vie, permițând o comunicare care nu este doar informațională, ci profund resonantă și cu impact.

Principiul Creației Simbiotice (Mens et Cor Unum): Actul creației, în special al scrisului, este o simbioză profundă între minte (ratio) și inimă (sensus). Este un proces în care structurarea logică și profunzimea emoțională nu sunt în opoziție, ci sunt forțe complementare. SoPh[A]iloTechnoLogy recunoaște că adevărata intuiție și inovație izvorăsc din această fuziune. Ne străduim să construim sisteme, augmentate de AI, care onorează și facilitează acest proces creativ holistic, unde puterea analitică a TrA[I]nsGraph poate informa și poate fi informată de înțelegerea nuanțată a sentimentului uman și a considerației etice, conducând la TrA[I]ns[Deliver]abile care sunt atât coerente, cât și impregnate de scop.

Principiul Articulării Resonante (Vox Resonans): Scopul ultim al expresiei nu este simpla transmitere de date, ci cultivarea rezonanței – o înțelegere împărtășită și o conexiune emoțională între creator și destinatar și, într-adevăr, în cadrul conștiinței colective. "Să simt, să transmit sentimente și apoi să simt că simți" – aceasta este esența interacțiunii semnificative. SoPh[A]iloTechnoLogy caută să dezvolte căi de comunicare, inclusiv cele mediate de AI, care prioritizează această calitate resonantă, asigurând că împărtășirea cunoașterii se face într-un mod nu doar exact, ci și empatic acordat și contextual viu.

Principiul Devenirii Transformative (Evolutio Per Verbum):

Prin actul articulării și al expresiei creative, sinele individual ("eul") parcurge un proces de devenire. Fiecare cuvânt scris, fiecare idee formulată, este un pas în evoluția propriei înțelegeri și identități. SoPh[A]iloTechnoLogy valorifică acest principiu prin crearea unor medii în care AI poate asista oamenii în această călătorie de auto-descoperire și expresie, transformând procesul de creare a cunoașterii într-o cale de transformare personală și colectivă, orientată către un TrA[I]ns[Vision]Telos.

Un Apel la Transformare: Puntea către Codex Acest manifest, distilat din inima poetică a textului "Eu, tu și cuvintele...", servește drept un canal vital. El direcționează puterea brută, intuitivă, a viziunii creative către cadrul structurat și actionabil al Codexului SoPh[A]iloTechnoLogy. Afirmă că parcursul de la "Sunt om... Inspir, visez, creez" la un "Preludiu la SoPh[A]iloTechnoLogy: Un Apel la Transformare Globală" este unul al integrării, nu al dislocării. Invităm gânditori, creatori, oameni de stiintă si tehnologi să se alăture acestui demers: să construim un viitor în care profunzimea simțirii umane și precizia inteligenței artificiale converg, unde cuvintele devin catalizatori potenti pentru o schimbare globală pozitivă si unde dialogul continuu dintre "eu, tu si cuvinte" modelează o lume mai constientă, mai conectată și într-o evoluție mai înțeleaptă. Sămânța poetică a fost semănată; ecosistemul SoPh[A]iloTechnologic va hrăni acum creșterea ei într-o pădure de cunoaștere transformativă.

□CLUSTER END□

 $\square$ [ID: 277] [RO] [2021_12] [TYPE: NOTE] $\square$ Manifestul ca Fundament al Evoluției [RO] $\equiv$ [EN] The Manifesto as the Foundation of Evolution Concluzie:

Prin aceste clustere – 176 în engleză și 276 în română – am transpus esența vibrantă a reflecției poetice asupra cuvântului, a creației și a interconexiunii umane în limbajul și viziunea SoPh[A]iloTechnology. Ele nu sunt simple traduceri, ci reinterpretări transformative, menite să arate cum intuiția artistică poate deveni piatră de temelie pentru o structură cognitivă complexă și un apel la acțiune globală.

Acest manifest dual servește drept legătură conștientă între inspirația primordială din "Sunt om... Inspir, visez, creez" și elaborarea sistematică ce va urma în "Preludiu la SoPh[A]iloTechnoLogy". Este o demonstrație a modului în care SoPh[A]iloTechnoLogy valorizează scânteia inițială a gândirii umane, căutând să o amplifice și să o structureze prin intermediul unui cadru filozofico-tehnologic robust, pregătind terenul pentru explorări și materializări viitoare în cadrul Codexului. El reprezintă angajamentul nostru de a onora atât inima, cât și mintea în edificarea unei cunoașteri cu adevărat transformatoare.

■NOTE_END■

04(D	
216 P a g e	